ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Januari 1942. Årg. 9 Nr 1.

Nyårssång.

Än ett år har gått ifrån oss alla här,
Hastigt det försvunnit, allt det vittnet bär.
Många kära vänner då gått före hem
Till den ljusa staden, Guds Jerusalem!

Hastigt åren svinna från oss här
Under vandringen med Jesus kär.
Men för oss sen vilan återstår
Hemma hos vår Jesus uti evig vår.

Stort det är att veta, Jesus med oss går,
Steg för steg på vägen i det nya år.
Ej vi böra frukta, onskans våld och list,
Ty dess makt är krossad utav Jesus Krist!

Men vi böra alla vara på vår vakt
Och på oss själva noga giva akt,
Att vi städse vandra uti Jesus spår
Och till tjänst oss giva för Hans vilsna får.

Må det nya året för oss bättre bli
Och vi kristna bliva mera verkligt fri.
Så att ljuset strålar från oss fram
Att Guds kärlek i oss visar till Guds Lamm.

Om vi sedan kallas under årets gång
Bort från jordens strider, växlingar o. tvång,
Låt oss då, o Herre, vara i ditt råd,
Och då bliva tagna hem till dig av nåd!

C. F. I-n.

När elden tändes.

Luk. 12: 49-50 ; H. V. 8: 6-7.

Många voro de uppgifter Jesus hade att fylla i denna värld. En av dem, den inte minst viktiga, var att tända en eld på jorden. Omgiven av den förfärande iskyla som han var, och som förfrusit många hjärtan som ägt andliga intressen, till kärnis, känner Han själv denna köld möta sig. Han finner huru att människorna söka tillfredsställa sig i de jordiska tingen, mat dryck, kläder och av det som i världen är högt och stort. Han ser huru vaksamma människor somnat med lampan i hand: blivit likgiltiga för Gudsrikets framgång trots den kristna bekännelsen. Ser huru andliga tjuvar smugit sig in bland de kristna och stulit bort förtroendet för varandra. Ser huru somliga blivit kärlekslösa och hårda mot sina medtjänare. Han ser att slutet på all denna förödelse och kallsinnighet kommer att bli ett evigt fördärv. Han förnimmer i sin inre varelse en eld som vill tränga fram och vet att detta är enda räddningsmedlet, den enda verkande kraften, och det ropar inom Honom i all denna iskyla: eld, eld, eld. Det brinner inom Honom, men trots detta kan Han inte sända ut den tändande gnistan till denna eld. Något måste först ske med Honom själv på det ej olyckan må bli värre för de

till is förfrusna hjärtan.

Vi finna huru att Herrens eld under gamla förbundet unnerstundom blev en förhärjande brand med förlorade själar, därför att det var Guds rättfärdighets nitälskan, som då uppenbarade sig. Han blev för dem en förtärande eld. Vi minnas händelsen med Arons söner, Koras uppror och de 250 Israels förnämste, som träffades av denna eld. För att hindra denna ödeläggelse måste Han döpas, ej med vatten, detta var gjort förut utan med lidandets dop för att den heliga elden skulle kunna nedsmälta isen kring förfrusna hjärtan. Att Guds nitälskans eld brann i Jesu hjärta förstå vi genom de flammor som ibland gick ut från Honom under Hans verksamhets tid. Vi se Hans handlingssätt med dem som köpte och sålde i templet, vi se det i hälsningen till räven Herodes och då vi lyssna till Hans verop över farriseiska skrymtare. Den eld som brann inom Honom skulle genomgå Golgata prövningsprosedur. Det var denna ångestkänsla som grep Honom i Hans längtan att få tända elden på jorden. En eld som kunde smälta isen och bringa fram brinnande hjärtan.

När Golgata var upplevad i Jesu liv skedde detta också. Vi se Honom efter uppståndelsen gå okänd tillsammans med tvenne av sina lärjungar. Under samtalet, då ämnet är Golgata, slår den tändande gnistan ut ifrån Honom och antänder lärjungarnas hjärtan. Detta är uttydningen av de skriftens ord, som gäller Hans lidandets dop och som är orsaken till att denna värmeglöd sändes in i deras hjärtan. I känslan av att han vill fortsätta vägen ensam beder de Honom stanna hos dem. Han gör det, och då han med dem delar välsignelsens bröd komma de inunder eldens livskraftiga värme och ljus. Det säges att Jesus en gång skulle ha sagt: »Den som kommer nära mig, kommer nära elden.» De fick elden när de voro i Jesus sällskap, när Golgata blev samtalsämnet under vandringen, när de i Hans sällskap fingo del av välsignelsens bröd. Ja, så är det. Mången tror att de kunna först få den Heliga Elden när Anden faller. Nej, då fylles oljan på, så att elden får ett närande underhåll så att kraften därav sträcker sig ut till vida fällt, dess värme och ljus smälter ned isen kring kalla hjärtan. Må detta komma att ske nu, att kärlekens mäktiga glöd, tändes genom Golgata lidandets dop. En eld, som aldrig skall släckas om den blir närd genom den heliga smörjelseoljan från den Helige Ande.

Mången efter »Dop i Helig Ande» sökande själ tror att denna heliga eld först tändes i själen i och med pingsterfarenheten. Så är ej förhållandet. Den tändes efter besöket vid Golgata, i Jesus sällskap inför ordet om försoningsverkets verkligheter. Därifrån utlöser sig den gudomliga kärlekens tändande gnista i brinnande hjärtan. En låga som ej kan släckas av stora vatten. Här göres förberedelsen för mottagandet av Andens olja, smörjelsen, som när denna tända eld, så att den blir en nedsmältande kraft utåt, till välsignelse för i världen förfrusna och iskalla hjärtan. Och till en ny förvandling av den kallnade första kärleken i bekännande kristnas liv.»

O GUD! MÅ DET SKE! MÅ DET SKE!
BLI BRINNANDE HJÄRTAN!

Ett Bolziusminne.

I Berlevåg, ett litet samhälle öster om Nordkyn, Finnmarken, bodde en fiskare som hette Möller. På gamla dagar sysslade han med båtbygge. Han var hårt plågad av reumatism och delvis förvärkt, vilket givtsvis

var honom till stort hinder i arbetet. Han rörde sig mig stor svårighet. Men Möller var en varmt gudfruktig person och bar sitt lidande med stort tålamod.

Det fanns också en ung troende man, som hette Olof Olsen, vilken var begåvad med en vacker sångröst. Han hade varit i Sverige och blivit bekant med Boltzius. När han kom upp igen till sitt hem i Berlevåg, berättade han de mest otroliga saker för befolkningen om allt han erfarit och sett hos denne gudsman. En del hade kommit och blivit botade genom trons bön, och sjuka som inte kunde besöka honom, brukade efterskicka s. k. »svettedukar,» som Boltzius insmort med olja under bön.

När Möller fick höra talas om dessa underverk, beslöt han också att söka Gud som sin läkare och låta Hans tjänare Boltzius behandla sig på samma sätt. Den unge sångarevangelisten fick hans löfte att tillskriva Boltzius och begära en »svetteduk» för Möllers räkning.

Det var icke så tätt mellan postbåtarna då som det är nu. Det dröjde många veckor mellan ett brevs avsändande och det svar som väntades. Men omsider kom svaret: det utgjordes av ett trosstärkande brev i vilket ett par yllelappar voro inlagda. Över dessa hade gudsmannen bedit och stänkt olja i enlighet med Apg. 19: 11 - 12. När Möller mottog brevet var han sysselsatt med arbetet i sin båt. Det gick ganska trögt för honom, ty hans händer och fingrar voro mycket styva. Han läste med glädje brevet och tackade Gud för detsamma, sedan stoppade han tillsvidare ned det i rockens innerficka. Så återtog han sitt arbete med undran hur det skulle gå, när han komme att begagna sig av de där nedsända »svettedukarna.»

Om en stund får han känna en underlig värme draga genom sin kropp. Det var, som om en varm luftström trängt in till varelsens innersta grund. I detsamma börjar hans händer och fingrar att bliva liksom överhettade. Om en stund äro de mjuka och smidiga, han känner hur stelheten i hans kropp försvinner och han kan fortsätta sitt arbete utan hinder. Han blev frisk, där han höll på med sitt arbete i båten. Gud hade gjort ett underverk med honom. Nu fick han stor orsak att tacka Gud för den underbara upplevelsen han genomgått. Det blev en välsignelserik tacksägelsestund ute i båten bland brädstumpar och snickarredskap. Och så gick han även hem och berättade huru stora ting Gud gjort med honom. Den upplevelsen blev av stor betydelse för Möllers och Olssons andliga liv.

Från den dagen var Herren hans läkare. I många år levde han och verkade på sitt sätt bland de troende i Berlevåg. Även den unge sångarevangelistens tro stärktes på nytt. Han var rikt begåvad och använde denna i Herrens tjänst. Gud har rikt välsignat de båda männen och gjort dem till en välsignelse för andra. Många voro de här uppe vid Polarhavets kust, som sedan vände sig till Herren och sökte Hans nåd och kraft till läkedom för både kropp och själ.

Linus Hellzon.
M. V.

För Afrika.

Till förmån för Syster Rosa i Afrikas underhåll sprid mina bibelstudium "I Lammets fotspår" - Vägledning till Pingsten kr. 1:- och På Andelivets område - Förvaltning av nådegåvorna kr. 1:50.

På grund av "inkallelse" blev tidningens tryckning försenad.

Ett gästfritt hem.

Familjen Hellström, Falun.

Många minnen äro förknippade med detta hem och dessa vänner. Redan som en 22-årig ung kvinna fick jag möta med syster Hellström, där hon stod vid en bänk uti Johannes-Kyrkan i Falun, vägande emellan Kristus och världen. Jesus blev henne för stark och som en ångerfull själ böjde hon sig för Gud, efter det hon med tårkvävd röst sade: »Jag lämnar allt.» Strax innan mötet hade hon frimodigt sagt till en väninna hos vilken hon var för att fira dennas födelsedag, och som ville med all makt söka få henne att stanna kvar: »Jag skall gå till Metodistkyrkan i kväll.» Hon hade ett par år innan, under badning druknad, men blev så tidigt upptagen ur vattnet att hon kunde återkallas till livet. Detta hade väckt i hennes hjärta åstundan efter frälsning för att kunna vara redo när Gud kallade till den andra världen.

Senare, när hon blev gift blevo de vaktmästare i Johannes Kyrkan och hade de denna syssla under en del år och tjänade till församlingens glädje och belåtenhet. För mig blev detta hem mycket kärt och har jag ofta, under mina besök i Falun gästat det. Det vilar alltid något gott, naturligt och okonstlat över hemmet. Just det som skåningar tycka om. Makarna ha även den stora glädjen att barnen, en flicka och gosse, äro med bland Guds folk.

Syster Hellström har även spridit Afrikaboken och Fläktarna och även på detta sätt tjänat missionen i Afrikas sak i samband med intresset för församlingen. Gud välsigne Eder, kära vänner, och göre Eder i fortsättningen till rik välsignelse för församlingen och Guds rike i världen. Ett varmt tack för all mot mig visad vänlighet och intresse. Herren lönar dem med evigt liv som tjänar Honom.

Brodern *C. F. Israelsson.*

Från norska fyrtornet i Afrika.

20/5 1939.

En av evangelisterna på det s. k. Norska »Fyrtornet» i Afrika - Se sidan 183 i Boken »För Jesus och Afrika.» har skrivit ett brev vilket Syster Ruth översatt och som följer härnedan: »Mina kära vänner! Det ger mig mycken stor glädje att sända eder en hälsning. Jag har kommit in till Old Umtali emedan min lille gosse är svårt sjuk. Vår Mormor-Ruth - sände därför bud efter mig. Först såg det ut som mitt barn skulle gå ifrån oss, ty han kunde inte höra eller se mig fastän jag kallade honom vid namn. Hur jag önskar ni kunde se hur goda de vita och svarta systrarna äro mot det lidande Afrika

För oss svarta är det ett talande vittnesbörd. Det blev mycken bön för min gosse. En natt då han var mycket sjuk, vaknade han plötsligt och sade: »Pappa, läs för mig Matt. 6: 25.» Han hade strax förut lärt sig denna bibelvers, men i febern hade han glömt dess lydelse. Vi läste den sakta om och om igen. Sedan sade han: »Bed för mig.» Under bönen yrade han och hade svårt att samla sina tankar. Nästa dag vaknade han och tycktes vara bättre. Han hade haft en dröm som han var ivrig att få omtala. Han hade sett en skara människor klädda i vita kläder, han tycktes känna igen en del av dem. De sade till honom: »Kom med oss till ett bättre land.» De kallade honom vid hans namn, Frances. Han hörde dem sjunga Jesu lov och pris, som frälste dem och gav dem de skinande kläderna.

Min gosse har alltid tyckt om att höra om Jesus och det har varit vår önskan att han skulle bli pastor, men när han nu var så svårt sjuk tycktes allt hopp ute, och jag kunde bara säga som Jesus: »Fader, ske din vilja, inte min.» Men nu är han frisk, och vårt hjärta sjunger av glädje. Gud räddade honom åt oss. Min hustru och jag äro båda här och ha det gott. Min gosse har inte kunnat äta på lång tid, men nu börjar han att bli hungrig. Mormor lovade honom en tupp om han var en snäll och lydig gosse. Nu har han fått den. Vi slaktade den och lagade soppa. O, hur han gläder sig. Det är det nya livet som sjuder fram.

Jag har varit här i 3 veckor och under denna tid har jag sett mycket, som gjort mig strålande glad men även djupt sorgsen. Det finns många människor som äro verkligen bundna i hedendomen. Vänner, de är märkta av hedendomen. Det är inte endast det yttre, utan också hjärtat är stämplat. En del äro besatta av onda andar, som använder dem som de vilja. Många äro trötta att tjäna dessa andar och de ha en sjuk kropp, men en ännu sjukare själ. Andra komma med fula illaluktande sår som måste rengöras. Ibland ser jag att sköterskorna måste gå ut för att få luft under dessa behandlingar. Jesus kom för att älska dem som inte voro älskvärda. Genom sin Ande har Han gett andra av sitt eget sinnelag. En del komma fulla av fruktan. Ibland smyga de in mat till de sjuka som gör det mycket svårt för både patienter och sköterskor. Ibland måste de sjuka läggas på golvet, ty där finnes ingen annan plats. Sjuka, oroliga, bekymrade komma de, men snart börjar man se att de bliva bättre och glädjen är därför stor mitt i lidandet. De hava kommit till vänner som göra allt för att hjälpa och rädda dem. Sköterskorna äro alltid tillreds. Jag har ibland vaknat om nätterna och hört bön. Någon som varit sjuk har bett om hjälp i förbön, ty vi Afrikas folk tro på bön. De sjuka äro både gamla och unga och komma från både nära och fjärran och även hedningar. Många mödrar komma fulla av oro, men gå hem lyckliga med sitt lilla barn. Då de sedan komma till sina byar ser andra dem och de berätta om hur de få hjälp. Detta väcker längtan hos dem och även de komma. Många mödrar och barn dö i Afrika, men de börjar se att det finnes räddning för dem. O, vad har inte Jesus redan gjort för Afrikas mödrar? Fienden försöker ljuga för de svaga, och vems verk är mörkret, om inte fiendens?

Jag är mycket tacksam till eder vänner. Vi härute äro frukter av den säd ni sådde. Ni planterade träd - missionärer - i detta Guds åkerfält och skörden blir mer än ni först anade. Missionärerna kommo med ljuset av Jesus Kristus till ett land som var fullt av mörker. De äro i sig själv brinnande ljus. De

brinna på olika sätt, som predikare, lärare i skolan, lärare i bibeln. Undervisar om hur att få bättre mat och leva hälsosammare i hus, by och personlig renhet. Bedja med och för sjuka. Bedja att evangelium må ha framgång. Bedja för hedningarna, de infödda konungarna och deras män. Bedja att Gud skall resa upp vittnen bland Afrikas folk som taga upp budskapet och föra det vidare.

Det skulle ta för lång tid att tala om hur Gud besvarat dessa böner, i infödda präster, lärare, bibelkvinnor och sköterskor, en hel arme som äro spridda på hundratals stationer för att fortsätta arbetet. O, var glad att Gud kallade just oss till detta arbete. Innan jag slutar detta brev vill jag tala om för eder att våra svenska systrar behöver ett hem. Det har gjort mig mycket ont att se dem i regn, i mörker, mitt i nätterna gå den långa vägen - till sjukhuset. - Det blir tungt för dem. Mitt hjärta har verkligen värkt då jag sett dem denna tid. De ha ett nytt bra sjukhus. Det nya förlossningshemmet är för oss underbart. Vi ha inte ord att uttrycka hur vi känna. Det är som Mormor säger: »En bit av det nya Afrika.» Vi infödda ha det gott, medan de måste taga de tunga stegen fram och tillbaka till oss. Vi måste få dem ett nytt hus, deras gamla ligger alldeles för långt borta.

Må nu till sist, vår Guds egen välsignelse vila över eder. Glöm inte mig, en okunnig Afrikas son, då ni går i bön. Tänk på mig och mitt folk. Min far var konung i Marange och min bror och jag blevo kristna och äro präster i vår kyrka. Hela Maranga land behöver Gud. Det var dit som vår första missionär Rev. Greeley kom och där jag blev frälst. Det är där vi ha »Fyrtornet,» som många känna till. Ljuset i mörkret. Glöm oss inte i edra böner.

Eder och Guds ringe tjänare
Thomas Maranger.

För 50 år sedan.

av C. F. Israelsson.

De första metodistiska mötena i Råå hölls år 1876 i Sjökapten Ola Bengtssons fastighet vid den, senare kallad Missionsgatan i Råå. En sjöman, N. P. Olsson hade blivit omvänd till Gud bland metodisterna i England, dit han kom med ett engelskt segelfartyg. Han bosatte sig först med sin hustru Kersti Olsson i Hälsingborg. Hustrun hade några släktingar bosatta i Lydestad, i närheten av Bjuv. Dit reste hon i sin mans sällskap på besök, och sammanträffade där med smeden Nilsson från Benarp. Vid flera tillfällen hade Nilsson hört metodistpastorn Carl Ljunggren predika och blivit berörd av ordet. Olsson gick då med på mötena, som hölls i en stugelänga, belägen å en Consul Olsson i Hälsingborg ägande gård. Därigenom fick nu Olssons förbindelse med den metodistiska verksamheten i Sverige. Smeden Nilssons blev frälst och båda deras döttrar, som jag var väl känd med.

Olssons sökte få sin värds tillåtelse att hålla möten i deras av honom förhyrda lägenhet. Men detta tillät han icke, ty han trodde det var villfarande läror som de predikade. I oktober samma år flyttade de till Ola Bengtsson i Råå och fingo där en lägenhet på två små rum och kök, Bengtsson var att börja med vänligt stämd mot dem och lät dem, då hustrun Kersti var sjuklig, hålla möten i hans lägenhet i samma hus. Pastor Ljunggren predikade där och var således den första metodistpredikant som predikat i Råå. Många blevo väckta, ångestrop och syndabekännelse uppsteg till Herren. Andra blevo förskräckta. Vid ett möte blev en fiskare så rädd att han hoppade ut genom ett fönster. Han kom senare i syndanöd och begärde förbön. Detta gjorde att de ej fingo

ha flera möten här. Detta fick snickare Jens Olsson höra, och då han just fått ett litet hus färdigbyggt, liggande vid den senare kallad Skepparegatan, erbjöd han broder Olsson att köpa det. Moster Kersti, som låg sjuk, hörde detta, då hon sade: »Här blir inte nååd hus köpt förn ja bler rask igen. »När snickare Olsson hörde detta sade han: Inga kärringar mä i speled. »Därvid blev det, men när Moster Kerstin blev frisk uppgjordes husaffären med 2,200 kronor.

Olssons flyttade dit på våren 1887. Pastor Lundgren kom dit och predikade och även B. A. Carlsson, som då var distriktföreståndare och troligen även pastor Sandell. Många blevo även här väckta och en klass på åtta personer bildades, den 5 mars. Till denna klass hörde även min far, Anders Israelsson. forts.

Sjutusen ståndaktiga.

Har 27 fasta kunder på både Andliga Fläktar och K. Y. M. tidningen, och den ena är inte i vägen för den andra. Allt går bra. Värst var det i vintras, då kunde jag inte cykla ut så mycket för kölden, men nu börjar det bli bättre och bättre fart i cykeln. Ja, den har fått gå så många ärenden fast den bara är ett dött ting.

Tänker ofta på Ruth, och missionärerna där ute på fälten, och känner mig så hjälplös gent emot all nöd. Fast den finns i lika hög grad här hemma, fastän på annat sätt. Det riktigt skriar i själen när man ser nöden runt omkring och det ser ut som människorna inte alls frågade efter Jesus. När de tankarna komma, ljuda de orden i själen: »Jag har ännu 7,000 som inte har böjt knä för Baal, och då blir det lugnare därinne» - - -.

Min hustru säger att hon inte kan se, och då får jag låna hennes glasögon och fortsätta, och där hon slöt kan jag endast säga: »Pris ske Gud att trots allt, finns det en liten skara som inte böjt knä för Baal, utan ännu lyfter blicken uppåt varifrån hjälpen kommer. De prisa sin Frälsare som köpt dem åt Gud med sitt blod. Hur underbart är det inte att få vara med i denna skara.

Så få vi till sist önska dig, käre broder i Herren, Guds rika välsignelse i fortsatt gärning i Hans tjänst för själars frälsning. Tänker ofta på tiden för tio år sedan, då Herren så underbart välsignade oss tillsammans och hur Han har bevarat under alla dessa år. Kanske snart Han kommer för att hämta oss hem. Kom ihåg oss när du beder, liksom vi vill innesluta dig och våra missionärer och allt deras arbete i våra förböner.

Ester o. Nils P.

På Sveriges fält.

Karlskrona var nästa plats, där möten hölls tisdag, onsdag 21-22 oktober. Fick min bostad hos familjen Willners i Bjurås där jag fördes in i en av Gud förberedd gärning. Jag var det första Herrens vittne som bott hos dem, utom dem som tillhörde släkten. För tio år sedan fick fru Willner sin frälsningsupplevelse under särskild kraftuppenbarelse av Gud. Hennes man är ej ännu avgjord för Jesus. Han är inkallad till bevakningstjänst och var ej hemma. Fick tillfälle göra Kom. Gunnar Ollén och hans hustrus bekantskap. Han låg sjuk, men hade vi goda ingående andliga samtal varigenom vi lärde rätt bra förstå varandra, både i sättet att vinna stillhet inför Gud och i sökandet och finnandet av Guds rike. Jag tror även att gamla tant, som bodde

i undre våningen där jag gästade, och jag lärde förstå varandra, ty fastän ej riktigt återställd från en benskada följde hon med till kyrkan och var med på det sista mötet. Vi vandrade arm i arm uppför backarna, och allt gick väl. Mötena voro välsignelserika.

EMMABODA besöktes på torsdagen där kollekten blev 40 kronor. Efter mötet reste till Skruv där jag gästade Syster Ida Magnussons lilla trevliga hem och hade några goda dagar. På fredagen reste vi till Tjugusjö, där vi med broder Blomgren åt middag hos syster Karlsson i hennes nya trevliga villa. Efter en god bönestund gingo vi till Vide och hade möte klockan 1/2 8, vilket var gott. Därefter tillbaka till Tjugusjö, därifrån vi reste till Skruv. Lördags kväll och söndagsförmiddag var det dyrbara möten i Skruv, välbesökta och Andens närvaro förnimbar.

C. F. I-n.

Mina medarbetare.

Mottagen mitt varma tack för gott samarbete även med »Fläktarna» under det sist gångna året. Må Herren genom sin Ande kunna bruka oss och detta nya år till sitt namns ära. Jag vill tro att den fått värka och nära heliga inpulser till ett mera helt och uppoffrande liv för Herren. Även så att vi genom vårt gemensamma arbete fått vägleda någon i dunklet vandrande själ till ljus och klarhet.

Priset blir även för nästa år detsamma, nämligen 1: 20 pr år, vilket möjliggjorts genom tryckarens välvilliga tillmötesgående. Må vi snart få höra fridpsalmens sus över vår fridlösa värld.

C. F. Israelsson.

Tänk på Afrika!

REDOVISNING

för inkomna medel till Systrarna Ruth Hansson och Rosa Rydell tiden 1 juli - 31 dec. 1941.

Gåvor

Edith H. 10: -, Karolina N. 10: -, Tackoffer gn. S. B. 10: -, Emma L. 5: -, Vänligen A. 25: -, Brudesjäl 5: -, E. Halldén 5: -, John F. C. 47: -, Margareta M. 5: -, Anna Bengts. 10: -, N. Persson 40: -, Greta B. 10: -, Postm. Magnusson 60: -, Hilma I-n 8: -, Berta M. 25: -, Ruth Pettersson 10: -, Greta B. 15: -, Annie S. foto 6: -, Gunhild L. 5: -, Guds röst 15: -, Elin J. 5: -, Onämnd K. 5: -, Dito 4: -, Anna O. 5: -, Guldringar 54: 25, Onämnd K. 8: 50, Lanérs 10: -. C-a, L-g 100: -, M-a, L-g 50: -, Ruth K. 5: -, Mimmi W. 5: -, Carl P. 5: -, Emrik J. 10: -, Carl A. 5: -, Överberg 5: -, Sidny N. 5: , Greta B. 20: -, Lina P. 3: 80, Carl A. 50: -, Anna J. 10: -, Marta J. 5: -, Onämnd B. 2: -, Sofia B. 10: -, Fransiska 20: -, Annie E. 4: -, Olga J. 5: 50, Theres Fl. 10: -, Bönering Em. Götb. 64: -, Mölndals Söndagsskola 5: -, Råå Söndagssk. 3: 58, Råå Juniorför. 15: -, Julia A. 4: 60, C. Simonsson 10: -, Elvira F. 20: -, M. Bergius 15: -, Guds röst 15: -, Lovisa F. 10: -, Fam. Johansson 4: -, Onämnd H. 1: -, Gud vill det 100: -, Fam. Winell 9: -, Ellen L. 13: -, G. W. A. 15: -, Greta B. 20: -. Onämnd Tranås 100: -.

KOLLEKTER.

Karlshamn 38: 07, Karlskrona 21: 40, Emmaboda 40: 40, Skruv 28: 27, Vide 5: 51, Lessebo 10: 65, Kalmar 17: -, Vetlanda 17: -, Mids.krans. 15: 05, Djursholm 8: 30. Baptistf. Gnesta 22: -, Dito Gåsinge 25: -, Missionsf. Björnlunda 7: 65, Dito Stjärnhof 5: -, Falköping 9: -, Alingsås 10: -, St. Jakob, Götb. 53: 50, Mölndal 32: 85, Greggered 10: 75.

AFRIKABÖCKER

Karin M. 20: -, Edith H. 5: -, Sällbert 50: -, Annie S. 50: -, Barbro 5: -, Anna O. 5: -, Randolfsson 20: -, R. Andersson 5: -, Ester G. 5: -, Ingeborg W. 55: -, Karin M. 5: -, David K. 10: -, Bibelstudium 155: -.

SPECIELLA GÅVOR.

Axel Erikson 10: -, Vän. Klasson 5: -, Urm. Johansson 5: -, S. R. V. 75: -.

Ett hjärtligt tack medföljer till alla mina goda och trogna medarbetare. Säkerligen skulle våra systrar i Afrika med hela sitt hjärta instämma häri, om de haft tillfälle att yttre sig. En längre tid har postvägen till dem varit avbruten, men bönevägen håller Anden öppen för alla som vilja bruka den. Att förböner sändes upp till tronen för dem, har jag fått många vittnesbörd om, och dessa äro för dem till stor hjälp och uppmuntran. C. F. I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel.Råå 6. »**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr Erhålles hos utgivareno. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1942

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Februari 1942. Årg. 9 Nr 2.

Går du på bio?

1 Joh. 2: 15-17.

Varför denna, mot verklig andlig gudomlig utveckling onaturliga fråga? Jo, därför, att det finnes en del bekännande kristna, som gå dit och påstå att det ej finnes något orätt däri. De gå, utan hänsyn till vad Anden säger härom. Jag vet inte om dessa rader träffar någon som går på bio, om så skulle vara, ställ dig införföljande reflektioner. Du kanske säger: jag går dit för att se det eller det stycket, som det talats eller skrivits så mycket om. Eller därför, att jag läst böcker av den som skrivit skådespelet. Eller, jag går dit för att förströ mig och få lite vila efter en arbetsam jäktig vecka, ty det ger stimulans. Eller, jag brukar gå dit med gamla eller nyvunna vänner, ty man bör väl inte övergiva dem om man tänker vinna dem för andliga intressen. Jag går för att få en bättre inblick i livets mångomskiftande tragedi och händelser. Jag går dit för att skingra oron och känslan av ensamhet. Jag går för att se livet från dess olika sidor, vilket är mycket intressant. Jag går endast när det är något religiöst stycke som spelas och då kan det väl inte ligga något orätt däri, som t. ex. »Passionsspelen» eller »Guds gröna ängar.» Ja, många flera påståenden göras som försvar för biobesök, menande därmed, att sådana besök ej behöver skada någon.

Först bör då den frågan göras: bekänner du dig vara en kristen? Kan du göra denna bekännelse med frimodighet inför dina ogudaktiga kamrater och därtill mana dem att lämna sig åt Herren? Har du upplevat frälsningens underbara nåd? Gick du på bio innan du upplevde denna erfarenhet? När du bad Gud om förlåtelse för begångna synder, menade du då även biografbesöken? Jag förstår att du gjorde det. Kunde du den första tiden efter din frälsningserfarenhet gå på biobesök? När du första gången gick dit, huru kände du det då? Hur kan du då säga att det icke är orätt att gå dit? Men kanske du ej hade varit på någon bio innan du blev frälst, men gör det nu. Hade du fått en lockelse då att gå dit eller blott en tanke, så skulle hela ditt inre reagera däremot och ditt samvete säga »nej.»

Hur var ditt andliga liv när du började gå på bio och hur är det nu? Frågan gäller inte, om du var lika god eller bättre än andra kristna som ej brukade att gå dit. Var du lika brinnande i ditt böneumgänge med Gud då, som när du blev frälst? Hade du samma håg och lust att läsa din bibel, lika stor glädje att gå till Guds hus? Hade du lika stort intresse i bön och arbete för att vinna själar för Gud, som då du först kom till Gud? Giv ett ärligt svar inför Gud på dessa frågor. Lyssna sedan till vad Gud säger därom och

om biografbesöken. Säkerligen kommer du att förstå att du gått tillbaka i ditt andliga liv och såsom en följd därav hade tomheten smugit sig in i din själ.

Säg mig, har du fått tillbaka något av den förlorade andliga kraften, lusten och hågen att bättre tjäna Gud sedan du börjat gå på bio? Var det inte istället så, att då du första gången gick hem från ett biobesök var du mera orolig och otillfredsställd än när du gick dit? Du kanske lovade då dig själv att det ej mer skulle ske, men så kom en av dina troende kamrater, som genomkämpat sin nederlagskris och ville ha dig med och som sade dig att de farhåger du hyste voro endast barnsligheter. Du trodde, och följde med och i dag står du på samma ståndpunkt som din kamrat, och har gjort dig delaktig med i samma synd. Huru hemskt, att säga om ett Andens varningsrop i själen med samvetet som vittne, att det är barnsligheter. Ett avfall har skett i ditt inre, det kan icke förnekas.

Du kanske säger: om det nu är så med mig, då är det bäst att kasta allt över bord och inte mera ha bekännelsen att vara en kristen? Tror du själv att du får det bättre då. Är du mera säker på din själs välfärd att göra så? Men kanske du säger: vad är att göra i denna situation? Jo, om du vill att ändring skall ske, har du att ödmjukt böja dig för Herren och bekänna din synd som första gången. Och övergiva sidostigen som bär till döden. Du bör betänka ansvaret inför de många blickar som följa dig och som kan göra dig till vägledare bort från Gud och den rätta vägen. Tänk på den godhet Gud i denna tid bevisar vårt land. Såsom en tacksamhetens gärd mot Honom övergiv denna farliga stig varpå de många vandra i dag och stå i kö på den breda vägen. Inte vill du på en biograf möta döden eller höra det sista anskriet: »Se, brudgummen kommer!»

Jag hörde nyligen i radion, strax innan nyheterna, några ord uttalas med från röst om en teaterpjäs som kallades »Advent.» »Dina synder skall du känna upp i halsgropen.» Det gjorde ont in i hjärtat att en arm syndig varelse gäckas med en sak som av den agerande borde kännas djupt ned i hjärtat. Det är sorgligt att sådant får förekomma i vår svenska radio, men än mera sorgligt att det finnes bekännande kristna som kan ha intresse av sådant gäckeri.

Att det kan finnas naturcenerier, som visas på duken, vilka kan vara intressanta och undervisande, kan inte förnekas, men blott det att sådant visas på en biograf bör avhålla en kristen från att gå och se det. Ty den skada man gör med exemplet kan vara betydligt större än den nytta man själv kan ha därav.

C. F. I-n.

Frälsningsnåden

Jag mycket funnit har i frälsningsnåden,
Som rikdom ger åt sinne, håg.
Dess tomhet flög sin kos när sällhetsvågen
Mig fyllde, jag dess storhet såg.

Den underbara källans rikdom flödar
Till alla den mottaga vill.
Och alla syndens dolda frö den dödar,
Att allt skall höra Jesus till.

I denna nåd förlossningen jag funnit
Från allt som fallet bringat mig.
Ur samma nåd ett evigt liv framsprungit
Och gjort jag vandra kan dess stig.

Och underbar är friden den förmedlar,
Dess kraft all oro driver bort.
Och Guda-kärlek nåden återspeglar.
Ja, allt den ger blir högt och stort.

Bland annat som jag genom nåden äger,
Är löftet om ett evigt hem.
Ty detta allt härnere överväger.
Att där jag är familjmedlem.

Så kom min vän, som denna rikdom saknar,
Du genom nåden allt kan få.
Men tänk, om du i evigheten vaknar
Och ser att allt du saknar då.

C. F. I-n.

Täckelset över Israel.

I Talmudtrakten Sanhedrin finner man, framhåller Leodold Hoffman Cohn, svaret på en fråga, varöver oräkneliga kristna ha grubblat under nära 1900 år. Det är frågan: Varför äro judarna i en sådan okunnighet beträffande Mesias verk såsom förlossare och frälsare? Gång på gång upptäcka missionärer bland judarna, att det femtiotredje kapitlet i Jesajas bok är okänt och tillslutet för juden i allmänhet. Och på ett liknande sätt förhåller det sig med andra betydelsefulla messianska ställen i Gamla Testamentet. Varpå beror detta? Svaret gives oss i det förut nämda stället i Talmud, vilket lyder: »Sönderslås skola deras ben, som uträkna änden (d. v. s. Messias tider). Ty de (som studera dessa ting) säga, att eftersom ändens tid redan är här och han (Messias) icke har kommit, så skall han aldrig komma.»

I alla tider har det varit allvarliga och uppriktiga judar, som ha ransakat Skrifterna och önskat få veta sanningen. Det har i allmänhet gått så, att när en evangeli förkunnare kommit i kontakt med en uppriktig judisk sökare och denne blivit visad på »så säger Herren,» då har en sådan jude blivit övertygad och böjt sig. I gamla tider var Messiastanken Israels andedräkt. Men efter Golgata var den en ständig källa till oro och jäsning, så att folket städse slog sig nya, svidande sår (Heman). Osäkerheten blev så mycket större, som de berömda judiska släktregistren hade gått upp i rök med templet vid Jerusalems undergång år 70. Om någon därefter uppträdde såsom Messias, kunde ingen kontrollera hans härstamning. Därför klagar Talmud: »Från den dag, då släktboken förstördes, är de vises kraft vorden svag och deras ögons ljus är förvandlat till mörker.»

En av de punkterna i den trosbekännelse, som ortodoxa judar ännu dagligen läsa, såsom de ha gjort under tusende år, lyder: »Jag tror med en fullkomlig tro på Messias ankomst och även om han dröjer, vill jag förbida honom.» Under allt detta har just denna punkt varit deras stora svårighet. Skriften förutsade och tecknade med fullkomlig klarhet allt som hörde samman med den utlovade Messias. Han skulle av »kvinnans säd» och född av en jungfru (1 Mos. 3: 15; Jes. 7: 14), av Juda stam (1 Mos. 47: 10), född i Betlehem (Mika 5), kallad Nasaré och verka i Genesarets nejder (Jes. 9), framträda som konung men bliva »avhuggen och intet hava» (Sak. 9: 9; Dan. 9: 4-27) och detta efter förloppet av 69 årsveckor eller 483 år, räknade en bestämd, i historien given tidpukt från (år 445 f. Kr.)

Tiden hade redan gått till ända, det begynte man se allt mera allmänt. Här var det för den ortodoxe juden som att slå huvudet mot väggen. Om det profetiska ordet talade sanning, då måste Jesus av Nazarett var den utlovade Messias. Och tvärtom, ifall han icke var det, då skulle han aldrig komma och Israels hopp för alltid slocknad och Guds ord vore endast hån och inbillning.

Rabinerna handlade i detta läge såsom deras fäder hade gjort. De fruktade att på allvar upptaga frågan om Messias och förbjödo folket att syssla därmed. Vi ha sett huru-

ledes Talmud Babli förbjuder beräknandet av Messias tider. »Må helvetet uppsluka dem (som det göra), säger Rabi Arbraban.»» Må deras hjärta brista sönder och deras beräkningar bliva om intet!» säger Malmónides. »De vise - välsignat vare deras åminnelse - ha» säger han, förbjudit att uträkna tiden för Messias ankomst, emedan folket tager anstöt av att han icke kommer, fastän tiden är förbi. Messias måste redan vara kommen, men man ville hindra det arma folket att få syn på denna stora sanning och vända sig till Jesus: den hatade Nazaren.

Missionsvännen.

Ett älskligt hem.

Makarna Carl och Fanny Andersson, Örebro.

Trofast vänskap är säkerligen det verkliga kännetecknet på ett älskligt hem. Men icke en självvisk vänskap, som endast tänker på sig själv. Utan en vänskap som är trofast även emot gamla vänner. Det är just detta som kan sägas om dess kära vänner som presenteras här. Sedan många år tillbaka under besök i Strömnäs Bruk, då de, vill jag minnas tillhörde Delary församling, möttes vi allra först, och ibland samtala vi om denna gamla flydda tid. Men som allt skall förnyas om något skall kunna uträttas med gammal vänskap, så skedde också här under besök i Örebro. Där har dessa vänner varit verksamma medlemmar inom metodistförsamlingen. Broder Andersson har varit en god hjälpande kraft i omsorgen för kyrkofastigheten.

Hemmet stå alltid öppet för mig när jag kommer och det käns som det ej skulle vara lyckligt att taga sin tillflykt till något annat hem, vilket det ju ej heller är någon fara för. Även de gånger då hälsoskäl kunde varit hinder för ett mottagande, har det ej fått vara detta. De ha även den stora glädjen att ha båda sina barn med på Kristus-vägen. Under en del år har syster Andersson troget spridit »Fläktarna» och utplanterat rätt många afrikaböcker och även på detta sätt tjänat Guds och missionens sak.

Mina kära vänner, jag vill även på detta sätt uttrycka min glädje och tacksamhet för det intresse som Ni givit Gud och mitt arbete. Vile Herrens Ande över Eder personligen och styrke Eder till kropp själ och ande och göre Eder fortfarande till välsignelse.

Eder broder *C. F. I-n.*

MUTAMBARA.

Ur brev till frök. Dagmar Svensson, Mölndal.

Det är med sorg jag ser våra hyddor bliva lågornas rov, men trots allt arbete vi lade ner på dem förra året, så hålla de ej regnet ute. Vi ha just i dagarna fått löfte om ett litet tegel-

hus, som hör till flickskolan, tre rum och kök. Så vi känna oss riktigt rika och väl försedda. Jag förmodar att vännerna ha tröttnat på att höra på mina ständiga bekymmer. Var skall jag lägga de sjuka. Men kanske det är av medlidande till de sjuka som gjort deras hjärtan veka. Jag tror det. Det är inte lätt att finna utväg när hyddor och rum äro fulla och flera sitta utanför och vänta. När det var kallt hade vi en eld utanför och lade patienterna där, men nu i regnet kan vi ju inte göra så.

Inne i ett av rummen ligger Mai Rhoda. Hon hade varit sjuk i flera veckor, och när mannen äntligen kom hem från sitt arbete tog han henne till oss. Vi trodde aldrig att hon skulle klara sig igenom. Troligen har hon en elakartat infection i sin kropp, men det ser ut nu som om hon kommer att klara upp det. Det är i alla fall roligt att se den mannen. Han sitter vid hennes bädd och passar upp henne och försöker uppfylla varje hennes önskan. De äro båda kristna och har något av den kristna kärleken i sina hjärtan.

En liten baby på 7 månader ligger här också. Fadern och modern ligga under skilsmässa. Barnet var sjukt och vi gingo dit, till deras by. Men fadern nekade oss att ta det. Nu när det är döende sände han det hit. De ha varit kristna, men penningar och hedendom blevo dem för starka, och så gåvo de ej Jesus den första platsen i deras liv. Nu äro de så olyckliga som någon kan bliva. Går den lilla igenom till hälsa, ja då har i sanning Gud utsträckt sin hand, och vi räkna ju endast med Honom, Hans är verket.

Var med oss vänner i bön för detta folk, där så många ännu ej känner det sanna ljuset, att dörrarna må öppnas till deras hjärtan, så att de kunna mottaga Frälsaren.

Rosa Rydell.

För 50 år sedan.

forts.

Den första söndagsskola som metodisterna hade, samlades i Olssons hem, av barn, som kom från runt omkring liggande hem. Av dessa barn blevo en del senare troende och tillslötc sig de olika troende grupperna inom samhället. Moster Kersti var den första söndagsskolförest. och lärarinna. Detta uppdrag fullgjorde hon till stor välsignelse, trots det hon hade sina barn och hemmet att se till.

Sen kom en tid då barnen i Olssons hem blevo sjuka, och inga möten kunde hållas där. Mötena fick då hållas i fiskare Magnus Jönssons hus vid Missionsgatan. Då många voro rädda för metodisterna emedan de trodde att deras lära var villfarelse, var det även förenad med försmädelser att öppna sina hem för dem. Mötena här äro de första jag minnes Bänkarna voro av lösa bräder lagda på bockar som gjorts av broder Olsson. Dessa stunder avslutades alltid med varma eldiga bönmöten och höga tacksägelserop som hördes långt. Många ofrälsta ungdomar samlades utanför och förde oljud. Och när de visste att somliga som voro med handlade med fisk och annat ropade de ibland. »De ber å de skriger för att ska få sälja mer fisk å smålännigasmör.»

Sedan kom pastor N. P. Lindqvist hit och hyrde han efter ett år undre våningen hos Maria Holm, då tvenne av rummen blevo tagna till möteslokal. Jag minnes än hur jag efter nytapetsering och målning, som hölls i ljusa färger, tyckte att metodisterna fått en mycket vacker lokal. Nu gjorde broder Olsson bänkar med fasta fötter. Denna lokal var den första hyrda som användes.

Moster Kersti m. fl. hjälptes åt att göra lokalen ren och fin till jul. En grannfru såg henne mitt på jul-

aftons dag taga sig tid till detta arbete. Förvånad däröver säger hon: »Hur kan du ha tid te sånt, vaför mad ska du ha te jul?» Hon svarade: »Maden ha ja redan kokt å mina glötta ha ja jort fina, så de bler nok bra.» »De kunne ja allri ha ti te» sade grannfrun och gick.

Pastor Lindqvist verkade här åren 1880-1882, efter honom kom pastor Jeppsson som även hade Landskrona. Han verkade här åren 1882-1885. Vid denna tid blev predikolokal ordnad i det sedermera kallade »Metodistahuset,» kallad så, därför att endast metodister bodde där. Allra först var det två rum som användes, men senare togs mellanväggen ned och rymde då lokalen 50 à 60 personer. Farbror Olsson gjorde nu ryggstöd till bänkarna och skutskepparna släppte till trävirket. Att vi för tredje gången kom tillbaka till Missionsgatan kunde synas som en vink till oss vilken vi ej förstod. Även här blevo själar frälsta, och det var här som jag fann min Frälsare, Nyårsdagen 1886, inte fullt 16 år, så och broder Holm och syster Nanna Gunnarsson. Vid mötena var lokalen mest fullsatt. Många stodo utanför och vågade sig icke in, man stod och såg genom gardinspringorna vid fönstren. Ofta skallrade fönstren under knytnävslag och dörrarna slogos upp genom sparkningar. Men de trodde icke själva att det voro de som voro de tokiga, utan metodisterna. Nå, man må säga vad man vill om den tiden, men det hände ändå något. Visserligen var ej allt av glädjande art, men Herren gick mäktigt fram. Bland andra rykten som gick om metodisterna voro, att när de bådo skakades huset och de föllo ned i källaren. Det var emellertid så, att golvstockarna hade ruttnat så att de gåvo efter för belastningen av folket. Den tiden var det stor oro bland de ofrälsta, därför att metodisterna bådo med kraft. O, vad de bådo! Predikan var egentligen preludierna till det som skulle komma och bönestunden höjdpunkten. Hade ej predikan väckt själarna så gjorde bönmötena det. Så var det med mig. Ja, låt o Gud, denna bönens Ande ännu en gång komma över de unga kristna, den Ande som ökar frimodigheten, och kärleken till bönen.

forts.

COLUMBIA.

Sydafrika.

Kära missionsvänner!

»Sanningens ord i evangelium . . . bär frukt och växer.» Kol. 1: 5-6.

Under de 3 gågna månaderna har vi haft anledning att besöka vårt missionsfält i Venezuela, där är de flesta som missionerar på ostsidan av Kolumbia och vi har fått samfällt glädja oss med våra missionärer och infödda arbetare, som med fröjderop bär sina kornknippen. Avsikten med vårt besök i Venezuela var först, att bevista den årliga samling av evangeliska församlingar på vårt fält, som hålles i Maracaibo i slutet av juli. Det var inspirerande att se det största evangeliska församlingshus i Venezuela överfullt med folk, ett par hundrade av dem tillresande delegater eller besökande. Högtalare var installerad både framför och bakom kyrkan för dem som icke kunde komma in i möteslokalen. Vi hade glädjen se den väckande Anden över många själar som kväll efter kväll kom fram för att giva sina hjärtan åt Gud. Många av de infödda kristna, särskilt den sista dagen, offrade sig på nytt på Herren altare till tjänst och evangeli förkunnelse.

Från Maracaibo reste vi till Bocono i det inre av Venezuela där vi möttes till missionärernas årsmöte. Nästan alla missionärerna med deras barn voro med, och vi fingo erfara

Guds ljus och välsignelse både på avhandlings- och uppbyggelsemötena. Boconó är den missionsstation på vårt fält som ligger längst ost och därifrån till Kolombia gräns är en kedja av missionsstationer med omkring en dagsresa emellan varje station. Denna del av Venezuela är den vackraste och mest fruktbara i hela landet, som med sina varierande höjdsoner och klimat kan frambringa nära nog alla slags lantbruksprodukter. Men i moraliskt och andligt hänseende är landet en öken, och missionsstationerna äro oaser där sanningens ord bär frukt och växer. Detta var vårt intryck under våra resor i Venezuelas Andesberg.

I början av september voro vi åter tillbaka i Kolumbia. Vi stannade en vecka på vårt gamla fält i Cùcuta vid gränsen, för att hjälpa till i missionsarbetet där. Inga missionärer finnes där nu, men församlingen hade just haft den glädjen att hälsa sin nye pastor välkommen, han är infödd kolombianare. En dagsresa från Cùcuta förde oss sydöver till Soatá i provinsen Boyacá, där den den norska Lutherska kyrkan i Amerika har sitt nya arbetsfält. Vi blevo hjärtligt inbjudna av missionärerna där att stanna några dagar på deras station då vi hade några välsignade dagar tillsammans. Norska psalmer och sånger gav oss en djup hjärteklang, här långt inne mellan Kolombias fjäll. De voro 6 missionärer med deras infödde Colombia-evangelist och spanske lärare Galdamez. I samma provins är Boyaca, 17 mil syd. Vi besökte 5 pingstmissionärer vilka utför ett kraftigt arbete i staden Sogamosa, och vi erforr bland dem även samma dyrbara andens gemenskap som bland de Lutherska missionärerna. De trånga benämningarnas vyer och känslor bliva bortilluminerade eller moderade som Guds budbärare när de komma på de stora missionsfälten med det härliga budskapet om frälsning.

Några timmars resa med buss längre syd kommo vi till Sigamos, där vi stannade och besökte en annan missionsstation grundlagt av amerikanare. Därifrån reste vi med tåg till Kolumbias huvudstad, Bogotá, som ligger på en hög platå, 2,640 meter över havet. Det var nästan överraskande att se folk gå med tjocka vinterrockar, på 4:de breddgraden från Eukvatorn. Men den vanliga temperaturen är endast 13 grader celsius och vi som kom från tropikerna kände nog kölden mera än huvudstadens folk. Vi mottogos av direktören för den Evangeliska Världsmissionen (korståget) Mr. A. P. Symes, som förde oss till deras huvudkvarter, där vi mötte tolv av deras 60 missionärer i Columbia. Detta är en engelsk mission med missionärer från England, Skottland, Irland, Australien och Nya Zeeland vilka voro här för förberedelse för missionsarbetet. Tre missionsföreningar ha sina huvudkvarter här, två amerikanska och en engelsk, samt det brittiska Bibelsällskapet. Vi besökte även Prästbyritianernas skolor och kyrka. Frukten av missionärernas arbete daterar sig tillbaka från åren 1850-1860.

På hemvägen från Bogotá besökte vi andra evangeliska missionsstationer och fick se och deltaga med i mötena. Vi tackar Gud för det stora skördearbete som pågår och för de själar som vi fingo se komma till korsets fot. Må vi få arbetskrafter till skördearbetet förrän natten kommer.

Skriver dessa rader under en restur på 2,000 mil. Vi prisa Herren för vad vi hava sett av Hans frälsning och bekräftelse på Hans makt på de 18 missionsstationer vi besökt i fyra stater i Venezuela och fyra provinser i Columbia med en folkmängd av 4 millioner. Må Herren få skörd i fortsättningen, givande förnyelsens kraft åt sina tjänare, så aftonens

skuggor snabbt må förflytta sig väst på det stora världsmissionens skördefält.

Eder i det välsignade hoppet
Olav o. Rackel Eikland.

På Sveriges fält.

LESSEBO besöktes på eftermiddagen och där var möte klockan halv 8 och likaså på måndagen, vilka voro välbesökta och andekraftiga. Det gladde mig mycket att finna hur arbetet förts fram under pastor Eldhs ledning. Den lilla musikföreningen gav ett gott vittnesbörd därom. Ett besök hos syster Mimmi Widegård, fadern och familjen Johnssons med en god stund i andliga samtal och bönestund, resulterade även i gåvor för Afrika. Reste åter till Skruv på kvällen efter 50 minuters försening för tåget.

KALMAR blev nästa etapp på vägen. Möten hölls där onsdag-torsdag. Guds Andes närvaro förnams och vännerna vederkvicktes av ordet. Även nu fick jag min bostad hos fru Blomstergren. Några hembesök gjordes. Broder Jäderlund är förhoppningsfull.

VETLANDA besöktes torsdag-fredag, 30-31 oktober. Även dessa möten voro dyrbara. Musikföreningen deltog. Br. Andersson som tjänar församlingen på sitt nionde år är vid gott mod. Kyrkan har under denna tid undergått en värdefull förnyelse och därtill fått en trevlig pastorsbostad m. m. vilket väl pryder församlingens tomtegendom.

GNESTA. Detta blev en längre resa med diverse ombyten. Men pastor Renestam, inom baptistsamfundet var mycket angelägen att få ett längre besök, varför ej några uppehåll kunde göras under vägen. Sist blev det med buss till Blacksta Kapell i Gåsinge där möten hölls, dels i kapellet och dels på en del utposter såsom ålderdomshemmet i Gåsinge samt en lantgård i Knutstorp. En del möten voro välbesökta. På grund av väglängd och otjänligt väder kommo blott några få till ett par möten, men alla möten voro välsignelserika. Sista mötet på söndagsförmiddagen den 16 november insamlades medel för deras inre mission och blev behållningen ganska god. Men då jag gick ned för att be farväl med vännerna överraskades jag av att en del vänner lade slantar i handen för Afrika, summan blev 67 kronor. Även fick jag tillfälle ha möte inne i Gnesta samhälle hos baptistförsamiingen där, och på en deras utpost, en större gård Hjortsberg. Vi cyklade dit, pastor Åkerberg och jag. Mötena voro välbesökta och goda, och Pastor Åkerberg och jag spelade och sjöng tillsammans till violin och zittra. Samarbetet var mycket gott, och fick jag även en god slant för Afrika. Tack kära vänner för detta, och brödragemenskapen. Tillsammans med pastor Renestam gjordes sällskap till Björnlunda, där möte hölls i Missionsförbundets lokal, och bostaden blev hos en metodistsyster, som hade hand om telefonstationen. Jag skulle även varit med på ett möte i Sjärnhof, men fick broder Renestam själv ha detta möte enär jag då skulle vara i Stockholm. Men han tog likväl upp en kollekt för Afrika som jag fick.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel.Råå 6.
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Tänk på Afrika!

Björks Boktryckeri - Råå 1942

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Mars 1942. Rom. 6: 5-6 Årg. 9 Nr 3.

Varför är jag en kristen?

Rom. 8: 32; 2 Pet. 1: 3-4.

Jag är en kristen, därför att Jesus Kristus är den ende som kan tillfredsställa mitt innersta väsen. Fåfängt sökte jag muta och mätta mitt innersta med vad världen gav, men evighetsmänniskan var icke nöjd med förgängliga ting. Synden kan berusa mitt sinne, den kan bedöva min andes längtan; men den tillfredsställer aldrig. Varken makt, rikedom eller kunskap kan mätta människoandens innersta längtan - det kan blott Jesus Kristus

Jag är en kristen, därför att jag är för svag att leva utan Jesus. Vart jag än skådar över det sjudande djupet, så möter min blick vrak, sönderbrutna farkoster, ruinerade människoliv. Somliga av dessa känner jag igen. Jag minns då de lade ut. Då lyste blicken av ljusa förhoppningar. Sinnet var fyllt av de ädlaste drömmar. Och så började färden - utan Jesus - och den slutade med en katastrof. Vi leva i en värld full av frestelser och faror. Jag behöver Jesus. Jag är för svag utan Honom. Du kanske klarar dig från yttre katastrofor, men du kan aldrig genom egen kraft leva Gud till behag. Du behöver någon att se på och efterfölja, när du frestas att sänka idealet att börja handla »som alla andra». Du behöver vara en kristen för att vara en sann människa.

Jag är en kristen, därför att Herren Jesus har en uppgift för mig. Sköt din jordiska syssla, du människobarn, men glöm inte att först av allt finna den uppgift, Gud har för dig. Mänskligheten är sjuk. Dess hjärta blöder och fryser. Man har gått vilse och finner inte vägen hem. Och vad den stackars vilsegågna, förfrusna, lidande, sjuka och blödande mänskligheten behöver är Jesus. Den behöver Honom uppenbarad genom dig och mig. Och den största tjänst du kan göra en olycklig medmänniska är att leda henne eller honom fram till personlig bekantskap med Jesus Kristus.

Jag är en kristen, därför att jag behöver ett levande hopp för evigheten. Evigheten måste intressera mig mer än allt annat, ty »Gud har nedlagt evigheten i människornas hjärtan.» Ingen jordisk vän kan följa mig den dag jag skall gå över dödsfloden. Jag behöver någon som kan bringa mig ljus i dödsskuggans dal. Det blir mörkt där annars. Jag behöver göra sällskap med någon, som vandrat den vägen förut, och som övervunnit dödens grymme konung. Jag behöver Jesus, och det är därför jag är en kristen. Också du behöver Jesus. Bliv också du en kristen. Det är onaturligt att inte vara det. Gud välsigne dig!

Helge Israelson.

Pilgrimssång.

Som pilgrim jag hastar från sorgernas land.
I sällskap med Frälsaren kär.
Visst resan är stormig, dock stark är den hand,
Som leder och hjälper mig här.

Visst strider och prövningar möta mig här.
På jorden en främling jag går,
Men snart får jag bo hos min Frälsare kär,
Som avtorkar lidandets tår.

För evigt där hemma på glashavets strand
Jag sjunger min jublande sång,
»All ära åt Jesus», i himmelens land
Långt borta från jordlivets tvång.

De kära, som före mig vandrat i tron
Och fingo i tro flytta hem,
Jag snart skall få möta inför Lammets tron
Och Mästaren prisa bland dem.

När klädd i den snövita dräkten jag står
Bland änglar och helgon en gång,
När kronan och palmen av Jesus jag får
Ett »halleluja» blir min sång.

Mel. "Hur underlig är Du i allt vad Du gör"

Emma Karlsson, Lidköping.

Språkförbistring.

Afrika.

Man talar om språkförbistring, men den hade vi på nära håll häromdagen. En vit man bringade hit en kvinna, som var hustru till en av deras arbetare. De ha 10-12 arbetare från en stam i Norra Rhodesia. När de äro så pass många beblandar de sig inte med vårt folk Manyikas, så att de lär sig detta språk. Fastän vi hade alla möjliga här, ända intill tio olika dialekter fanns det ingen som kunde förstå ett enda ord vad den sjuka sade eller ville. Samuel var ej hemma, eljest kan han flera språk efter sin vistelse i Johannesburg, där han varit förman för ett gäng. Han kom hem två dagar efter, och mycke riktigt, förstod han så mycket att vi kunde få veta vari hennes verk bestod. Förut hade vi endast gissat oss till det. Vi kunde inte låta bli att skratta, när de svarta sköterskorna såg det omöjliga i att en kvinna av samma hudfärg som de, ej kunde förstå ett enda ord av det de försökte säga. Jag fick ett hjärtligt skratt när Lois skrek till henne, som om hon varit döv och det inte hjälpte. Men så kom Samuel, som är oss alla till mycken välsignelse. Jag är glad att vi ha honom.

Ruth.

Alltid redo till tjänst

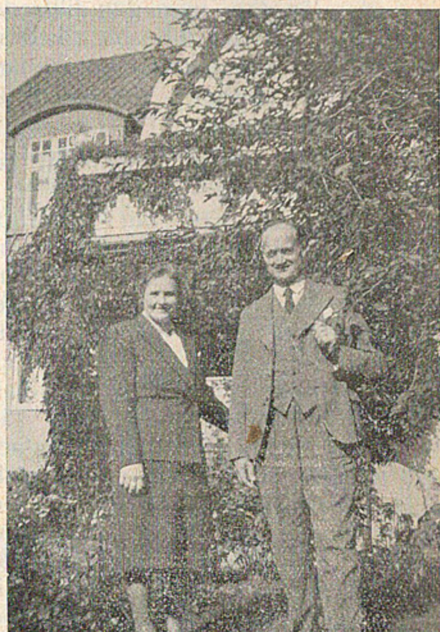

Poliskonst. Larsson med fru.

Rubriken säger oss vad en poliskonstapel gått in för då han valde

denna bana. Ja, det var ett livsvillkor för erhållandet av platsen och njuta dess förmåner. Det var likaså för oss som blevo frälsta. Då vi togs emot av Herren, var det icke blott för att njuta av förmånerna, utan att vara redo till tjänst. Har varje kristen lärt inse detta? Detta kan med glädje sägas just om dessa vänner. De äro trogna arbetare i Guds vingård och har sin utgångscentral från Falun metodistförsamling, där de troget arbeta för sin Mästare, och deras tvenne flickor följa dem allt efter som de växa till. Som synes äro vännerna Larsson goda, gemytliga och glada kristna. Det lär man också förstå i umgängelsen med dem. Broder Larsson har ju visserligen ett arbete som nog kan sätta en dyster prägel på ett anletsdrag, och visst kan han ibland vara rätt allvarlig. Men när tanken koneentreras på andliga ting och samtalet rör sig om Guds underbara makt och Hans rikes intresse förmildras uttrycken. Och när frälsta vänner samlas i hemmet då bryter det glada leende fram som synes här. Ja, nog skall det bli så när de frälsta till sist mötas hos Herren.

Även i detta kära hem har jag alltid varit välkommen både för mat och vila. »Färgäten icke gästvänlighet» manar oss aposteln till, och det kan besannas med detta hem; en verklig uppmuntran för en församling.

Syster Larsson har även gjort sin insats uti mitt missionsarbete genom spridandet av afrikaboken och »Fläktarna». Vid besöket i Falun i våras var K. Y. M. samlad i detta hem. Jag fick då tillfälle ge några drag om Syster Ruths erfarenheter i Afrika. En kollekt upptogs som blev 8 kronor och överlämnades till mig för Afrika.

Vile Herrens rika nåd över Eder kära vänner och give Gud Eder kraft att i fortsättningen tjäna Honom. Ett varmt tack för all gästfrihet, vänlighet och intresse som visats mig och arbetet för missionen.

Brodern *C. F. Israelsson.*

PRETORIA, Afrika.

Mottagit den 9 febr. 1942.

Pretoria den 14 maj 1941.

Fridshälsning!

Som synes av ovanstående adress är jag nu i Unionen. Det är ljuvligt att få vila ut. Jag kom hit i förra veckan, på torsdagen, så jag har snart varit här en hel vecka. Jag blev sjuk i malariafeber den första natten jag var här. Det var kallt på tåget så jag blev genomfrusen, och med ombyte på klimat blev det för mycket på en gång. Jag låg till sängs de första dagarna. I går tog de mig i bil till poliskontoret. Vi som tillhöra andra länder måste låta registrera oss på närmaste poliskontor. Detta är en ny lag som kommit till under kriget. När vi kommo till poliskontoret ville de ha inte mindre än åtta stycken passfoton, så vi fortsatte in till staden Pretoria för att få detta gjort. Jag var också uppe hos svenska konsuln för att hälsa på honom och tala om att jag var här. När jag kom tillbaka körde de mig i sängen igen. Jag var uppe och drack te på eftermiddagen och sedan till middagen i går kväll, men i dag får jag nog stanna kvar i bädden, åtminstone till eftermiddagen då solen blir varm och härlig. Jag har ett trevligt rum med eftermiddagssol som värmer ljuvligt. Utsikten är vacker ifrån mitt rum och jag har flyttat bädden, så att jag om nätterna kan se stjärnorna och om dagen utsikten. Jag får nog hålla mig inne några dagar tills febern är över. Jag har ej förr varit i Pretoria, varför det har nyhetens behag. Detta hem för missio-

närer är en gåva av en rik man, som även lämnat en fond till uppehåll av hemmet. Hemmet är ovanligt trevligt. Möblerna äro förstklassiga, och stora fina sällskapsrum, och en underbar vacker trädgård och ligger idylliskt inbäddat i grönska.

En pastor och hans fru, tillhörande Pressbyterianska kyrkan äro föreståndare för hemmet. De äro äldre personer och ger oss en känsla av att man kommit hem till en far och mor. De ha två damer som hjälper dem. De ha mycken god vällagat mat, och är på allt sätt förtjusande och snälla. Jag kommer säkert att trivas så bra att jag inte vill lämna dem när tiden kommer. Genom hemmets fond har det blivit möjligt för oss missionärer få den billigaste av alla platser att vara på. Vi betala 6. 10. 0. pound i månaden (cirka 190 kronor) det är mer än tre pound billigare än i Durban. Och i förhållande till de övriga är detta förstklassigt. Det är nytt i sitt slag som hem för missionärer, så de andra komma nog att besökas mindre. Här är jämt fullt, i synnerhet nu när vi inte kunna resa hem till våra land. När jag skrev och frågade om plats svarade de att mellan säsongtiderna - säsongtiden är september-februari - kunna de taga emot gäster för tre månader men eljest endast för 4 á 6 veckor, detta för att ge så många som möjligt rum. Nu är det ej säsongtid och därför ej så fullt fastän alla rum äro upptagna. Det är verkligen ljuvligt att få koppla av, att få känna sig fri utan en enda omsorg. Mitt hjärta är fullt av lov och pris och tack.

Svenske konsuln ville inte höra talas om att jag skulle ge mig i väg ut på havet, varken till Amerika eller Sverige. Jag har börjat att åter längta hem, så jag tror om det hade funnits den minsta utsikt, så hade jag kommit och överraskat Er. Men nu får det vara tills vägen öppnas. Det skulle taga flera brevark att beskriva den underbart vackra natur som finnes här. Men vi få inte gå in på beskrivningar av landet ifall brevet skulle falla i fiendehand, ty då skulle det skada. En av gästerna kom upp med morgonposten och visade mig en notis enligt telegram, att tyskarna varit över Limhamn. Hur gick inte då mina tankar till vännerna i Limhamn och Malmö, och då alltid blir tanken till bön.

Vi antager nu att posten tagit en ny rote, så vi har ingen aning hur lång tid breven tar, hoppas att de till sist komma fram. Genom oroligheterna på Balkan är ju den vägen stängd. Även om detta brev skulle hinna dig i god tid är det nog bäst sända svaret till Old Umtali, men det kanske inte når dig på månader. Det är nu så länge sen jag fick något från dig, men jag antar det blivit fördröjd genom Balkanoroligheterna eller kanske omkommit. Ja, i dessa tider är det gott att veta vi äro tecknade på Guds händer, och att Han aldrig glömmer oss. Så mycken omsorg har jag fått röna, att mitt hjärta värmes och fylles av stor tacksamhet. En av gästerna kom just in och sade att hon skulle till postkontoret och då skall jag passa på att även få mina brev avsända. Jag skriver hem på samma gång. Hoppas att detta finner dig i vårens och sommarens tid, och att ni får en god och skön sommar och att ni framförallt må få äga frid och fred.

Hälsa vännerna. Själv är du och de dina varmt hälsade av ditt andliga barn i Afrika.

Ruth.

För 50 år sedan.

forts.

Efter pastor Jeppsson kommo pastorerna Hahne, Rabe, Johnsson och

Albrektsson, den senare reste till Amerika härifrån troligen 1888. Det sista ord han sade till mig var: »Min unge broder, predika ordet, träd fram i tid och otid.» Detta gjorde ett djupt intryck på mig, som jag aldrig sedan kunnat glömma. Detta ord var säkerligen ett budskap från Gud.

Särskilt märklig var besökelsetiden hösten 1888. Jag kom då hem till Råå på besök från min vistelse i Landskrona. Gud hade börjat besöka ungdomen och vi hade möten både hos oss och i Lutherska Missionshusets lilla sal. Många blevo förda till Gud. Men så kom räddhågan, att det skulle gå för långt. Mötena skulle justeras av de äldre. Frimodigheten försvann och väckelsen avstannade. Jag tror att vårt samhälle hade då sin särskilda besökelsetid. Ofta står Guds folk i vägen för uppfyllelsen av det vi bedja om och som vi önska skall ske. Några av dem som då bleva frälsta ha stått som ledande personer i den andliga verksamheten inom samhället och senare även deras barn. Även denna tid var en underbar helig tid. Det är dyrbart när Guds folk, vad namn de än bära, kunna hjälpas åt utan biavsikter i vinnandet av själar för Jesus. Denna väckelse började utan att någon särskild predikant var drivkraften därtill. Det var bibelläsning och vittnesbörd samt bön från troende ungdomar, som blev drivkraften därtill. Naturligtvis låg troendes föräldrars och vänners förböner bakom.

Men så på hösten fingo vi lämna »Metodisthuset» för Frälsningsarmén, som hyrt hela huset. Vi stod där husvilla och ledsna. Vi hade då några möten i eu danslokal där ungdomar brukade hålla till med sina nöjen. Där blev det ännu mera oroligt än förut, och den önskan som somliga närt, att metodisterna skulle komma bort ifrån samhället tycktes för några förverkligas. Men så var inte Guds vilja. I Landskrona hade jag blivit bekant med en omvänd ung man, Lindholm, artillerist. Vi hade haft kraftiga väckelsemöten tillsammans i Borstahusen, Ålabodarna och Fortuna. Han kom hit och höll möten i denna danslokal, som kallades »Gula Brickan» därför att den var gulmålad både innan och utan. Flera blevo omvända till Gud, bland dem även barn till metodister. Vi voro mycket glada däröver och stod honom bi i arbetet, fastän han själv svarade för hyran. Men snart visade det sig att Lindholm sökte komma in med en sprängkil och splittra församlingen för att bilda en egen församling. Metodisterna drogo sig undan och fick han ordna bäst han kunde. Men därav blev intet och mötena upphörde.

I juni 1889 fingo metodisterna ha sina möten hos Bethel-vännerna (Sv. Missionsförbundet). Samarbetet blev gott och ofta anordnades gemensamma möten. Säkerligen förlorade våra vänner ej något därpå. Det blev större livaktighet i verksamheten och även medlemstillökning.

Pastor Avén kom denna tid till Råå, men som han hade 3 platser att besöka kunde han ej så ofta vara här, och när han kom kände han sig ofta mycket trött. Men på vintrarna, när sjömännen kommo hem höllo de möten och blevo dessa ofta mycket livliga och väckande. Många fördes till Herren varav de flesta gått hem till Gud. Ofta sökte jag mig hem från Landskrona på sommaren och hade ibland då flera ungdomar i sällskap, då vi tog oss en promenad på 1 1/2 mil. Vi hade då flera möten varunder vi spelade, sjöng och vittnande om Gud.

År 1890 kom pastor Enander till Råå. Detta år seglade jag med min far, men var hemma den 28 september då jag reste från Helsingör där vi lågo med fartyget. Detta år var ett underbart år i de hamnar vi be-

sökte. Överallt fingo vi bedja med förlorade själar. I Öregrund, dit vi kom den 16 oktober och hade 10 dagars möten, böjde sig för Herren över 100 själar.

År 1891 blev det mot all förväntan, genom ett gott samarbete med Frälsningsarmén, en god väckelse i maj och juni, då en del ungdomar, som egentligen ej varit intresserade av frireligiös verksamhet fördes till Herren, däribland min egen hustru. Sedan har gång efter annan själar sökt Herren och flera av oss har glädjen att under årens lopp fått se de flesta av våra barn med på vägen. Herren vare evigt tack därför. Vi önska dock att en mäktig nådesvind må susa över vårt samhälle, så att många av den stora skara ungdom som finnas må bliva frälsta och föras in i evangeliskt arbete för Herren.

C. F. Israelsson.

Vill du vara med.

Kära unga vänner, ja även äldre, vill Ni vara med i ett aggressivt arbete för Jesus som offrat allt för Er?

Då jag som en 18-års yngling vistades i staden L. lade Gud på mitt hjärta att dela ut traktater. Men då dessa kostade slantar och jag ej då hade mer än maten och kronor 1. 50 i veckan, vilka penningar behövdes för andra ändamål, enär mitt hem var fattigt, så kunde ej därav tagas till traktater. Men då förfärdigade jag mindre saker de kvällar jag ej var på möten - vilka aldrig försummades - då kunde jag förtjäna 25 á 50 öre per kväll på ett par tre timmar, och på detta sätt skaffade jag mig lite extra inkomst. Över de 1: 50 höll min äldre syster noga kontroll. Vid ett tillfälle, vid besök i hemmet, fick hon se att jag köpt mig ett par mindre anteckningsböcker vari jag senare såg hon skrivit: »Hör du Kal, du får inte köva så många böger.»

Men min inkomst på s. k. »fyravensarbete», kunde hon inte kontrollera och då jag använde dem för traktatspridning hade jag ett gott samvete. Så fick jag beställning på ett gitarrfodral som skulle kosta fem kronor. Det tog cirka 15 kvällar. När det var färdigt skyndade jag glad i hågen till den farbror som beställt fodralet, ty jag hade en liten skuld på traktater som skulle betalas.» Hallelujafarbrorn,» som han kallades, blev jublande glad och sade »tack gode Gud att du tänkte på mig med ett så fint och präktigt fodral.» Och så ville han vi skulle tacka Gud tillsammans, och därmed var saken klarad enligt hans mening, och det blev aldrig någon betalning, men hans halleluja» blev för mig sedan idel missljud. Så var det att börja på nytt att söka få medel till traktaterna och Herren hjälpte sitt fattiga barn, och allt gick bra.

Jag delade ut traktater i hemmen som tillfälligtsvis besöktes, på gatan, ofta på vardagarna när jag gick ärende för min arbetsledare. På söndagarna vid hamnen, och på fartygen och inbjöd till möten. På järnvägs, båt och färjresor, hade jag dem med. Somliga kastade dem bort med föraktfulla blickar, andra med spefulla ord, men återigen andra tog emot dem med tacksamhet och flera blevo vunna för Gud därigenom.

* *

Vill du vara med i detta aggresiva evangeliska arbete för Jesus?

Medan jag varit avsidestagen har Gud med förnyad kraft åter gjort detta arbete levande för mig. Tänk, om det lyckades få Eder, troende ungdomar, gripna för detta arbete, säkerligen skulle Ni själva öva Eder

att bliva starka i Herren, och att sprida ett återsken av Guds rika kärlek. Det ligger stor vikt i att för detta arbete få lämpliga traktater, vilka kunna med lämpliga bilder fotografera människohjärtan. Jag tror att Gud givit mig sådan. Upplevade händelser från min evangeliska verksamhet antingen inleder eller avslutar traktaterna, jämte ord från Herren.

Jag har tänkt först trycka en serie på tio stycken med 100 stycken i varje block. Storleken blir cirka 20x12 cm med tryck på båda sidor och plats för nedstämpling av församlingens ordinarie mötestider. Vill man använda dem för speciella möten bör en särskild stämpel anskaffas med plats lämnad för anteckning av mötenas karaktär och tid. Sådana traktater blir ej dyrare än vanliga handafficher och ha en större uppgift än de. Platser för utdelningen, se mitt handlingssätt, men må därtill läggas: när i ungdomar gör skid-, cykel- och promenadturer, tag med Eder traktater, gå in i gårdarna och hemmen, och om ni möter någon på vägarna, lämna en traktat med ett »Gud välsigne er» och fortsätt vidare. På alla traktater bör avstämpling av de ordinarie mötestiderna göras. Det kan då hända att detta kan bli vägledande till Guds hus, som också traktaten manar till. I kan inte räkna förståelse av alla i detta arbete, men jag vet, att frimodiga ungdomar utöva ett väldigt inflytande över andra. Tag upp spe och hån med glädje, det avväpnar motståndarna och segern blir på Eder sida. Upp därför till kamp och aggresivt arbete för Jesus Kristus.

Angående betalningen, så lägg icke denna på församlingen eller ungdomsföreningen, låt det bliva en direkt personlig insats för Herren. En liten slant lagd undan i veckan därför, kommer Gud att välsigna. Tänk på Farbror Israelssons ungdomsförtjänst. Traktatspridning i förbindelse med speciella möten bör bekostas av församlingen eller ungdomsföreningen, likaså stämplarna.

För att kunna få en överblick på intresset och upplagans storlek vore jag tacksam fortast möjligt få veta hnru många I kunnen taga. Jag hoppas att alla mina vänner, och Fläktarnas spridare, samt bröder predikanter vilja göra sitt bästa för denna sak, som framsprungit av idel kärlek för själars räddning. Traktaterna äro inga partitraktater och passa därför alla troende gruppor. De kosta 2 kronor för hundra med tio olika i varje hundra.

Fyra serier komma att tryckas om efterfrågan blir stor. Betalningen kan erläggas efter traktaternas mottagande. Den behållning som kan uppstå kommer att avsättas för evangeli verk. Den första serien, serie A. utgöres av:

1. Har det träffat dig? (En bolschevikdam). *2. Har du blivit ett bönesvar?* (Tre söner). *3. Har du använt tillfället.* (Ett trolovat par). *4. Är du en syndens slav?* (En olycklig man). *5. Förnekar du Herren Gud?* (En fritänkare). *6. Seglar du mot blindskär?* (Ett vinddrivet fartyg). *7. Strider du mot din Gud?* (En krigares kamp). *8. Vill du bliva hulpen?* (En änkas son). *9. Är du en eländig syndare?* (En drinkare). *10. Förargas du på de kristna?* (En uppbragt man).

C. F. Israelsson.

MÖLNDAL.

Trettonafton reste jag till Mölndal för att hjälpa min son Helge med en sierie möten. Dessa voro mycket dyrbara och välbesökta, och tvenne själar sökte Herren. Musikföreningen deltog med liv och lust. I bönmötena behövde man inte vänta på varandra. Trettondedagen hölls en myc-

ket välbesökt och välsignad missionshögtid då en god insamling gjordes för missionsarbetet på olika fält. Tre goda alliansmöten hölls även under tiden, två i Missionskyrkan med cirka 350 och 300 närvarande. En söndagseftermiddag, hölls ett möte i Statshuset med cirka 500 lyssnare. De deltagande grupporna voro baptister, metodister, missionsförbundare, pingstvänner och Frälsningsarmen. Samarbetet var mycket gott och den evangeliska förkunnelsen fördes fram med kraft av alla vittnena. En alliansmusikförening på cirka 70 personer medverkade under ledning av Helge Isralsson· Undertecknad sjöng som vanligt sina sånger till den gamla zittran. Två personer räckte upp sina händer för förbön. Gud rörde vid hjärtan. Även i Mölnlycke hölls goda möten. Uti ett av dem deltog församlingens f. d. Pastor Simon Lindberg. Att han varit avhållen visade de många som följde med från Mölndal.

När sista mötet var hållit ringde jag hem till Råå och fick då veta att min hustru någon timma förut hastigt insjuknat med hög feber. Min son och jag kommo då överens om att jag skulle resa hem med nattåget från Göteborg, så skulle han hjälpa pastor Elmblad i Matteus med några av de möten som jag eljest skulle deltagit med i. Tog bil till Göteborg, därifrån gick tåget klockan halv två. Helge fick då gå tillbaka till Mölndal som tog 1 1/2 timma. Detta var just likt mig i mina unga dagar. Jag hade själv en ond fot att resa med hem och en av mina döttrar var även sjuk. Men jag visste att vi alla voro i Guds vilja och förnam huru det var möjligt att vila i lugn vid Guds underbara trofasthet, även då det icke går som man hade tänkt och önskat. Detta är dyrbart, värdefullt i det andliga livets erfarenheter.

forts.

Björks Boktryckeri - Råå 1942

Den 16 januari fick min käre avhållne br. HJALMAR JOHANSSON, Lilla Askö, bud att komma högre upp. Meddelandet kom som en smärtsam överraskning, då jag vet hur avhållen han var både i hemmet, församling och folket i allmänhet. En verklig pelare var han, som Gud gjort fast och stark genom sin kärlek och nåd, han bar också den tyngsta bördan av församlingsarbetet väl stödd av sin kära hustru. Trogen som guld har han lämnat efter sig ett efterföljansvärt exempel för alla dem som osjälvviskt vill tjäna Herren. Alltid lika i mot och medgång. Han hade tvenne stora önskningar som delades av hans maka. Den ena, att få alla sina barn frälsta, den andra, att få en ny predikolokal. Han fick dem båda uppfyllda. För den nya kyrkan nedlade han ett outtröttligt personligt arbete. Båda dessa uppfyllda önskningar äro såsom dyrbara minnesmärken på att broder Hjalmar Johansson vandrat Guds väg borta i Loftahammars socken.

Själv har jag delat stora rika välsignelser med denna kära familj, och fick vara med på det stora underbara, då alla barnen blevo förda till Gud. Nu få de tillsammans med sin moder fortsätta verket till Guds ära. Såsom god spridare av Afrikaboken tänkte jag han skulle fått glädjen möta med systrarna från Afrika. Men så kom kriget och lade hinder i vägen. Men då blir mötet inför Lammets tron. Pris ske Gud!

Gud välsigne Eder kära vänner, som lämnats efter. Gud är kraftens källa och jag vet att I där söker Er styrka. Frid över ditt goda minne broder. Vi mötas igen av nåd för Jesu skull.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel.Råå 6.
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

April 1942. Rom. 6: 5-6 Årg. 9 Nr 4.

Kristus som missionär.

Ingen har stigit upp till himmelen utom den som **steg ned från himmelen.** Människosonen, som var i himmelen. Joh. 3:13. **Han for upp** i höjden, **han tog fångar, han gav människorna gåvor.** Men detta ord "han for upp" vad innebär det, om icke att han förut hade farit hit ned till jordens lägre rymder? Den som for ned, han är ock den som **for upp över alla himlar,** för att han skall uppfylla allt, Ef. 4: 8-10.

Detta bibelrum giva oss ett levande intryck av, att Kristi kärlekstjänst på jorden äger många jämförelsepunkter med en missionärs verksamhet ute på missionsfältet. »Gud hade en enda son och han blev läkare och missionär.»

KRISTUS FOR NED.

Om vi blott besinnade, vad våra missionärer måste kvarlämna i hemlandet då de begiva sig ut till fjärran länder, skulle vi kunna få en, om ock ringa bild av, vad Kristus övergav för vår skull, då han kom hit ned.

Huru skönt har inte Frances Havergal utsagt just detta i orden:

Min Faders sköna hus
Jag lämnade för dig,
Steg ned till jordens grus
Att vandra korsets stig.
Jag lämnat allt, ja allt, för dig.
Vad lämnar du för mig?

KRISTUS TOG FÅNGAR.

Detta uttryck kan synas egendomligt, om det ställes vid sidan av Jesu ord i Nasarets synagoga, där han på sig själv tillämpar profeten Jesaias ord: »Han har sänt mig till att predika frihet för de fångna» och likaså om vi påminna oss Luthers psalmord.» Till ende Sonen sade han: »Jag måste mig förbarma. Far ned till detta syndaland och lös de fångar arma.» Men saken är nu en gång så, att fångenskap hos Kristus är den allra högsta frihet någon kan erhålla. Ett belysande exempel härpå är hurusom Luther, när han var på väg till Worms, tillfångatogs av sina vänner. Som fånge på Wartburg erhöll han den största möjliga frihet att fortsätta sitt kära reformationsverk samt dessutom skydd för alla hotande faror.

KRISTUS GAV GÅVOR.

I sig själv var han Guds outsägligt rika gåva, men han medförde dessutom andra gåvor, som borde uppskattas mycket högt. Sålunda gav han redan under sitt jordelivs dagar hälsa åt sjuka, liv åt döda tröst åt bekymrade samt hopp om evigt liv. Och vilka gåvor ligga ej inneslutna i hans lidande i Getsemane, hans död på Golgata och hans uppståndelse på påskdagens morgon. Ja, även den Helige Ande gavs på pingstdagen som en gåva av honom. Det står nämligen i Apg. 2: 33 om Kristus, att han »sedan han genom Guds högra hand blivit upphöjd har han utgjutit vad I här sen och hören.»

KRISTUS FOR UPP,

Det påminner osökt om en missionärs hemresa, vare sig denne missionär då redan fullbordat sin uppgift eller han av sjukdom eller ålderdom nödgas återvända till sitt hemland och de sina. För Kristus gällde det himmelsfärdsdagens uppstigande dit, där han förr varit och varifrån han tidigare kommit hit ned. Om detta hans ålervändande och om det mottagande han rönt av sin Fader, kunna vi läsa i Daniels sjunde kapitel. Det heter däri bl. a. »Troner blevo framsatta och en som var gammal satte sig ned. Hans klädnad var snövit och håret på hans huvud var såsom ren ull, hans tron var av eldslågor och tio tusen gånger tiotusen stodo där till hans tjänst. En som liknade en människoson kom med himmelens skyar och han nalkades den gamle och fördes fram inför honom. Åt denne gavs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom.» Då var Kristi grundläggningsarbete på jorden avslutat och åt de sina hade han överlämnat plikten att fortsätta och fullborda verket. Och i detta förtroende uppdrag ha nu vi alla fått ingå. Må han då på ett avgörande sätt upphöjas av vår kärlek och förhärligas av vår offervilja. Då skall han till slut uppfylla allt och bliva allt i alla.

Adolf Klingberg.

En olycklig själ.

Det blev ett underbart möte. En av dem som voro inbjudna fick dödsstöten från världen den kvällen. På söndagen efter träffade jag henne i kyrkan, den hon för tre år sedan slagit handen i bordet och sagt hon aldrig skulle beträda med sin fot. Men syndanöden blev så stor att hon måste söka upp den kyrkan för att få kontakt med någon från mötet. Jag kände henne ej förut: hade aldrig sett henne. Jag har aldrig sett en människa så förtvivlad och så övertygad om, att hennes synder ej kunde förlåtas. Hon hade varit frälst och lycklig då hon var 14 år, men från sitt 15-år tjänat synden, och var nu över medelåldern. Hennes föräldrar var troende, men äro nu döda. Hon ville jag skulle bedja med henne vilket jag gjorde. Men hon trod-

Vilken är störst.

Bär du uppå tanken att få bliva störst
Större än de andra: du må tjäna först:
Tjäna dem som nu uti ledet stå,
Så vår Jesus gjorde med de sina små.

Vill du bli den störste, sök ej främsta plats
Uti gästabudet och gör ej insats
Att få bli Minister, du kan då bli sist:
Så lärjungar gjorde, visande sin brist.

Vill du bli den störste, bliv då allas dräng.
Säg ej då ditt «varför?» detta utestäng.
Spring Guds ärende och med ett gladligt sinn.
Därtill tacka Herren att den lott blev din.

Vill du ödmjuk bliva, du dig böja får
Såsom Mästar'n gjorde där Han bland dem går
För att tjäna andra, dem till hjälp och fröjd,
Och så giva kärlek, du då bliver nöjd.

Att gudfruktig vara, nöjd och därtill glad
Är den största vinning står på bibelns blad,
Det kan du få vara re'n på denna jord
Om du villigt tjänar enligt Herrens ord,

Du som tycks Dig vara stor i denna värld,
Anden Dig nu manar: fly fåfänglig flärd.
Äran du vill vinna hastigt från Dig far,
Och när slutet kommer Du ej något har.

Vill Du bliva stor, tag då Guds rike mot
Liksom barnet tar mot gåvan utan knot.
Tjäna sedan villigt där du vandrar fram,
Tryckta söka lyfta, lik Du blir Guds Lamm.

de mer och mer att hon var förlorad. Vi gick så någon timma på gatan och samtalade med varandra. Hon var så glad att få träffa någon som hon kunde tala ut sin nöd för.

Dagen efter ringde jag henne, då var hon ännu mer utom sig än någonsin, hon hade ej kunnat sova på natten av förtvivlan. Då ropade hon i telefonen att jag måste bedja för henne varje minut ty hon gick till förtappelsen. Jag lovade det, men tänkte sedan: nu har jag väl lovat mer än jag kan hålla. Men det var ej svårt för jag kunde ej lämna henne en enda minut, fastän jag ej hade en stund kvar jag kunde träffa henne på, därför att jag hade mycket att göra den dagen. Det sista jag gjorde var, att böja mina knän och bedja Gud låta henne vakna med frid i sitt hjärta.

Klockan halv 5 vaknade hon och slog upp sin bibel och fick upp Jesajas ord: »Frukta ej, se jag är med dig.» Så kom friden och frälsningsglädjen till henne, så hon var överväldigad därav då jag ringde henne den morgonen. Pris ske Gud Hon var lika salig då jag reste från staden. Bed för henne.

E. G.

En dröm.

Jag drömde mig vara stadd på vandring. Vägen var brant och mycket tröttsam att vandra, därtill hjälpte även de tvenne stora väskor som jag måste bära på. Jag tyckte mig ha en förnimmelse av att någon gick vid min sida och ville hjälpa mig med bördorna, men dessa ville jag icke lämna ifrån mig trots det att de blevo allt tyngre och tyngre. Äntligen hade jag nått höjdplatån av den branta vägen, varpå jag utropade: »Nu har jag ändå nått målet för min strävan.» Men då fick jag se att min dräkt ej var sådan att jag kunde träda fram till den vitkläda skaran som stod där uppe. Bedrövad däröver som jag var släppte jag dock icke ifrån mig väskorna fast de blevo mig ännu tyngre. Men då hörde jag en röst som sade: »Du har tänkt för mycket på dina bördor och detta har gjort dem tyngre, du borde i stället låtit mig taga dem. Jag har gått vid din sida hela vägen, men du såg ej eller tänkte på något annat än dina bördor. Detta har gjort att du ej fått tid att kläda dig i den vita dräkten.» Då öppnades mina ögon och jag såg det var min Mästare. Då föll jag på knä inför Honom och brast ut i gråt, ropande: »Tag allt.» Och just som jag släppte greppet om väskorna fylldes jag med en underbar frid. Då vaknade jag.

Denna dröm har varit mig till stor hjälp vid tillfällen då jag varit på väg att gräva ned mig i mina fel och brister. Men när jag fäst blicken på Jesus och avbördat mig allt som hade tyngt mig ned har jag fått frid och ro.

I. L.

Syster MALIN PETTERSSON, Törreboda, som hemförlovades Trettondedagen hade under några av de senare åren bidragit med gåvor till det missionsarbete Gud lagt i mina händer och även sista året spridit »Fläktarna». De få gånger jag var i tillfälle sammanträffa med denna syster förstod jag, att hennes sinne blivit värmt av den härlek som gav sig ut osjälvviskt. Nu är även hennes arbetstid slut. Vi som äro kvar har att fortsätta verket, men önska att Gud må väcka upp nya krafter som kunna fulla tomrummet. Må så ske även på denna plats. Frid över vår systers minne!

Ett kärt hem.

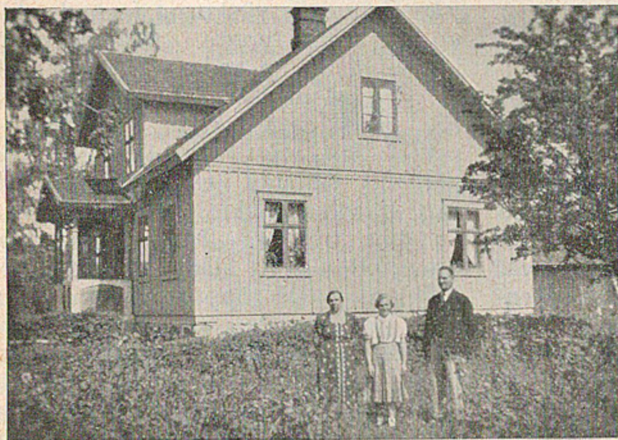

Familjen Willner Nilsson, Vittsjö.

De vänner som här presenteras höra till dem som jag lärde känna långt innan jag fick Missionsuppdraget av Gud. Ja, innan dessa vänners familjliv och hem var ordnat. Alltid ha de varit villigt tjänande vid tillfällen då både jag och min familj haft tillfälle möta med dem uppe i den fagra och hälsosamma skogsbygden, såväl tidigare i Hässleberga, som senare i Vittsjö, där de ha en liten trevlig lantgård, vilket kortet tydligt visar. I hemmet och familjen som vi ibland gästat har vi alltid förnummit att vi kommit till en fristad av lugn och ro.

När det gäller mitt missionsarbete, så har också detta legat i deras intresse och gång efter annan har gåvor från dem själva och även genom förmedling överlämnats åt mig. Det har varit en glädje förstå att detta gjorts av ett frivilligt hjärta. Sådana vänner, vilka Gud givit mig många, äro verkliga dyrbara och ovärderliga gåvor, till stor glädje och hjälp i arbetet. I likhet med Leviterna som voro gåvor åt Herren till tjänst i arbetet med Tabernaklet och för prästen äro de. Deras fosterdotter följer dem troget efter i spåren av andligt intresse.

Ett varmt och innerligt tack frambäres till Herren för Eder hjälp och mottag själva ett hjärligt handslag för allt. Må Herren alltid vara Edert skydd och bevara Eder på vägen, så att I nå det himmelska hemmet. Så skall ske för Jesu skull.

C. F. Israelsson.

PRETORIA, Afrika.

Brev från Syster Ruth mottagit den 10 februari.

Pretoria 19/6 1941.

Fridshälsning!

Jag har gått och tänkt på Er alla så mycket dessa dagar, så jag beslöt sända en hälsning. Det liksom hjälper att få sätta ner ens tankar och ens undran på papperet. Det är midsommartid hemma. Allt står i sin vackraste grönska. Hoppas Ni får en riktig fin och vacker sommer. Jag har hört att ni haft en kall vinter och sen vår, med många sjuka i bygderna. Nu hoppas jag Ni får i stället sol, värme och hälsa. Vi hör en hel del rykten som kommer hjärtat att värka och undra. Hoppas att Sverige kan hållas utanför detta rysliga blodbad, man kan bara undra över hur och när allt detta skall sluta. Men kanske Gud måste använda riset för att människornas ondska är stor, det är säkert även så i de gam-

la s. k. kristna länderna. O, att vårt folk ville förstå vad deras frid tillhör. O, att de ville börja att söka efter Guds väg och Guds vilja. Ibland får jag sådan nöd för vårt svenska folk. Mörkrets makt är så stor i dessa dagar, inte endast bland hedningarna som leva i mörkret, utan även bland dem som haft evangeli ljus i lång tid. Mörkret har så skickligt insnärjt människorna att längtan efter renhet synes vara förlamad. När folk slutar upp att längta efter renhet blir följden därav deras egen olycka och fördärv.

Huru ofta har det inte talat till mig när jag sett och förstått hedningarnas sökande efter Gud, eller efter hjälp. Bådadera kan vara missledd och ta underliga uttryck men den finns där i alla fall. Om den kristna världen sökte efter Gud med den intensitet som en hedning söker, vad kunde inte då ske?

Här på hemmet ha vi dyrbara bönestunder för världens nöd. Jag finner det svårt att veta hur man bör bedja, för vi ser bara en del och det ligger så mycket under ett krig som detta. Jag kan inte tro att kristendomen i sig själv kommer att lida även om hela Europa skulle gå under. Det verkliga i kristendomen i kommer säkert att segra, som det gjorde i Neros tid. Men hur att bedja effektivt är svårt att veta när man sätter sig ned att räkna med offret av sig själv och vad det kommer att kosta, inte bara enskilda utan hela folk, och bland dem så många som inte ens vill erkänna Gud. O, att vår arma sönderslitna värld ville som fordom Israel gjorde vända tillbaka och lyda Herrens befallningar. Jag tror att det är räddningen nu som då.

Jag undrar på vilken väg posten tar nu då Balkan är avstängd, och ibland undrar jag hur många brev som gått förlorade. Det är svårt att hålla reda på avsända och mottagna brev då de tar så lång tid. Jag hade brev från Syster Rosa i tisdags, och de mådde bra hemma i Old Umtali. Det känns tryggt att ha henne däruppe för man kan njuta mera av vilan när man vet att arbetet inte lider. Vi har det så gott här på hemmet, och så trevligt med alla dessa missionärer från Afrikas olika hörn. Vi tura om att berätta om våra upplevelser och vi bli så inspirerade av varandra. Det är verkligt dyrbart att få träffa med andra missionärer, då får man en verkligt vidgad syn och en ny bekräftelse på att vi äro många som arbeta på muren. Vi få ju inte se alla förrän på den Stora morgonen. Men till dess få vi vara med var på sin plats. Missionärerna äro i regel glada männniskor. Jag tror detta beror en del på att vi lära från de svarta, ty de äro gladlynta och har ett så strålande leende. Men den förnämsta orsaken ligger nog däri att vi äro lyckliga i vår uppgift.

En del av gästerna här äro begåvade både när det gäller sång och musik. Så ibland ha vi sångaftnar. Det är något så uppfriskande och välgörande med sång. Naturligtvis diskuteras världshändelserna. Vi lyssnar på radion, männen ofta, vi damer endast en gång om dagen. Vi ha goda bönestunder. Det är underbart att få tid till dessa stilla stunder och veta att man ej försummat något därmed. Ja, jag tackar innerligt Gud för denna vilotid. Jag var nog mycket sliten, men kryar på mig. När jag nu ej har någon som stör mig tycker jag om att sitta i solen och njuta. Jag hoppas snart få brev från dig, det är så länge sedan jag hade något, men jag tröstar mig med att de äro väl på väg.

Mottag till sist mina hjärtliga hälsningar, du och de dina och våra många trogna vänner. Ditt andliga barn

Ruth.

Hur besegra frestelser.

Lilla Maria var ensam hemma. Hennes moder hade gjort i ordning hennes mellanmåltid på en tallrik ute på köksbordet och då tiden begynte att förefalla Maria lång, gick hon ut efter tallriken. Hon såg då på en hylla ett fat med sköna blommor och genast kände hon lust, att taga några av dessa, men hon visste väl, att hon icke fick taga något utan tillåtelse. »Jag vill hellre bedja mor, att hon giver mig några blommor, när hon kommer hem», tänkte Maria; men det dröjde länge innan modern kom och tanken på blommorna gav henne ingen ro. Flera gånger gick hon ut i köket och såg på blommorna. »Vad kunde det göra, att taga en eller två», viskade det inom henne, och frestelserna blev så stark, att hon redan hade sträckt ut sin hand för att taga av blommorna, då kom hon ihåg att hennes mor en gång sagt till henne: »Då du får lust att göra något, som du vet, att du icke bör göra så är det djävulen, som vill locka dig i sitt garn. »Maria blev mycket glad, sprang in i kammaren, knäböjde och bad. »O, käre Herre Jesus bevara mig, att jag icke må falla i djävulens garn.

Då Maria hade börjat tala med Jesus, var det genast en hel del mera att bedja om, och så blev det alls ingen tid att tänka på blommorna, ty knappast var bönen slutad, förrän hon hörde modern komma, och Maria sprang glädjestrålande emot henne. »O mor, jag ville så gärna ha några av de vackra blommorna, som stå i köket!» sade hon slutligen, och modern såg prövande på sin lilla flicka, men denna slingrade armen om hennes hals och viskade: Nej, jag har ej tagit någon, jag kunde knappt låta bli det, men då bad jag Jesus om hjälp och då kunde jag låta bli dem. Modern kysste sin lilla flicka och gick ut och hämtade så många blommor, som hon utan fruktan för skadliga följder tordes giva henne och sade: »Gläd dig nu åt dem! Det var måhända oriktigt av mig, att utsätta dig för frestelsen, men tack vare Gud, som gav dig det rätta vapnet mot frestelsen! Bruka det alltid, då du frestas, ty för bönen tager den onde frestaren alltid till flykten!»

L. S. B.

Underbar räddning.

I Amerika bodde en troende lantbrukare, som hastigt insjuknade och dog. Han efterlämnade hustru och minderåriga barn, och en ansenlig förmögenhet i jordegendom. På dödsbädden tillrådde han sin sörjande hustru, - för att hon icke skulle ha för stora bördor, - att söka sälja gården och flytta till en mera befolkat trakt. Detta råd beslöt hustrun att följa och därför någon tid efter mannens död tillkännagav att egendomen var till salu. Försäljning skedde även av inventarier, möbler och husgeråd. Tiden för avflyttningen från det gamla kära hemmet var utsatt. Det hade i sanning varit ett lyckligt hem, ty innebyggarna hade levat i förening med Gud. Hon skulle nu tillbringa blott en natt till i det gamla hemmet. Följande morgon skulle hon med barn och reseffekter resa i en förhyrd täckt vagn till en långt avlägsen stad att bosätta sig.

Sista dagen mottog hon för egendomen en hel hop växlar och sedelbuntar. »Men är ni icke rädd för att ha så mycket penningar i huset, alldeles utan skydd som ni är?» frågades. »Ni misstager er» svarade hon, »jag är visst inte utan skydd. Jag har visserligen ej min man, som försvarar mig, men Gud är mitt be-

skydd. Han har ju lovat vara änkors och faderlösas försvarare.» Änkan lade därför utan någon fruktan sina penningar och värdepapper i ett skrin, lade sina barn till sängs och gick ut i köket, och med tjänarinnans hjälp gjorde några sista förberedelser till resan.

Natten var stormig, regnig och kall, så att man icke ens skulle vilja låta en hund vara ute. Medlidsamt gick änkan och öppnade för den objudne gästen. Det var ett stort lurvigt, kraftigt djur, som hon aldrig förr hade sett på gården eller egendomen. Hon blev nästan rädd för honom, då han nu, för att visa sin tacksamhet över att hava blivit insläppt, hoppade upp mot henne. Men hon behövde ej frukta, hunden skakade regnet av sig och lade sig därefter lugnt framför dörren. Stackars djur, han har förlorat sin husbonde kan jag tro och är nog hungrig,» tänkte den vänliga frun och tog fram några brödkanter och köttbitar, som hunden begärligt slukade. Helt belåten lade han sig därefter och insomnade. Frun låste nu återigen dörren och gick upp i sitt rum och var snart försänkt i sömn. Det dröjde ej länge förrän både hon och tjänarinnan plötsligt väcktes av något buller å husets baksida. De lyssnade med återhållen andedräkt. De blevo snart övertygade genom röster och steg utanför ett fönster. Så hördes skramlet av en ruta, de bävade av fasa, ty de förstodo vad det betydde. Tjuvar, rövare, ja kanske mördare hade brutit sig in - o, de voro ju redan inne i huset!

»Pengarna, frun, de vilja taga edra pengar,» sade flickan med darrande viskning. Vad kunde två hjälplösa, svaga kvinnor göra? Det fanns på långt avstånd ej en människoboning, det enda de kunde göra, var att stänga igen om sig, barrikadera dörren och med brinnande böner anbefalla sig åt Gud, deras hjälp och värn. Det blev plötsligen tyst därnere, men detta varade icke länge. Det hördes åter ett dånande ljud, så gav dörren till köket vika åtföljt av ett häftigt hundskall, som en skön musik nådde hennes öron och som ett svar på hennes bön om räddning. Det blev ett förfärligt väsen blandat med tjut, utrop av överraskning och smärta, svordomar och vilda slag, knuffar och stötar vilket allt tilltog i häftighet och styrka. Så hördes en grov röst framvräla: »Befria mig från hunden, innan han kväver mig.» Därpå följde en vildare kamp och ljud av ångest och vrede. Snart hördes detta oväsen tydligare. Skurkarna hade dragit sig undan till skänkrummet, varigenom de först kommo in. Sedan hördes det ännu mera avlägset under det hunden upprepade sina anfall med en sådan ursinnighet att de måste taga till flykten förföljd av hunden. Försiktigt öppnade nu änkan fönstret. Månen som just tittade fram ur en svart molnvägg, lyste tillräckligt klart för att visa tvenne karlar, som skyndade bort förföljda av hunden, vilken emellanåt flög upp på dem, men snart kunde hon ej mer urskilja något. Någon vila fingo naturligtvis de uppskakade kvinnorna under fortsättningen av natten ej njuta.

På morgonen visade det sig, att en fönsterlucka var sönderbruten och ett fönster sönderslagit. Hade ej den främmande hunden varit där, hade väl den lilla familjen med sina liv och tillhörigheter varit i deras våld. Hunden syntes aldrig mera till på egendomen och hon fick aldrig veta vem som ägde den. Sannolikt hade den följt med någon som kommit till försäljningen, men kommit på villospår och så återvänt till gården för att där söka sin herre. Sannolikt var det denna instinkt, som hade fört hunden dit, men det gör ej saken mindre märkvärdig eller händelsen mindre intressant. Det bevisar blott,

huru »allt, smått som stort, samverkar till godo för dem, som hava Gud kär.» Ja, Han är sina käras skydd!

Heml. Vän. 1888.

MÖLNDAL.

När jag kom hem var min hustru bättre, och efter några dagar voro de båda uppe igen, utan att jag hade klagat på Gud, varför han hade handlat så att jag blivit lockad hem. Jag däremot fick en tid av lidande och smärtor, men det gick likväl under lov och pris till Herren att jag var i Guds vilja. Vad gör det då, om jag inte är i min egen vilja. Jag är övertygad om att Gud just dessa dagar givit mig ett viktigt uppdrag för Hans rike, som väl i sinom tid skall visa sig. Jag har även haft den stora förmånen att bliva väl vårdad av mina kära. Man skall prövas och lära känna sig själv men också leva upp i sitt liv vad Jesus just i sådana stunder förmår. Äran tillhör Gud för allt.

C. F. Israelsson.

Ljuvlig ro.

Jag har under mitt arbete känt flöden av ljuvlig ro och vila. Ibland så tycker jag att det inte kunde vara riktigt rätt att taga det så lätt, jag måste väl ändå kämpa något, och då försökte jag att lägga bördor av bekymmer på mig, men då falla de strax av. Det fanns ingen plats där de kunde ligga kvar, ty Gud var min starkhet och min rikedom.

Maria.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel.Råå 6.
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

På Sveriges fält.

STOCKHOLM. På måndagen den 10 november besöktes Midsommarkransen där möte hölls på kvällen. Min son Helge tog emot mig vid tåget, men då hans tid var mycket upptagen för marinens räkning, fingo vi endast vara mycket kort tillsammans. På kvällen reste han i uppdrag för den till Västerås. De hade väntat honom mycket starkt till mötet. Många hade samlats och Herren var oss nära. På tisdagen hade jag möte i Djursholm där syster Olga Johansson bjöd de fåtaligt närvarande på kaffe efter mötet. Vi hade en god stund med varandra. På onsdagen följde min son Helge, mig till stationen då jag reste till Gnesta.

MARIEFRED. På söndagseftermiddagen den 16 november gjorde jag sällskap med broder Renestam till Mariefred och deltog med i ett ungdomarnas möte i Baptistkyrkan. En talrik samling hade mött upp. Fick tillfälle tala en kort stund samt sjunga en sång. Mötet blev avkortat på grund av ett insamlingsmöte i statskyrkan. Mitt värdfolk Pettersson, undrade om jag var mycket trött att sjunga, eljest önskade de om jag sjöng någon sång för en som bodde i nedre våningen. Vi gingo dit fastän klockan var halv 10. Där satt några vänner och väntade och mitt värdfolk följde också med och det blev flera sånger och tacksägelser till Gud.

C. F. Israelsson.

VILL DU VARA MED.

Har du läst uppsatsen i marsnumret om traktatspridning, eljest gör det och har du läst den så gör det omigen tills Anden får dig villig att bli traktatspridare, ty Gud vill det. 100 stycken blandade traktater kostar 2 kronor. Sänd in rekvisition, och betalning när traktaterna komma, vilket kommer att dröja något.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1942

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Maj 1942. Årg. 9 Nr 5.

På väg till verklig pingst.

En annan hjälpare.

Joh. 14: 15-17.

Jesus hade fullbordat sitt verk på jorden. Han kunde skåda på detta sitt verk liksom Gud gjorde på sitt skapelseverk och säga, att det var mycket gott. Men såväl Gud som Jesus hade mera att fullborda, nämligen, den fallna människans andliga utrustning genom detta fullbordade verk. Gudomlig fostran och utveckling inom henne och till att vidarebefodra detta verks underbara inflytande på arma förlorade syndare, till frigörelse från syndens makt och herravälde. Likaså utvecklas och fostras för en tillvaro i den härlighet som Jesus gick in i. Så var det med Adam och Eva och så var det med lärjungarna. Båda hade fått sina särskilda föreskrifter och kunde inte bära mera än de hade fått.

De behövde få »en annan Hjälpare.» Jesus hade givit de sina så mycket av budskapet från Gud som det var möjligt för dem att taga mot. Han hade mycket mer att säga dem, men de kunde icke uti den andliga ställning de stod bära mera. Han kunde ej ge dem detta därför att de inte förstodo det. Men den Helige Ande skulle övertaga och fortsätta det verk som Jesus påbörjat i dem, och så gör Han än.

När någon blivit en Jesus lärjunge, blivit frälst, fått del av Jesu försoningsgärning till syndernas förlåtelse, frid och frälsningsfröjd, vill den Helige Ande ta hand om en sådan själs andliga ledning och utveckling och fortsätta den undervisning som Jesus genom frälsningserfarenheten hade påbörjat. Den Helige Ande visar på möjligheterna att leva ett friskt och starkt andligt liv. Visar på en sund andlig utveckling fram till besittning av gudomlig natur och sättet att tillgodogöra sig all den himmelska världens andliga välsignelser. Han fostrar och danar oss för en vittomfattande verksamhet till förhärligandet av Hans namn som kallat oss ut ifrån mörkret, synden och världen. Men då vi ställas inför dessa möjligheter förnimma vi vår egen oförmåga och hjälplöshet, men då står den Helige Ande som »Hjälparen» och griper in här. Om vi blott erkänner vår hjälplöshet, och tror på den Helige Andes kraft att hjälpa, då ställer Han sig till vår disposition och väntar på vår fulla överlåtelse åt Honom för att kunna verka i och genom oss. För att nu detta skall kunna ske, är det nödvändigt att uppleva ett personligt möte med den Heliga Ande på samma sätt som lärjungarna, Apg. 2: 1-4. Detta ger full visshet om att en sådan andlig utveckling kan ske, trots känslan av svaghet och hjälplöshet. *Då blir det en verklig pingst* genom den Helige Ande och med Herren på ett mera förståligt och förhärligat sätt än det första mötet med Jesus i frälsningsnåden.

Det blir en pingst med ett verkligt personligt mottagande av den Helige Ande som »Hjälparen,» vilken sedan leder fram till fulla sanningen om oss själva och Jesus och de gudomliga tingen som berör vår personliga andliga utveckling. Härtill måste fogas nödvändigheten av fullkomlig lydnad för Andens röst och vilja.

Det är många kristna och Herrens vittnen som nöja sig med en teoretisk uppfattning om pingsten och dess erfarenhet, och därför gå de aldrig inför en verklig personlig upplevelse. Därför stå de också ofta rådvilla och misstänksamma inför andra kristnas upplevelser och vittnesbörd därom, vilket utgör ett stort hinder för många att söka sig fram till en sådan upplevelse. De likna lärjungarna vid tiden för undervisningen av Jesus och fastän de hade ordet av Jesus själv om »Hjälparen» förstodo de dock icke betydelsen av den verkliga upplevelsen. Men när de hade upplevat det på pingstdagen strålade ifrån dem ett underbart ljus ut över såväl profetierna som Andens utgjutelse, och Kristi försoningsverk - Golgata - som uppståndelsen och himmelsfärden. Det är Andens ljus över det som Kristus gjort, som har en så underbar betydelse för det andliga livets rätta utveckling. Det gäller ej här teorier eller känslor, uppfattningar eller människomeningar, här ha vi med levande verkligheter att göra.

Var därför ej nöjd med en teoretisk kunskap i denna sak, vilken ej kräver någon full överlåtelse, och därför ej giver någon verklig pingstupplevelse. Ställ dig helt till Herrens förfogande. Säg »ja» till Andens påminnelser på alla punkter, även om därpå synes följa lidanden. Du kan då få uppleva en verklig pingst 1942.

C. F. I-n.

Ungdomsminne vid 19 år.

Ur brev den 9 mars 1890.

Älskade broder i Herren!

Det var länge sedan vi talades vid nu, så det är roligt få meddela dig några rader. För det första får jag säga dig, att Herren är mitt ljus och min Herde, och har förnummit mig växa i nåden och blivit utrustat till en krigare i Herrens här. Jag använder mina krafter och min tid så mycket som möjligt i Herrens tjänst och ser att Gud välsignar verket med framgång. Må Han göra det i fortsättningen! Jag har varit med om stora segrar i vinter, halleluja, Amen. Jag spelar gitarr nu, jag lärde det så pass på en månad att jag kunde gå ut och spela och sjunga till välsignelse. Men du må tro broder, att Satan försöker att taga (skjuta) livet ur mig, men Gud är större än hela djävulens anhang, så han förmår ej annat än försöka.

Jag vill tala om en bit huru han (djävulen) rustar sina barn. Jag var på möte en söndagskväll. Där var pojkar som supit sig fulla och störde vår sammanvaro, så vi måste bryta upp. Och sen skulle en skjuta mig med en revolver. Men tack, jag lever ännu i dag två månader efter. Sådan är min Gnd. Ja, du vet hurudan ungdom är här, men ära vare Gud, som bevarat oss alla hitintills. Visserligen har någon fallit ifrån, men så har skaran vuxit med 60-falt bara här.

Jag har inte haft tid att skriva sedan pappa fick brev från din far, ty jag har varit ute på missionsresa. Jag har varit mycket upptagen i vinter, men förut trodde jag du var död då jag ej hörde från dig. - - - - - I dag har jag varit till Oskarshamn och mönstrat, så i dag har det varit en het dag för mig, jag var ensam läsare bland 50 stycken ogudaktiga fyllerister. F-k. S-v. har rest till Amerika

och i dag är han i England. Han hälsade till dig att vi möts i himlen. Hälsningar är från varendaste människa till dig. Jag kan inte nämna dem alla vid namn och du kommer väl inte ihåg namnen tänker jag. I går eftermiddag var jag hemma och hade möte i Bethel för fullt hus. Det var ett saligt möte fast ej någon blev ryckt ur elden, men många voro nära. Det går så torrt att arbeta här ty det är ingen som vill vara med och dra not, ty läsarna äro rädda om sitt skinn lite mera nu än förut. Det är bara pappa och jag samt predikanten J. och målaren P. som talar ordet, men gå i bänkarna vill de inte. Jag kom nu med en liten mörk sida, men du kan se över den, vi ställer saken i handen på den som vet att tala med de trötta i rätt tid.

Ja nu, du broder, är mitt stora ark snart fullt, fast det såg stort ut. Många hjärtliga hälsningar från oss alla till dig. Skriv snart om hur du mår.

Din broder *J. N.*

Tänkespråk får du Hes. 34: 14, Ps. 32: 8. Guds ord.

För varje gång du ser min adress, så hav mig i dina böner att Gud måttn bevara mig. Du skall ha mången tack, som var ett medel i Guds hand att visa mig vägen till Gud.

D. S.

Vill vara kärleksfull.

Jag vill vara så kärleksfull och saktmodig och mild, som en Jesu lärjunge, men jag kan inte alltid det. Må Gud gripa in på ett mäktigt sätt och förvandla mig, göra mig ren i mitt hjärta och fylla mig med sin Helige Ande. Nog tror jag att Gud förlåter när vi förlåta varandra.

När vi i vår lilla bönering beder, har det ibland hänt, att en syster talat i tungor och en annan har uttytt. Det är så underbart vid sådana tillfällen, ty det är som om Gud själv talade direkt till en. Första gången var det strax efter det jag börjat, som söndagsskollärarinna. Jag bad Gud hjälpa mig i detta arbete, och Gud svarade genast: »Jag har utvalt dig till mitt redskap och jag skall vara med dig och hålla min hand över dig o. s. v. Sedan har jag många gånger fått budskap. En gång att, »jag är i Hans smältdegel och skall formas av Honom. Jag bad en gång att Gud måtte hjälpa mig i mina angelägenheter. Han svarade: »Skulle jag inte höra dig, då du ropar både dag och natt, och komma till din hjälp. Bliv stilla och förbida min hjälp, se jag vill förhärliga mig genom dig. Ja, nog har Gud hjälpt mig många, många gånger, ja, ständigt och jämt är Han min beskyddare och hjälpare. Och jag vill av hjärtat tacka Honom för allt. Jag vill leva och prisa Hans heliga namn.

Jag ber Gud ibland att Han skall hjälpa mig i mitt arbete, om det är något som jag vill ha riktigt bra, och jag ser att jag lyckas på ett särskilt bra sätt just då. Ära vare Hans namn därför! Gud give att inte tron och tilliten sviktar när det mörknar omkring en. Jag har överlåtit allt åt Gud, ty Han har ju lovat att gripa in och skall förhärliga sig i mig. Tack och lov! Förbön är jag tacksam för. Bed att jag stärkes än mer i tron och att kärleken må överflöda i mitt hjärta till Kristus först och främst och till mina medmänniskor.

-t.

En kär familj.

Makarna Johansson lärde jag mera personligen känna för en del år sedan då de voro stationerade i Hudiksvall. Vi upplevde då med var-

andra rika andliga välsignelser underseriemötena vi hade där. Fru Gunhild Johanson, som nu är hemförlovad till Herren, ägde ett ovanligt milt och hjärtegott sinnelag. Hon var en god maka och moder för de sina och därför blev saknaden så mycket större och smärtsammare när skilsmässan skedde. Hon var även en av mina goda medhjälpare i spridningen av Afrikaboken. Jag minnes så väl huru vi under besöket i Hudiksvall följdes åt och besökte en del personer i staden för att intressera dem för Afrikaboken, vilket också lyckades. Skulle önskat att hon levat och jag på detta sätt fått säga henne ett välsignelsens tack, men då så ej kan ske får broder Johansson, som också haft att göra med bokens medel på olika platser, taga det istället. Vi tackar Gud för att vi få vara med och fortsätta verket. Gud välsigne dig min broder och övriga i din familj.

C. F. Israelsson.

Forts. från sid. 40.
som varit med på predikantmötet i Göteborg, var huvudtalaren. Många hade samlats och en del hade följt med från Mölndal. Dagen efter, den 26 nov. reste jag hem.

Med tacksamhet till Gud för uppehållande kraft och Hans välsignelse, samt minnet av vänskap och kärlek som mött mig från dem som mottagit mig, samt för det goda resultatet för missionens räkning, vill jag även säga ett hjärtligt tack. Gud välsigne Eder alla.

Broder C. F. Israelsson.

TRAKTATERNA

utsändas nu. Cirka 3500 st. äro beställda. Vill du vara med så grip verket an.

Pastor Sten Johansson från Falköping med hustru och flickorna Astrid och Gunborg.

Afrika.

Old Umtali 15/10 1942.

Kära Farbror Israelsson.

Jag skall ännu en gång försöka sända en hälsning i hopp att den finner fram, kanske som julhälsning. Det är svårt att beräkna tiden numera. Jag har gått och tänkt på er därhemma, och undrar så hur ni har det. Det blir så underligt tyst och tomt när vi varken får eller kan sända brev. Innerligt vill jag hoppas att en väg snart öppnar sig för posten.

Här knoga vi alla som vanligt. Syster Rosa och jag äro friska och mår bra. Vi har haft det rätt hett i flera veckor och vi längta efter regn. Det går inte en dag som vi inte tänker och talar om er och längtar efter meddelande. Vi äro ju så glada att vi få stå här ute som allas edert sändebud, och vi vilja vara trogna i gärningen vetande att ni hemma som vi här ute äro i Guds hand. Detta mörka moln vill väl ändå till sist skingra sig.

Ruth och Per Hassing äro våra grannar och det hjälper oss att kän-

na oss mindre ensamma och isolerade. Vi ha så mycket att tacka Gud för. Arbetet tar oss helt och ger oss så många välsignelser, som vi nu mer än någonsin värdesätter. Eftersom jag ej vet om detta brev kommer igenom får det bli bara denna hälsning. Allt i nyhets eller upplysningsväg är uteslutet. Det är bäst så.

Med våra varma hälsningar, med hopp och bön om allt gott för eder alla, förbliva vi allas eder

Rosa Rydell och Ruth Hansson.

P. S.

Detta brev kom hit den 28 april över Amerika, varifrån det sändes den 31 december 1941.

C. F. Israelsson.

Yrkeshädaren.

För en tid sedan avled Oskar Ljungdal, mycket känd i de teologiska debatterna vid sekelskiftet. Han blev 92 år gammal. Han började som predikant efter att ha genomgått skolan vid Johannelund men »upptäckte» plötsligt, att kyrkan hade blivit en »kapitalistisk» institution, och blev så en av dennas och kristendomens argaste vedersakare. På otaliga möten landet runt gick han till storms mot de kristna »dogmerna,» åtalades då och då men återkom lika oförtrutet. Han »instämde» präster och teologer till sina diskussionsmöten och var ovanligt slagfärdig och frän i debatterna, vilka väckte stort uppseende. Ibland fick han med besked svar på tal.

Jag erinrar mig ett sådant diskussionsmöte i en viss stad. Ljungdahl hade i ett långt och skarpt föredrag »bevisat,» att bibeln var felaktig, i synnerhet därför att dess astronomiska världsbild voro uppåt väggarna, vilket exemplifierades med berättelsen om den stilla stående solen i Gieba. »Bibeln går ju ut från att det är solen, som går upp och ned, vilket är ju komplett galet, för det är inte solen utan jorden som rör sig.» Även på många andra punkter har vetenskapen bevisat, att bibeln är galen, »konstaterade» Ljungdahl. Och så var föredraget slut, och diskussionen skulle börja.

I salen satt gamle predikant Dahl. Såg inte så väldig ut för världen i sin enkla kostym, men kunde sin bibel. Steg upp, snöt sig i sin stora rödrutiga näsduk och yttrade: Får jag fråga föredragshållaren om en sak? Gärna det, sade Ljungdahl. Och vad skulle det gälla? - Jo, jag skulle vilja ha reda på vad vetenskap är för någonting. Föredragshållaren har ju sagt, att vi ska kasta bort bilen och ta till vetenskapen i stället. Men vad är nu vetenskapen för något? Det måste vi ju ha reda på! Ljungdahl var ganska nervös och sade: Ja, det är inte så lätt att så här på rak arm, säga, vad vetenskap är. Och det hade han verkligen rätt i. Det är nog ingen i hela världen, som kan säga vad vetenskap är för något. Detta ord har knappt någon verklig innebörd. För det första kan även den skickligaste forskare under blott en mindre del av sitt liv behärska en liten del av forskningens oändliga vidder. Och om av låtom oss säga femtio vetenskapsmän något framställes såsom det enda vetenskapliga, så är det kanske 50 andra, som vederlägga detta och framställa något helt annat såsom det enda vetenskapliga. Så inte är det lätt att säga, vad vetenskapen är för något. Inte kunde Ljungdahl säga det åtminstone.

Men predikanten Dahl gav sig inte. - Nog kan väl Ljungdahl ändå säga oss, vad vetenskap är, sade han. Ljungdahl blev nervös. - Vetenskap . vetenskap . . . vetenskap . . . det är vetenskap det - Nej, det är jag inte

nöjd med, vidhöll Dahl. När Ljungdahl har rekommenderat vetenskapen framför bibeln, måste man också kunna säga vad vetenskapen är för något. Ljungdahl: - Det har jag inte tid att ge mig in på nu, för tåget går om en liten stund, och jag måste gå. Och så gjorde han sig i ordning för att sticka i väg. Dahl: - Vänta litet! Får jag fråga, om det är vetenskap, som är utgivit av Kungliga Venskapsakademien. Nu blev Ljungdahl mindre nervös. Trodde sig räddad. - Ja, det är vetenskap, som Vetenskapsakademien har utgett. - Kan man verkligen vara säker på det? sporde Dahl. - Det begriper ni väl envise gubbe, utbrast Ljungdahl, i det han slog näven i bordet, att det som är utgivet av Kungl. Vetenskapsakademien är vetenskap. - Det var bra det, genmälte Dahl, för här har jag en almanacka, utgiven av den och den står det om att solen går upp och går ned, och då måste det vara vetenskapligt eftersom det är sagt av Kungl. Vetenskapsakademien. Men då samma sak står i bibeln, så är det inte längre vetenskap för Ljungdahl. Sade och satte sig. Men Ljungdahl försvann med stor hastighet. Det är typiskt för bibelhatet att handla som han. Bibeln får vara aldrig så riktig, så nog är det galet med den i slika bedömmares ögon. Ingen vettig människa säger annat än att solen går upp och ned, och eftersom bibeln har tillkommit under kontroll av den allvise Guden och till dess författande av Honom använts vettiga människor, talar också den om solens uppgång och nedgång. Och därmed nog om yrkeshädaren Ljungdahl, som nu helt avträtt från den jordiska scenen och in till ett forum, där endast den allvarliga verkligheten och inga tomma diskussionsfraser gälla.

Oscar Haglund.

(Sv. Sändebudet.)

Himmelsfärden.

Apg. 1: 9-12, Luk,. 24: 50-53.

Vår Mästares himmelsfärd var också en av Hans stora märkesdagar, en Hans största triumfdag. Alla Hans lidande lågo bakom Honom, och genom Hans jordevistelse hade Han gjort det möjligt för hela Adams släkte att bli fri från Satans makt och inflytande, om de blott ville.

Som Jesu verkliga hem ej var på jorden utan i det himmelska hemmet, skulle Han också resa dit efter fullbordat värv. Så har Han visat oss även vår väg och plats efter slutat jordevandring om vi bli Honom trogna, som Han även hade sagt de sina. För lärjungarna var säkerligen även denna dag en värdefull upplevelse till inspiration och uthållighet i förbidan på det givna löftet om den Heliga Ande, så och för det framtida trosarbetet för Herren.

Färden från jorden till härlighetens hem, ovan det synliga blåa himlavalvet, var en segerfärd som millioner av de fallna änglarna med deras furstar fick bevittna utan att kunna skrida till angrepp mot Honom. Det var en segerfärd utan like då Jesus - segraren från Golgata - for igenom satans furstedöme, himlarymderna, utan att Han kunde hejda Hans triumffärd. Satan, med sitt följe, som vaktade på Honom över allt, måste även här stå med skam, därför att Jesus avväpnat dem på Golgata och nu triumferade över dem, Kol. 2:15 Det var en stor ärodag för vår segerfurste, denna dag. Troligen mötte Honom den himmelska härskaren, som eskorterade Honom till »Härlighetens hem,» och även inför dem måste fienderna stå med skam. Och de änglar som Satan förledde till avfall fingo nu se huru bedragna de blivit.

Men det var säkerligen även en

stor högtidsdag för himmelens förhärligade skaror när de, enligt Daniel, vilken fick se denna syn 1000 år innan, 101 millioner änglar togo emot Honom och förde Honom fram till den gamle av dagar och fick av denne ett evigt välde, Dan. 7: 9-14.

Även för lärjungarna blev denna dag en underbar märkesdag. Det inflytande som den utövade på dem bevisar att dagen för dem också blev en stor segerdag. Deras ögon följde delvis Jesus på Hans färd tills en sky tog Honom bort ifrån deras åsyn. Säkerligen blev både himlen och Mästaren mera förstålig och kär för dem än förut. De förstodo nu bättre det Jesus hade sagt om den eviga härlighet som Han skulle mottaga hos Fadern. Den härlighet som även skulle bli deras och allas som tjänat Honom när han kom åter. Detta talade ju också de änglar om som uppenbarade sig vid Jesu himmelsfärd. Säkerligen tillhörde dessa änglar den skara som skulle följa Honom till de eviga boningarna, men som av Jesus fått uppdraget att gå till dem för att säga dem ett uppmuntringens ord. Detta, jämte allt övrigt som verkat på dem gjorde att de gingo tillbaka till deras och Jesu fienders stad med stor glädje.

Gud vare pris, att vi äga en himlafaren Frälsare. Detta drager blicken uppåt, bort från jordelivets mångahanda, som vill störa det andliga livets frid och glädje. Även vi få gå samma väg, och bli liksom Lasarus eskorterade av änglar till Abrahams sköte. Jesus banade denna väg och for den, detta är garanti nog. Det fröjdar alla på Jesus väntande troende själar, att vårt hem ej är på jorden. Men det är också ett budskap till mänskligheten i deras nöd, trångmål och hemlöshet. Må vi därför bringa dem detta budskap med frimodighet.

Hur är det med dig, min läsare? Har Jesus fått draga din blick uppåt, eller du hör till dem som är jordebunden. Kan du glädja dig över att Jesus skall komma tillbaka igen. Är du redo att att följa med om han skulle komma i dag? Har du beställt rum i himlen. Vägen är lagd av Jesus, men den bär över Golgata, syndaförlåtelsens kulle. Skynda dig dit, till nådastolen och få detta ordnat och du skall få ditt hem där: *ty det folk som bor i den staden är inte sjukt, ty de ha sina synders förlåtelse.*

C. F. Israelsson.

Undervattensskäret.

Skeppet Thetis kryssade omkring i Medelhavet för att söka efter ett undervattensskär, som påstods skulle finnas där. Då det icke lyckades för kaptenen att upptäcka skäret, uppgav han företaget och sade, att denna berycktade fara »endast var inbillning.» En av officerarna hade en annan mening, och han begav sig senare ut på egen hand till samma ställe och upptäckte verkligen en del skär, om vilka han insände upplysningar till regeringen. Dessa skär kartlades, och upptäckaren blev belönad härför. Kaptenen på Thetis fick höra härom men ville icke tro på upptäckten. Han var en klok och duktig man men egenkär. »Det är osanning,» utropade han, »att här finnas några skär, och om jag någonsin reser med Thetis i dessa farvatten och icke kör rakt över det angivna stället på sjökortet, så får i kalla mig en lögnare och ingen sjöman.»

Två år därefter skulle han med samma skepp föra det brittiska sändebudet till Neapel. En stormfull natt höll han och en annan officer på att undersöka kortet, då denna gjorde honom uppmärksam på undervattensskäret som stod angivet

där. Han blev mycket uppbragt och utropade: »Skall nu denna uppfinning kastas mig i ansiktet igen? Jag har sagt, att jag vill begagna första tillfälle att segla över detta ställe, och det vill jag också göra.» Han gick ned i salongen och berättade muntert denna historia för de samlade officerarna. »Inom fem minuter skola vi ha passerat stället,» sade han. Då han tystnat, sutto alla i en orolig stämning, och så tog han upp sitt ur och fortsatte: »Nu är tiden förbi, och vi ha gått över det farliga skäret» - men i detsamma kändes ett skrapande mot skeppets köl, därpå en plötslig stöt, ett förfärligt brak och skeppet började fyllas med vatten. Med stor ansträngning räddades alla ombord, men kaptenen ville ej överleva sin egen dårskap. Man såg honom sista gången stående barhuvad på Thetis vrak med böljorna forsande omkring sig. Han omkom ett offer för sin egensinniga tro. På samma sätt omkomma tusenden på grund av att de ej vilja tro Guds evangelium. Är du ibland dem?

Uppl. V.

På Sveriges fält.

FALKÖPING. När vi kommo till Mariefred satte jag in mina saker i en busskiosk, men på morgonen, strax innan 8, då jag skulle resa, var där låst. Syster Pettersson som följt med, ordnade på ett raskt sätt att det blev öppet under det jag talade om för Gud saken, men det var ännu en dörr att öppna till vilken vi ej hade nyckeln. Men plötsligen får jag ögonen på något, som jag tyckte liknade minst av allt en nyckel, så jag frågade ej efter den. Men så kom broder Renestam och tog den och öppnade dörren, och strax därefter gick tåget mot Falköping. Ja, Gud är underbar i att hjälpa de sina även då de komma i knipa. Är Han icke det? Till Falköping kom jag vid 3-tiden då pastor Sten Johanson tog emot. Saknaden och tomheten är stor efter hustrun och modern i hemmet, men Gud har styrkt broder Johansson så att han kunde gå och ordna en del som behövdes göras. Mötet på kvällen var mycket gott.

ALINGSÅS. Här hölls två möten vilka voro välsignelsebringande. Pastor Persson har gått med tro och friskt mod inför ordnandet att mottaga årskonferensen och ett gott förarbete är redan gjort. Min värdinna fru Hilda Johanson gjorde allt för min trevnad.

MÖLNDAL. På torsdagen den 20 november reste jag till Mölndal. Min son hade dagen innan förut kommit dit fri från sin tjänst inom marinen som fältpräst under 6 månader. På kvällen deltog jag med i St. Jakobs ordinarie församlingsmöte. Den lilla kyrksalen blev väl fullsatt och mötet verkligt upplyftande och gott, trots det att broder Sandberg har sin hustru på sjuklägret. Kollekten för Afrika blev mycket bra. Den nybildade sång- och musikföreningen deltog med.

Möten hölls sedan i Mölndal och Mölnlycke och voro välbesökta och anderika och kollekten för Afrika god. Ett möte hölls på måndagen i Greggered. Min son, och broder Albin Andersson följde med till Kålleröd och vi gjorde där tvenne husbesök. Sedan fortsatte jag till Greggered, där Ernst Börjesson tog emot. Mötet där var dyrbart. Reste tillbaka till Mölndal på kvällen. Dagen efter deltog med i ett möte i Mölnlyckes Missionshus där pastor Simon Lindberg,

Forts. till sid. 36.

Utgivare: C. F. Israelsson. Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6. »Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Midsommarfläkt

Lantbrukare Nils Persson, Hässleberga och hans trogna tjänarinna Anna Bengtsson, tredje till vänster.

Trogna i sin gärning all de stå
De som plöja, harva, så och jorden sköta.
För att Sveriges folk sitt bröd skall få
Och att bristen ännu bättre kunna möta
Vi er signa för er trägna id,
Och er alla hälsa med "Guds frid."

Med de vänner som på bilden är
Har jag ofta delat skördemännens fröjder.
Särskilt är det Nils och Anna här,
Som nu synes vara så belåtna, nöjder.
Ja, jag minns hur glada vi då var
Att få hjälpa, åka efter par.

Men på gården släkten tunnats har
Sen jag dessa vänner lärde först att känna,
Det är fyrti år sen detta var.
Men när kära skördas kännes tåren bränna.
Dock se Gud de sina hoppet ger
Att en gång ej döden finnes mer

Nu den ende som fått stanna kvar
Är, vår allas Nils, som gården utmärkt sköter,
Och med trogna Annas hjälp han har
Nästan yngre blivit trots han åren möter.
Men det bästa utav allt dock är,
Han i Jesus har sin vän så kär.

Även för missionens helga sak
Har hans hjärta blivit varmt av kärleksglöden,
Och han står för denna lika rak,
Som han synes stå med vagnen full av skörden.
Gud dig signe för din goda sådd,
Skörden växer fram, ej endast brådd.

Huru stort att vi en gång skall få
Ila hem till Fadershusets sköna salar.
Och till Jesus fram en gång få gå,
Av nåd få höra huru Han ljuvligt talar:
"Väl gjort, gode tjänare kom in."
O, det är nåd att Jesus nu är din.

De skola inte smaka min måltid.

Luk. 14: 24.

Mäktigt gripande skildrar Jesus följden av att missbruka erbjudet gyllene tillfälle att få del av den andliga måltid som blivit ordnad. Mäktigt gripande uppenbarar sig i Hans framställning, varur texten är tagen, det gudomliga seendets förmåga att avslöja människans falska inställning till Hans kärleks offergärning. Högtiden stod för dörren. Förberedelserna för denna hade varit lång och därför väl förberetts. Bjudningen hade långt förut gått ut till dem som skulle varit med, så att de kunde förbereda sig därför. Således fanns det inga orsaker till ursäkter. Tjänaren gick så ut för att kalla de bjudna, men ingen hade förberett sig, utan de voro alla upptagna av intresset för det jordiska.

Han gick till bonden som ute på åkern prövar sina fem par oxar, som han nyss inköpt. Han har gjort en god affär och är så upptagen av denna, att kallelsen till högtiden kom som en överraskning. Att lämna sina oxar och sitt arbete kan väl ingen begära. Be honom ta emot min ursäkt, säg att jag inte kan komma för mina nya oxars skull. Säg, min åhörare, hör du till dem, som gripits av nyhetens behag, de lockande tonerna från nya provförsök i världen. Akta dig! Tänk på vad det kostade den förlorade sonen, och likväl var inte priset så högt, som för denne bonde. Tjänaren gick till jordagodsets herreman. Han träffades säkerligen ej i sitt herresätte. Han hänvisades till det nyköpta jordagodset, där han intresserad mätte och räknade ut vad som skulle vinnas i kommande dagar. Mitt i dessa sina beräkningar kommer kallelsen. Vändande sig till tjänaren höres han förvånad säga: Denna bjudning har jag ej kommit ihåg och nu är jag så upptagen med det nya jordagodset, att jag inte kan komma. Frambär min ursäkt. Jorden har en mäktig dragningskraft och ju mera jord och större egendomar, ju större fara för själen. Du min åhörare har kanske inte ett stort jordagods, men det finnes något annat som hör jorden till, som tagit din tid så i anspråk att du glömt bereda dig för Lammets måltid. Akta dig, att du icke under dina jordiska intressen och beräkningar kommer att stå i samma belägenhet och hemska andliga ställning, som den rike kornboden. När han fick ladorna fulla glömde han tidens korthet och evighetens allvar.

Tjänaren gick vidare. Han ställde sina steg till ett vackert nyinrättat hem. Allt därinne vittnade om renhet, trevnad och äktenskaplig lycka. Detta visar också hans svar till tjänaren. Här kunde det väl ändå vara tid till att lyda kallelsen. De kunde ju följas åt. Men nej, upptagna med varandra som de voro, fanns ej tid för annat. Upptagna med att ordna för framtiden måste detta skötas först. Frambär min ursäkt. Känner du, min åhörare månne igen dig här? Du kanske förnam i yngre år bjudningen från Herren att bliva en kristen, att bliva frälst. Du gick en tid under villrådighet och tänkte på saken,

men, så kom det, som blev mera viktigt för dig. Hemmet hägrade för din framtidsblick, och du fick det. Ja, ett trevligt hem, ett lyckligt hem. Med detta var bjudningen bortglömd. Han kommer till dig nu med kallelsen. Vill du nu göra det som du glömt bort? Du menar kanske, att du har det så bra ändå, utan den. Akta dig! Några dagar till, kanske något år och mycket kan ha förändrats. Tänk på de hem som varit lika lyckliga som ditt, men som i dag hava härjats av olyckan. Tänk på de många som varit bjudna och kallade, men i dag äro borta, borta, o, dystra tanke, de skola aldrig smaka min måltid. Söker du ursäkta ifrån dig Guds kallelse att komma till Golgata gästabud för att få del av de gudomliga himmelska nådesrätterna, kan följden bli den, att Gud ej väntar på dig längre. Då får du uppleva den största olyckan i ditt liv. Du har försuttit din kallelses tid.

Så gjorde judarna och de blevo såsom Guds egendomsfolk avhuggna från det sanna vinträdet och det blev sagt, att endast kvarlevan skulle bli frälst. Troligen den frukt som förblivit kvar efter de några som i Jerusalem väntade på Israels tröst.

Guds folk! Kallelsen kommer också till oss. Ofta har Herren bjudit oss att vara redo för mottagandet av andliga välsignelser, men förberedelsen har uteblivit. I dag kommer kallelsen. Vill du komma? Vill du vara med? Allt är redo! Pris ske Gud!

C. F. I-n.

En god medhjälpare

En av mina goda medhjälpare i missionsgärningen, är syster Anna Bengtsson, som synes å bilden på första sidan. Afrikaboken jämte Fläktarna har hon förmedlat till rätt många omkring i byggden där hon har sin dagliga gärning. Ofta har hon efter sitt ansträngande dagsarbete - som lantarbetarens och ladugårdsskötarens och därtill hemmets är - cyklat ut för att söka upp prenumeranter och missionsintresserade. Ibland har hon också lyckats förmedla direkta penninggåvor, förutom de som hon tagit av sin tjänarinnelön, till missionen i Afrika.

Hennes längtan efter att bli till välsignelse, och därtill en varm förebedjare och mycket tjänstvillig, har hon varit till stor uppmuntran för missionsarbetet. Likaså har både jag och min familj vid många olika tillfällen under besök i gården ofta mottagit bevis därpå. Tidtals svag till sin kropp har hon därunder fått uppleva prov på Guds underbara ingripande. Vad som här sägs kan även i hög grad tillämpas på hennes husbonde, Nils Persson. Bönestunder och möten ha varit efterlängtade. Något som borde känneteckna allt Guds folk men så är tyvärr icke fallet. Men det måste sägas till Guds ära och pris, att så långt jag kunnat förstå det, har jag en sådan trogen skara i mina medarbetare för missionsgärningen. Detta gör att arbetet får en innerlig känsla av glädje och trevnad, som också förmedlas genom den Helige Ande över de vida haven till missionärerna. En underbar förbindelse som allt Guds folk borde av allt hjärta söka sig fram till. Den andliga förlusten därav är större än den kan tänkas.

Jag sänder dig härmed kära syster min broderliga fridshälsning med ett varmt tack till Guds ära för vad du gjort och visat. Även du broder Persson är med i denna min hälsning.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6.
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

DANMARK.

Helsingör den 18/3 1942.

Min käre broder Israelsson med familj.

Guds frid!

Ja, nu måste jag skriva till dig, så att du kan se att jag ännu lever. Men jag är ju dansk och är släkt med Valdemar Atterdag, han sade ju: »I morgon är det åter en annan dag», och därför har det ej blivit av att skriva förrän i dag.

Allra först vill jag klaga över det kalla vinterväder som kommer blåsande över sundet till oss. Vi kunna knappast färdas ute på vägar eller stigar för is. Ja, naturen har lagt sin fasta hand på oss, men, vad det ändå är härligt att se Guds rika natur i vintern som i sommaren. Vi känner att vi äro små och maktlösa inför naturens hand, den kan vara en sträng herre, men också en god tjänare, det ser vi dagligen.

Jag är nu hemma, på grund av arbetsfördelning, 14 dagar, så jag sitter inne och njuter av värmen, ty vi ha det varmt och fattas inte något att elda med och det tackar vi Gud för. Och rikligt med föda och kläder också, trots ransoneringen och det är ju även bra. Det är gott att ha en vän i nöden.

Du kan tro vi fick vårt arbete i trädgården rikligt välsignat. Vi fingo in 575 kronor på grönsaker och frukt. Barnen äro friska men min hustru lider av ischia och reser till Köpenhamn för behandling, men kan likväl passa sitt hem, stortvätten har hon fått hjälp till. Men denna gång har jag klarat den själv och således sparat den utgiften. Sista gången jag var hemma på arbetsfördelning klarade jag den också. På grund av förkylning under min nattvakt vid varvet har jag fått lite muskelreumatism. Har också arbetat lite för strängt i trädgården. men det är bättre nu.

I vår predikolokal går det som vanligt, men hur vi längtar efter att få förnimma Guds välsignelseströmmar. Allt synes vara kallt, men vi vet att efter vinter kommer vår, ja, må Guds nåd bringa våren in i våra kalla hjärtan, så att världen kan se att det finnes något av det liv hos oss som aldrig dör. Detta sker när vi blott går till Honom först och inte själv vill söka åstadkomma detta liv. Jag har söndagsskolan ännu, men jag blir ibland trött ty det synes mig att jag själv är så kall och svag, men när jag så är tillsammans med barnen blir jag styrkt och glad, ty det är härligt att få vara med i Herrens vingård, om vi än äro skröpliga, men Han är ju stark och giver oss mod och kraft. Vi har en »god flock» i söndagsskolan och har även haft möte för barnen och dess föräldrar, då 42 barn och 28 äldre voro med. Det gläder oss att Gud välsignar oss. Vi har också ett söndagsskolsblad som barnen betalar. Det är 20 prenumeranter på detta och är detta ett tecken på att föräldrarna äro glada över att barnen gå i söndagsskolan. Kollekten är också god, vi får in 1: 50 och 2 kronor per söndag.

Du är väl ute på dina, eller på resor för Herrens sak. Hade du nu kunnat komma över hit en 14 dagar skulle det varit härligt att få talat med varandra om Guds kärlek och omsorg och spela och sjunga till Herrens ära. Vi har lärt oss så många härliga sånger i strängmusiken. Nog går det framåt trots det att vi tycker det står stilla. Nu tror jag att det icke är mera att tala om denna gång och slutar därför med kära hälsningar från alla vänner men mest från dina i Kristus förbundne

Aage och Else Mortenson.

Dessa vänner blevo frälsta under en väckelse i Helsingör samtidigt med broder Harald Jokobsen, som nu är pastor i Danmark.

C. F. I-n.

Fyra kära systrar.

Syster Eva Lilja, som jag ej förut presenterat för »Fläktarnas» läsare, var under en del år husföreståndarinna i en gammal kär broders hem i Västerås. Under Hans senare levnadsår gästade jag ständigt dem och upplevde vi tillsammans många dyrbara stunder inför Herrens ansikte. Ofta voro de övriga systrarna då med och delade de andliga välsignelserna.

Eva Lilja, Greta Karlsson, Edith Källman, Lalin Nilsson från Västerås, under en liten rast på bussresan mellan Norrköping Finspong Grytgöl, alla goda medarbetare i missionsgärningen.

Syster Greta Karlsson från Stockholm, som förut vistades en tid i Västerås, fick på grund av vår bekantskap, i detta hem och dessa vänner ett gott andligt stöd efter en genomgången prövning under sin evangelisttid. Sedan hon flyttat till Stockholm sökte hon sig gång efter annan åter till dessa vänner och därunder blev vänskapen dem emellan mycket stark, så att de varje år söka träffa varandra.

Det omnämda gamla hemmet är icke mer och syster Eva har flyttat till annan plats, men fast och beslutsam utför hon sin hemgärning i trohet inför sin Herre och Mästare. Syster Lalin, som numera är pensionerad från sin sjuksköterskesyssla, utför en mycket behjärtansvärd verksamhet i församling och hemmen. Sedan det gamla Anders Johanska hemmet ej kunde mottaga mig under besöken i Västerås, vilka varit många, fick jag ett gott hem hos syster Maria Karlsson på Karlsgatan, och sedan hon blev förhindrad genom sitt arbete att göra det, stod Syster Lalins hem redo för mig. Ja, så ordnar Gud för sina vänner. Tager Gud hem någon av sina kära vilka tjänat Honom genom att ge Hans vittnen mat och husrum, så ordnar Han med andra i deras ställe, och ger dem gästvänlighetens välsignelser både i tiden och evigheten.

Syster Edith var på sin tid en mycket god hjälp i spridandet av Afrikaboken och bibelstudium i likhet med syster Greta och syster Lalin. Fläktarna ha de också tagit som en av sina andliga uppgifter och deras bidrag till Syster Ruths underhåll har varit ett mäktigt stöd för mig. Syster Eva tillhör Missionsförbundet, syster Edith Frälsningsarmen och Syster Lalin och Greta Metodisterna men detta utgör ej något hinder för den gudomliga kärlekens makt att till ett smälta samman hjärtan och själar.

Gud välsigne Eder, kära systrar. Min tanke går ofta till Eder och gågna tiders underbara andliga upplevelser. Må sådana tider ännu en gång komma för allt Guds folk. Dock vi bliva icke stående vid milstolpestenen utan fortsätta vidare prisande Herren för härliga upplevelser sedan dess. Hans bevarande nåd lockar fram mycken tacksägelse ur våra hjärtan. Må vi ännu mera, under de

få dagar vi ha igen att verka, kunna sprida Jesus Kristi väldoft bland de människor vi komma i beröring med. Kom även ihåg traktatspridningen.

C. F. Israelsson.

Han var en jude.

Av Karl Svendsen.

Paul Ehrman var tysk jude. Olik många av sina landsmän var Paul en lycklig människa. Lycklig - därför att han var en kristen. Det hade alltid varit så underligt med Paul. Han hade alltid känt en mäktig dragning till sina fäders Gud. Och redan när han var 15 år gammal, kom han till tro på Kristus, Guds Son. Men det kostade honom mycket att bekänna Jesu namn. Han blev utstött från sin familj. Han blev hatat och räknad som en förrädare och fiende till judendomen. Men motgångar och vedermödor kunde icke utsläcks trons brännande eld i hans hjärta. Han lärde känna Gud på ett förunderligt sätt, och han vandrade i Anden och levde på löftena, och i sådana svårigheter, som knäckte många andra under kampen, blev Paul hjälpt igenom som av osynliga händer.

Strax innan judeförföljelserna utbröto i Tyskland, fick Paul Ehrman tillfälle resa till Norge. Och under det tusentals judar drevos i landsflykt, satt Paul trygg uppe i en av Norges småstäder. Här drev han en liten affär med yllevaror. Och allt vad han kunde spara det gav han till Israelsmissionen. Judarnas frälsning låg honom varmt om hjärtat. Innanför butiken hade han ett litet rum, som var både kontor, vardagsrum och sovrum. Pauls enda önskan var att leva för Herren. Han hade lämnat sig i hann tjänst med allt vad han kunde och ägde, och Gud fick också bruka honom, om och i det stilla och fördolda, ofta till sådant som predikanter och präster inte alltid hunno med. Hans särskilda nådegåva var att tala med enskilda och mången förtvivlad, trött och nedböjd själ gick tröstad och styrkt ifrån en stund inne i Pauls lilla rum - hans andliga laboratorium, som han kallade det.

En förmiddag då han stod och packade in några varor, kom det för honom att han skulle lägga in ett litet kort med ett bibelord i varje paket. Och så bad han innerligt till Gud, att hans ord icke måtte vända fåfängt tillbaka. Fjorton dagar senare fick han besök av en rasande herre. Han höll upp ett litet kort framför Paul och darrande av harm sade han: Vad understår Ni er att göra! Detta kort har hållit mig vaken hela natten. Ja, det var också meningen, svarade Paul. Vad, ropade herrn, det var alltså meningen! Och det tror Ni att Ni ostraffat kan få driva med. Men jag skall sörja för att Ni skall få med polisen att göra. Och därmed gick han.

Det gick ett år. Så en dag kom det bud från lasarettet efter Paul. Han skyndade genast dit och blev införd till en äldre herre, en utmärglad och dödssjuk man. Han smålog när han såg Paul och räckte honom handen och sade: Känner Ni igen mig? Ja, svarade Paul, jag har väntat på detta möte ett år nu, och var dag har jag bett till Gud för Eder, att Ni måtte uppgiva Edert motstånd mot honom. Och eder bön har blivit hörd, sade mannen, nu kan jag icke stå emot längre. Strax efter uppträdet i Eder butik blev jag sjuk, läkaren sade det var kräfta i långt framskridit och hopplöst stadium. Jag bet ihop tänderna och kämpade för livet, jag ville icke, jag vågade icke dö, men det lilla ordet på Edert kort följde mig överallt: »Den som tror skall icke se döden.» Det brände mig inne i själen och dag och natt

ljöd det i mina öron: Eftersom du icke tror så skall du dö.» Å, kära Ni, det har varit en förskräcklig tid! Värre kan det knappast vara i helvetet. Men då är himlen så mycket härligare, Ni måste nämligen först se Eder som förtappad syndare för att bliva frälst. Ja, men det där med tron är så svårt, jag kan icke åstadkomma den. Nej, det kan ni nog icke, ty tron är en Guds gåva, den är nyfödelsens födelsedagsgåva! Men vad Ni nu först har att göra det är att mottaga Kristus, »Ty alla de som mottogo honom giver han makt att bliva Guds barn.» Så giver han Eder tro, frid, glädje, förvissning och förlåtelse. Den sjuke slöt ögonen och låg stilla en stund med knäppta händer, då på en gång liksom strålade hans ansikte. Han tog Pauls händer i sina och sade: »Tänk, nu ser jag det! Nu förstår jag det, Kristus har tagit bort döden, jag skall icke se döden utan fortsätta att leva för evigt. Tack att Ni var lydig mot maningen och lade kortet i paketen! Tack för att Ni bad för mig, och tack för att Ni kom, Herren skall belöna Eder för allt! Därefter slöt han sina ögon och insomnade stilla, för att icke mer vakna här på jorden. Paul ringde, en sjuksköterska kom. Han berättade, vad som hade skett. Ja, det var underligt, sade systern, vi trodde att mannen var alldeles förhärdad, han var nämligen jude.

(Evangelisten) I. V.

Mongoliet.

En infödd evangelists vittnesbörd.

Då jag var 15 år lämnade jag hemmet och var i snickarelära i 3 år. Min mor var ensam hemma denna tid. Vi voro båda födda i världens synd och levde ett liv i synd under djävulens våld. Det var en dödens dröm utan Gud och utan hopp. Men Herren förbarmar sig över främlingar, över änkor och faderlösa. Det ordet har gått i uppfyllelse på mig. Herren sände genom sin tjänare evangeli budskap först till mors öra. 1924 blev hon frälst. Jag var då borta men fick höra det och blev mycket förargad däröver, ty min syn på saken var att tillbedja avgudarna och förfädernas avlidna andar voro det enda rätta. Varför då ansluta sig till en utländsk lära? När jag blott kommer hem skall jag låta mor veta hur ond jag är. I april 1925 var jag hemma en tid och fann vid min hemkomst väggarna fulla av illustrerade traktater. Det tålde jag icke. Mor omtalade hur gott det var att tro på Jesus och lockade mig att gå med på ett möte. Men då kom satan med den frestelsen att jag skulle dagen därpå gå till graven och tillbedja de döda. Jag köpte kakor, rökelse och papper och gjorde mig färdig att gå. Då mor såg vad jag hade för mig blev hon utom sig och sade: »När jag tror på Jesus då går det icke an att du tillbeder satan.» Hon gjorde allt för att hindra mig, så att jag till sist föll i gråt av förargelse och kastade kakorna och det övriga i elden.

I vår by var det en gammal Hiess Dung, vår bys förste kristne. Han förmanade mig och jag kände något begynna att ske med mig. I oktober samma år hölls stormöten i Yuchow, troende bröder fick mig med till mötena. Jag köpte då en bibel. Jag började med skapelseberättelsen, vilken var helt ny för mig. Den väckte intresset. Herr G. talade på mötena och den Helige Ande verkade på mig så att jag kände mig vara en syndare, vände om och blev en kristen.

År 1926 i mars månad reste jag åter ifrån hemmet till en by i Mongoliet och blev där två år. Där fanns en pingstförsamling, men jag kände

mig vara allt för svag kristen till att våga gå dit. I smyg läste jag min bibel och bad av fruktan för att andra skulle se det och håna mig. Efter allt slutade jag helt att läsa och bedja och föll i olika synder. I december 1827 vände jag hem igen och åter var där ett stormöte i Yuchow. Jag hade då skenet av att vara levande men var i verkligheten död. Andra ansåg mig gudfruktig och brinnande, uppförde mig väl och värdigt, men Gud visste sanningen om mig. Jag var en syndare, min gamla människa var inte korsfäst och jag levde icke uppståndelselivet. Jag var ej en ny människa.

Men prisat vare Gud, han förkastade mig icke, men visade klart på min synd. En kväll gick jag under tårar och bekände allt och Herren utströk överträdelserna. Jag var en ny människa.

Guds vägar äro underliga. I över 10 år fick jag arbeta som snickare i Yuchow och därför riklig anledning att höra Guds ord. Jag var dock inte så intresserad som jag borde, men Herren säger: »Johannes döpte med vatten, men i skolen bliva döpta i Helig Ande icke många dagar härefter. På Herrens löfte trängde jag fram i bön om denna välsignelse.

I mars 1932 var det bibelkurs i min hemby, Nan-linch. Den sista mötesdagen frågade missionären om de som önskade ett dop i Helig Ande ville räcka upp sina händer. Jag räckte upp handen. Han lade då sina händer på mig och bad. Han hade icke bedit länge förrän den Helige Ande föll på mig. Hjärtat blev fullt av fröjd och jag tackade Gud i nya tungor. Hans barmhärtighet är oförändrad än i dag. Pris ske Herren! Den vintern kallade Herren mig till att tjäna honom i församlingsarbetet som vittne. Men om än jag var brinnande i Anden, hade jag dock ingen erfarenhet, och det var inte fritt att kände jag mig självgod och stolt.

Då jag år 1934 var ute och förkunnade evangelium på landsbygden blev jag utsatt för djävulens anslag, så att jag i över en månad var i mörker och nöd under strid med den onde. Det var en fruktansvärd tid. De troende vännerna bådo för mig och Herren förde mig ut i härlig frihet. Från denna gång till nu har jag icke vågat att tänka något högt och stort om mig själv. Må du som läser detta bedja för mig att jag må finna välbehag inför Guds ansikte såsom en arbetare vilken ej behöver blygas över att efter sanningen förkunna sanningens ord.

Kochets Geir.

Ung tysk soldats bekännelse.

I Tyskland har utkommit en bok, som på kort tid spritts i 200,000 exemplar. Författaren är en ung tysk soldat, som i sin bok avlägger en självbekännelse. Han förklarar, enligt rektor Alf Ahlbergs recension i Dagens Nyheter, att i Tyskland i dag ej längre finnes några kristna soldater.

I sin självbekännelse talar han om, att han växte upp i krigets skugga med dess förvirring, hopplöshet, cynism, vilda lidelser, ett hektiskt begär att dränka hatets tomhet och förtvivlan i ögonblickets njutning. I hem och skola uppfostrades han i kristen tradition. Men instinktiv hade han helt annan religion i blodet. »I fjärde klassen rabblade vi tanklöst de judiska fablerna som lärarna fordrade, men då vi hörde Siegfriedssagan, då lyste våra ögon, våra små hjärtan klappade våldsamt och stodo stundom stilla. Här kallar oss Tyskland, där Kristus, och vi visste - för Tysklands skull - ingen annan utväg än att fördriva Kristus ur våra hjär-

tan för att Tyskland där skulle intaga hela platsen. Kristendomen är de fega ynkryggarnas religion. Men i världen råder den lagen, att den starke regerar, den svage regeras. Här frågas inte efter kärlek, här tala vi inte om kärlekens Gud.»

Den nya guden är Odins arvtagare, kraftens Gud. »Kristendomen är internationell. Vi äro tyskar, därför kunna vi inte vara kristna. Kristendomen erkänner inte blodets och rasens rangskillnader. Gamla testamentet framkallar hos författaren ett verkligt raseriutbrott.» »När jag nu med mina okristna blickar ögnar i gamla testamentet, denna oheliga skrift, griper mig en helig vrede över att vi tyskar så länge utfodrats med dessa rövarehistorier. Mellan raderna ser jag judarna skadeglatt grina, dessa eviga förnekare och förstörare, detta maroderande utvalda djävulsfolk . . . Tag denna bok och bränn den på heliga orter! Bären flammorna i edra hjärtan! De äro ljuset. Tacken Gud, att han sänt eder en Ledare.»

Nu går svärdets religion till storms mot korsets religion, två världar, skilda såsom eld och vatten. Han hälsar som ett väckelsens tecken att många kyrkor stå gapande tomma och ungdomen hellre hämtar kraft vid eldsken på höjderna. Det nya betyder kristendomens dödsstund. »Vi tyskar ha av ödet utsetts att vara de första som bryta med kristendomen.»

En ruskig bok är detta. Lyckligtvis äro förespråkarna för denna nya hednareligion ej i sådan majoritet, som bokens författare vill påskina. Men de ha sina beskyddare på högsta ort. Ministern för de erövrade ryska områdena, Alfred Rosenberg, är en av dem.

Is. V.

Det går an att det är en ung oerfarens mans bekännelse, som ej känner till alla de folks och enskildas sluthistoria som kastat bort Kristus. Men bokens stora spridning och stödet från högre ort gör den »Nya ordningen» avskräckande. Författaren har glömt att han ställt sitt folk i led med Ryssland, de äro ett brödraskap, när det gäller hatet mot Kristus, men äro fiender när det gäller denna världens landvinningar. Här är Guds dom given Jesus säger: »Vart rike som har kommit i strid med sig självt bliver förött och intet samhälle eller hus som har kommit i strid med sig självt kan hava bestånd.» Bekännelsen manar till allvarlig bön.

C. F. I-n.

Kommande evangelister.

Missionär Ellen Björklund skriver: Masaiti Mupindu, min gosse med en hand, som varit hos mig 9 år, har gått ut som lärare till Susi, samma station som öppnades av »Skåneevangelisten Maxon,» som nu är här i skolan. Efter något år kommer Masaiti tillbaka till skolan för att söka taga en examen till de tre han förut har. Ja, även detta är underbart.

Masaiti blev funnen av ett par infödda evangelister i en negerby där de verkade. Han var då en cirka 17 års yngling, behäftad med epileptisk sjukdom och hade under ett anfall fallit i elden och bränt sin ena arm och hand. Han blev förd hit till sjukstugan och när han kom fanns det levande maskar i hans ruttnade sår. Hans sinne var mörkt och dystert, blicken skygg och vild, detta på grund av hedendomens hemska vidskepelse och en ständig pinande fruktan för onda andar. Under ett helt år arbetade jag med denne yngling, under gråt, bön och samtal, medan jag gjorde såren rena och förband dem. Eftersom dagarna gingo läktes såren och han blev även fri från sin svåra epileptiska sjukdom. Det syn-

tes dock nästan hopplöst att få något lite ljus från evangelium in i hans mörka själ. Dag efter dag gick, men så en dag efter lång väntan kommer Masaiti och sätter sig utanför min stuga. Jag gick ut till honom och sade: »Masaiti, men gosse, vad vill du?» Han svarade: »O, mormor, jag ser ett litet ljus.» »Gör du det,» sade jag var då rädd om detta ljus, så blir det nog större. Jag hade bett honom bedja denna bön: O, Jesus lys in i mitt mörka hjärta. Jag bad honom fortsätta att bedja. Efter några dagar kom han igen och satte sig utanför min stuga. Jag gick åter ut till honom och frågade: »Masaiti, min gosse, vad vill du?» Han sade: »O, mormor, ljuset blir större!» »Har det blivit så min gosse,» sade jag, »var då mycket rädd om detta så att du ej gör något syndigt, då skall säkert ljuset bli ännu större.» O, vad mitt arma hjärta kände av glädje och tacksamhet till Gud över att ljuset trängt in i denne hednings mörka hjärta. Så kom han återigen en annan dag och sade: »Mormor, det kännes så underligt härinne - under det han lade handen på hjärtat, - det är så stilla lugnt.» Jag omtalade då för honom att detta var Jesu frid han kände och att han blivit Guds barn, och att alla hans synder för Jesu lidandes skull voro förlåtna. Ja, det var underbart att vinna denna härlig seger för Jesus. Sedan har Maisaiti blivit till stor välsignelse för flera av sina kamrater på missionsstationen och fört dem till samme Frälsare.

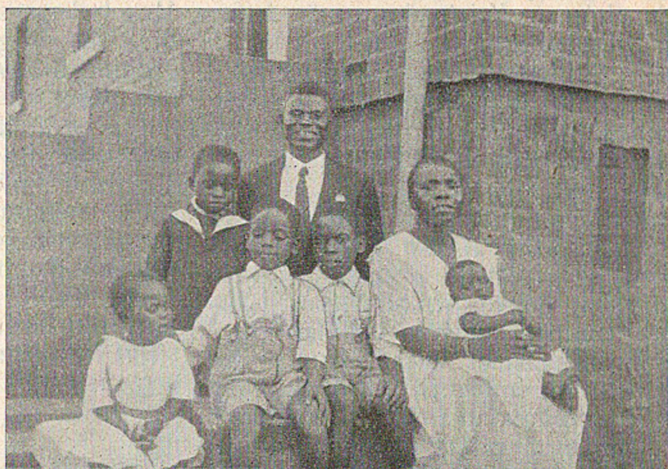

En rik afrikansk familj.

Han har blivit utbildad till sjukvårdare, trädgårdsmästare och evangelist och är nu en framgångsfull arbetare på missionsfältet bland sina svarta bröder. Han har varit en trogen nattvakt för de sjuka vid tillfällen, då detta behövdes. Under dagarna arbetade han halva tiden i skolan och andra hälften i köksträdgården - det senare för att skaffa sig medel till sitt underhåll. Han är en sjungande kristen och utför sitt arbete under sång, men så har han ju blivit både hälbrägdagjord och frälst.

En dag kom han till mig och sade: »Mormor, jag har en flicka!» »Jaså», sade jag, »vad heter hon?» »Elina», sade han och visade sina vackra tänder. Elina var en av mina svarta sjuksystrar. »Men vad skall jag nu göra? Elinas fader vill ha tio kor och sju pund för henne och detta är en stor summa, jag sade: »tror du hon är värd denna?» Intet tvivel låg i hans svar: »Mormor, vill ni hjälpa mig? Jag vill arbeta både hårt och länge, blott jag kan få Elina.» Och han fick Elina. Så kom bröllopsdagen, då dessa två lyckliga arm i arm vandrade till vårt tempel för att vigas. Prof. Greely var vigselförrättare. De äro nu två lyckliga krist-

na människor i ett kristligt hem. Masaiti fortsatte en tid som nattvakt i sjukhuset och Elina som sjuksyster, tills de nu äro ute på missionsfältet.

(Ur boken För Jesus och Afrika).

P. S.

Det är nu några år sedan detta skrevs och familjen har blivit rätt stor sedan dess.

C. F. I-n.

Bibelveckan i Mölndal.

14-19 april.

Då församlingen i Mölndal önskade få en bibelstudievecka under april och det blev möjligt för mig att åter resa dit efter mitt avsidestagande, gjorde jag detta med stor förhoppning och glädje.

Under resan dit stannade jag hos pastor Jonsson i Varberg och hade möte där på lördagen och söndagsförmiddagen, vilka möten voro dyrbara. Fick min nattliga bostad hos vännerna Orup och för övrigt tog pastorsfamiljen emot mig med stor frikostighet. Här må tilläggas att den fastighet som köpts för församlingens räkning är så väl belägen för en kyrka som man kan tänka sig. Kunde möjligheten uppenbara sig att få en kyrkolokal med lägenheter för uthyrning här, skulle detta säkerligen vara till gagn för den lilla församlingens verksamhet, särskilt om hyryrorna kunde klara utgifterna för den. Medlen får ju skaffas utifrån, så om dessa rader skulle träffa någon som kan och vill hjälpa dem, tror jag det skulle vara en Gud välbehaglig gärning.

På söndagseftermiddagen reste jag till Kungsbacka där 18 sångare från Mölndal med sin herde jämte pastor Gunnar Larsson stodo redo att med buss åka till Vallda kapell för hållande av möte, särskilt för beredskapsmännen vilka voro starkt representerade å mötet. Det förnams en ljuvlig stillhet under mötets gång och Guds Ande var kraftigt nära i vittnesbörden och det förnams verklig gripenhet bland de församlade. Sedan följde jag med mölndalsvännerna hem.

På tisdagen började bibelveckan med bönmöte klockan 10 förmiddagen och 7 eftermiddagen och vidare så varje dag. Ämnet var »Smörjelsen ljus över Golgata eller riket av invigda präster.» Det blev ett åskådliggörande av den gammeltestamentliga invigningen av präster med den dyrbara smörjelseoljan och blodet från syndoffret. Hänvisande till den Helige Andes mission och Jesu Kristi verk på Golgata. Så ock huru de som skulle invigas ställdes, både före och efter invigningen, inför syndoffret. Detta utgör således en nödvändlighet i förberedelsen till Nya förbundets pingstupplevelse och hjälp till att bli bevarad i Smörjelsen. Nämligen, en innerlig kontakt med Guds offerlamm, Jesus, på det att kärlekens första mål må bli, ett fördjupande i försoningsverket ända till sammanväxning med Jesus. Att bli döpt i Helig Ande må stå i andra rummet. Blir det så i det förra kommer även det senare att ske. Pingsterfarenheten blir också därmed utav större värde och till både fasthet och styrka för själen.

Dyrbart var att finna så många nådessyskon, som längtade och väntade efter Guds härlighets uppenbarelse, kväll efter kväll vara med för att lära, taga mot och villiga att gå in i förberedelsen, men det gäller uthållighet och den som gör det får också upplevelsen. Säkerligen var dessa bibelstunder en god förberedelse till den pingstkonferens som hölls i maj d. å. Mötena avslutade med en församlingens offerinsamling på söndagens eftermiddag och som, förutom den välsignelsens Ande som

vilade över de talrikt församlade även ett kontant belopp kom in på 430 kronor. Gud vare ära och pris för sådan stunder uti Herrens gårdar, och för Hans underbara nåd och hjälp.

Den 20, 22-23 och 26 förm. april hölls möten i Matteusförsamlingen i Göteborg, som också voro välsignade av Gud. Även ledes i Wesley den 24, då broder pastor Erikson var vänlig nog att förändra sitt torsdagsmöte till fredagen. Den 25 hölls möte i Emanuel, då Herren var välsignade nära. I Emanuel fick jag beställning på cirka 1000 traktater. Så få vi vara med och dela glädjen men också ibland lidandet med Jesus och varandra under arbetet i vingården. Vilketdera som är betydelsefullast för vår andliga daning och tillväxt är kanske svårt att säga, men ofta måste fruktträdet beskäras om det skall giva riklig frukt. Dyrbart är det i varje fall att vara med i arbetet, för detta prisar jag Herrens namn.

Gå ut på gator.

Första dagen, under pingstkonferensen gick jag ut på gatorna och delade ut traktater. Metodistförsamlingens kyrkostämpel hade dessförinnan påsatts dem. Cirka ett 70-tal blevo på så sätt inbjudna, om det kom någon vet jag ej, Gud vet det.

En medelålders man ville ej ta emot traktaten och då jag frågade efter orsaken svarade han, att han kunde det utantill. Ja, så var det, han kunde den utantill men hade aldrig tagit emot det innantill och därför ansåg sig själv som klok och hade därför ej fått del av frälsningens härliga budskap. Han vände sig föraktfullt bort från det som kunde blivit hans räddning. Erbjudandet kommer att vara ett vittne mot denne man på domens dag.

En brandsoldat tog emot en traktat och gick bort och lämnade den åt en kamrat. Jag gick dit och lämnade ytterligare två stycken. då de voro olika, och tillönskade dem Guds välsignelse och inbjöd dem till mötena. Samtalade med några unga män sedan de fått var sin traktat. De brukade ibland gå på religiösa möten. Jag sade dem att de voro välkomna till Metodistkyrkan och Pingstmötena. Några andra unga män sade sig ej ha tid till det. Några stoppade traktaten i fickan, andra kramade samman den och kastade bort den. En dam kom ledande med en cykel som var lastat med matvaror och kunde ej ta emot traktaten då bad jag få lägga den i korgen, vilket jag fick. En annan dam kom gående och hade paket i båda händerna. Jag bad att få sticka ned den i ytterficka. Jag fick det och hälsade henne välkommen till mötena. En ung man verkade glad inför gärningen. Det blir alltid någon skörd av denna sådd.

Vill du, min unge kristne vän, vara med i detta välsignelserika pionjärarbete. På den vägen kan du öva dig i frimodighet och bliva orsaken till några själars räddning. Säkerligen kommer någon därigenom på Herrens dag att tacka Gud för att du gav den en påminnelse.

En troende syster som blivit traktatspridare, omtalade att det kändes lite svårt att ge den första traktaten, men efter det hon lämnat denna fick hon större glädje och frimodighet och hade hon delat ut en hel del sedan och var fast besluten att fortsätta. Skriv efter traktater, 100 stycken med 10 olika sorter kostar 2 kronor. När du så gjort några erfarenhetsrön under traktatspridningen, skriv ned dessa och sänd mig. Sätt församlingens stämpel på dem, om möjligt även de ordinarie mötestiderna. Tag till ditt motto denna sommar »Själar för Jesus.» Var frimodig, Gud har kallat dig.

C. F. Israelsson.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 Juli 1942. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 9 Nr 7.

De övervunno honom för Lammets blods och för vittnesbördets ords skull.

Uppb. 12: 7-12, v. 11.

Våra hemförlovade trosfränder ha liksom vi fått erfara, att först då de lärde känna Jesus och den kraft som genom tron tillförde dem försoningens härliga nåd, fienden uppträdde hotfullt emot dem för att r öva ifrån dem den skatt som de fått i frälsningen. Det blev då klart för dem att striden egentligen ej stod emot mänskliga uppfattningar och försmädelser, utan mot en överväldigande andemakt där bakom. Andemakter av furstar, väldigheter och makthavande, införda av draken den gamle ormen, som är rådande i denna världens mörker. Men trots dessa anfallande onskans makter, behövde de ej frukta eller tvivla på seger. Det är för oss en stor uppmuntran till uthållighet att lyssna till vittnesbördet om våra hemgågna trosfränders kraftmedel varigenom de övervunno denna djävulska, onda makt. Huru att de vunno det mål, som för evigt skulle bliva deras tillvaro i salig gemenskap med Jesus och Hans vänner.

DE ÖVERVUNNO FÖR LAMMETS BLODS SKULL.

De hade ej satt sitt hopp till egen förmåga och kraft. De hade lärt känna den kraft, som under alla tider, givit dem som använt sig därav, en fullkomlig seger över deras fiende: kraften i Lammets blod, eller i kraft av Lammets blod. Med detta vittnesbörd äro vi inne på Golgata område. Vi kunna ej nämna »Lammets blod» utan att vi förnimma en klar förbindelse med Golgata. Vi kunna ej heller tänka på, eller tala om den frigjorda skaran i paradiset, utan att vi med vår tanke ilar åstad till Golgata, och undret som förverkligades genom det blod som flöt från Jesus, Guds Son. Lammets blod är ormens kraftigaste motståndare och det absoluta segervapnet mot honom och hans anfall. Det var också därför att han ej ville ta död på Kristus, trots det att han ingav Judas att förråda Honom och överstepräster och skriftlärda att döma Honom till döden. Till detta tvingades han på grund av sina många misslyckade försök med Jesus. Detta var endast hans sista försök att tvinga Jesus använda sin gudomliga makt på ett av honom föreslaget och frestande sätt: nämligen att stiga ned från korset. Ormen ville ej se Jesu blod. Han fruktade för den kraft som därifrån skulle komma att gå ut till Hans efterföljare, men också över honom själv till bortkastelse i den eviga elden.

Liknande försök har han gjort om

och om igen med Jesu vittnen, som hemförlovats, de ha fått pröva på hans djävulska gärningar i bringandet av kroppsliga smärtor över dem, men mitt uti dessa smärtor kunde de säga: »Min kropp kunnen I bränna och förstöra men min själ och ande äro i Jesu händer, de kunnen i intet ont göra.»

När det ögonblick kom då undersökning på Golgata skulle göras om Jesus verkligen var död. Då när Hans sida blev uppstungen av spjutet och strömmen av blod och vatten forsade fram från Hans i döden brustna hjärta, visar detta blod sin kraft i en frigjords själs lovprisning. I förlåten i templets- och klippornas remnande, i de dödas uppståndelse ur gravarna, men också i gudsförgätna människors förskräckelse och bävan. Om vi den stunden hade kunnat blickat in i de onda andars rådsboning benämd »dödsrikets portar,» skulle vi även där ha sett en av domsförskräckelse slagen demonskara. De måste nu tro, men bäva inför vad som skett att härefter förbida den eviga tillvaro i en eld som aldrig skulle släckas. Det blev således nu väldiga kraftverkningar, båda inom den synliga och osynliga världen. Både hos den Kristustroende själen som hos de gudsförgätna, men med motsatt verkan. Men det är genom denna kraft som vi, Guds folk skola bliva övervinnare över draken, den gamle ormen. Men det gäller att ha upplevat denna kraft i vårt inre personliga liv till såväl förlåtelse för begågna synder som dödandet av syndiga begärelser vilka utgöra syndens rot, på det ej någon förrädare må finnas inom oss. Således uppenbarar sig Lammets blods kraft i frigörelsens härliga erfarenhet med lovprisning till Herrens ära över en verklig seger.

Ett andra hjälpmedel till denna övervinnareseger är »De övervunno Honom i kraft av sitt vittnesbörds ords skull: »Våra hemförlovade trosvittnen blygdes ej att bekänna vad de hade upplevat i kraft av Lammets blod. De flesta av dem hade ej varit åsyna vittnen till händelsen på Golgata, men genom tron därpå hade fått förbindelse med denna gudomliga försoningshändelse. De hade så blivit delaktiga av dess kraft, därför kunde de frimodigt vittna därom, uthärda vedermödor som en följd av fiendskapen däremot men gingo med triumf in i härligheten. Blygs du för detta, då blir du aldrig segrare över det onda.

Vill du, min läsare, dela med dessa hemförlovade själar deras segersång »Vi övervunno honom i kraft av Lammets blod och våra vittnesbörds ords skull?» Så börja nu den goda striden. Invig ditt liv i tro på Lammets blods kraft att rena dig från synden och dess besmittelse, ock du skall få evig seger över den onde och hans makt. Du har kanske någon i din släkt eller vänkrets, som övervann i kraft av Lammets blod. Du såg dem gång efter annan under tårar och bön kämpa mot synden och det onda. Du kanske stod vid deras sida då de stego över floden och hörde deras trosfriska vittnesbörd om Lammets blods segerkraft, och och du önskade att du hade det som de. Men ännu i dag står du utan denna erfarenhet. Skall du dröja så länge att solen dalar ned över ett förspillt jordeliv och du måste säga, »jag är förlorad.» Du kanske hörde deras trosfriska vittnesbörd för sista gången då deras läppar stelnade i döden. Jag har hört det från min gamla farmor »Jesu Kristi Guds Sons blod renar från alla synder.» Jag har hört det från min farbroder »jag går hem på blodets grund.» Jag har hört det från min älskade fader och moder, som med triumf tågade in genom de himmelska portarna. Jag väntar att genom samma Lammets blod få sälla mig till denna saliga

skara som övervunnit. Min bön är att här kunna bära fram vittnesbördets ord om Lammets blods kraft till själars frigörelse från den ondes våld. Vill du, så göra vi gemensam sak med Lammet och då skola vi tillsammans få sjunga Lammets segersång inför den vita tronen. Säg vill du? *C. F I-n.*

Pingstmöten.

Själva ordet »pingstmöten» äger i sig en underbar klang, särskilt för den som upplevat dess verklighet. Och då så är, vad skall då icke en verklighet därav bliva för dem som längtar därefter och väntar därpå.

Underbara voro pingstmötena i Mölndal tiden 23-25 maj i år. De inleddes med en bönedag och vaknattsmöte lördagen den 23 maj. Kyrkan stod öppen hela dagen från klockan 9 på morgonen för dem som önskade få en ensam stilla stund med Herren. Offentliga bönestunder höllos klockan 10 och 4, och offentligt möte klockan 7 som fortsatte med Herrens måltid i vilken deltogo ett 80-tal och avslutades med ett härligt bönmöte klockan 11. Betecknande var det uttryck som pastor Herhne fällde om detta möte: »Det fanns inte en död punkt däri.» Medverkande i mötena för dagen voro Helge Israelsson, Arthur Karlsson, pastor Herhne och nedtecknaren.

Pingstdagens möten började klockan 9,30 med samling av söndagsskolan. Denna är löftesrik för framtidens verksamhet. Broder Karlsson och jag medverkade. Klockan 11 talade undertecknad över pingsttexten: »Faderns löfte och den plötsliga överraskningen.» Herren nära. Broder Karlsson avslutade. Klockan 4 hölls möte för hälbrägdagörelse, då många sökte sig fram till altarrunden för förbön. Därunder vid handpåläggning, förnams Guds kraft nära och gav förnyad kraft åt de svaga. Budskap fördes fram om Guds löfte att hjälpa dem som ville lyda Honom. Mötet klockan 7 hade fullsatt kyrka. Pastor Herhne predikade, broder Karlson och jag höllo korta anföranden. Ordet och Anden berörde själarna och ett bortlupet får återfördes till hjorden. Sången, »Himlaklockor klingen,» blev ett återljud av den himmelska lovsången, mäktig och stark.

Mötena under Annandag Pingst började med en bönestund klockan 10,30 på bönerummet. Pastor Herhne predikade och avslutade med orden: »Du får komma.» Jag avslutade med några uppmaningens ord i förbindelse med denna tillsägelse. Herrens Ande manande nära.

Vid mötet klockan 4 talade pastor Herhne och Victor Brattström. Förkunnelsen om andlig gemenskap blev undervisande och vägledande. Helge Israelsson ledde ett vittnesbördsmöte som gav uttryck för känslan av andlig gemenskap. Avslutningsmötet var besökt av full kyrka och mindre salen. Pastor Brattström talade om det nya vinet i nya läglar, Pastor Herhne om gräsgnagarna m. fl. Jag om viljesvaghet och viljestyrka. Broder Karlsson avslutade med en kraftig maning till avgörelse. En dyrbar själ sökte Herren. Det blev bön och lovsång vid altarrunden.

Musik och sångföreningen sjöng med andlig kraft och hänförelse. Många besökare från skilda trakter och församlingar hade mött upp till denna högtid. Under tiden mellan mötena serverades kaffe, mjölk och smörgåsar, varav mycket åstadkommit genom frivilliga offer och tjänande kärlek. Alla mötena kännetecknades av den Helige Andes närvaro. Det vore dyrbart om allt Guds folk gick ut för att söka sig fram till pingstens erfarenhet, till väckelse inåt i församlingens hjärta och utåt till världssjä-

larna. Vi som voro med tackar Gud för det som Herren utförde i dessa möten.

C. F. I-n.

Efter pingsten.

Efter pingsten fingo de rädda lärjungarna frimodighet att vittna om Jesus. Efter pingsten fingo människorna, som lyssnade till deras vittnesbörd stygn i sina hjärtan och började fråga efter vad de skulle göra för att bliva frälsta. Efter pingsten ökades församlingen var dag med dem som läto sig frälsas. Efter pingsten fingo lärjungarna gå in i förföljelse, lidande och martyrskap för Jesu namns skull.

Du och jag har också nu kommit till tiden efter pingsten. Ha vi också fått ny frimodighet att vittna om Jesus? Känna människorna ett stygn i sina hjärtan när de lyssna till vårt vittnesbörd? Börja de fråga efter vad de skola göra för att bliva frälsta? Ökas församlingen genom ditt vittnesbörd? Äro vi villiga att gå in i lidande, förföljelse och martyrskap? Är det så ha ock vi upplevt pingst.

Helge I-n.

Afrika.

Old Umtali 14/2 1942.

Käre Farbror Israelsson.

Vi har just hört att vi åter kan sända brev till Sverige. Nu skall jag försöka att sända de gamla breven från förra året, som kommo tillbaka. Vi fick liksom nytt hopp när vi hörde att det gick att åter sända brev, även om det inte garanterats att de komma fram. Brevet av januari i fjol är skrivit på bägge sidor (Ruth skriver detta brev på den ena sidan av det nämda brevet), detta får nu tjänstgöra så, att det inte blir alltför svårt för censuren. Det blir nu ett verkligt långt brev efter den långa tystnaden.

Det är söndagsförmiddag i Afrika. Vi ha just kommit hem från kyrkan, broder Hassing predikade över Jesu ord »Jag är vägen, sanningen och livet». Det var mycket gott. Jag tycker att vi nu mer än någonsin behöver bli andliga skapelser, med håg och intresse riktade uppåt. Det är vederkvickande att sitta ner och värmas av gudsordet.

Jag antar att du fått mitt sista brev genom Greta? Därigenom har du hört att vi mår bra här i Afrika, och att vi stå på vår post. Dagligen tackar jag Gud för arbetets välsignelse. Arbetet går framåt. Ibland kan det bli bekymmersamt, men Gud har givit oss i enlighet med våra behov. Ett nytt skolår har igen gjort sitt inträde och vi ha åter ett års arbete framför oss. Det kan bli jäktigt understundom: dagarna upptagna i undervisningsperioder eller timmar. Ibland kommer däri mycket oväntat, som tar tiden ifrån oss. En enda dag kan i sig inrymma många händelser. I går hade vi just en sådan dag: förlossningar, dödsfall, olycksfall, krig med vitmyror, försök att rädda tvillingar, ett värdigt avslutande av en arbetsvecka.

Det är ett underbart vackert väder i dag. Rätt så varmt men med prunkande grönska. Hemma i Sverige brukar februari vara kall och vintrig. Jag skulle önska vi kunde dela med oss av vår värme. Tiden går fort, år lägges till år i en väldig fart, men trots det lämnar tiden likväl spår efter sig, även på oss.

Syster Rosa och jag har just haft vårt eftermiddagskaffe då en av lärarinnorna kom på besök. Nu sitter jag och väntar på Hassings som har kört ut till en by för att hämta en sjuk lärare. Han är familjfar och har detta år förlorat två av sina barn.

Den ena var vuxen och arbetade som lärarinna tillsammans med fadern. En i sanning hårt prövad familj. En annan av våra gamla lärare har just dött i Maranke land, och enligt sedvänja går släktingarna att »gråta» över den döde. En brorsdotter till den avlidne dog helt plötsligt på vägen då hon gick för att gråta, även hon var lärarinna. För våra infödda medför sådant en fruktan som vi vita ej har en aning om. De äro ännu blott ett halvt steg ut från hedendomen, och instiktvis ligger tanken på andarnas straff i deras undermedvetna. För dem är därför tider av sjukdom och död inte blott sorg, utan fruktan och mörker lägger sig tungt på dem och plågar själen. De behöva förbön och sympati, ty själafienden är verksam. Vad vi, i de kristna länderna, ända ha mycket att tacka för. Vilken arvedel vi har fått, och hur stor är icke vår tacksamhetsskuld till dessa som endast ha börjat. Detta blir så allvarligt ibland när jag tänker på vårt stora ansvar.

Det är nu nära klockan 11 söndagskväll och jag skall i hast avsluta brevet och krypa i säng. Vi gå upp tidigt på morgnarna, och en arbetsam dag väntar oss i morgon. Läraren har nu kommit in och ser rätt dålig ut och mycket mager. Troligen dog hans barn av tyfoidfeber. I år har det varit ett svårt år och många ha haft tydoid, både vita och infödda. Alldeles särskilt svårt har det varit kring oss här i Old Umtali. Vi själva ha inte haft något fall, men de ha kommit från platser i väst och norr från oss. Troligen har någon tyfoidsjuk orenat floden som ger oss vattnet och därför har den spritt sig. Vi missionärer, dricka aldrig okokt vatten, och vi ha allvarligt varnat våra infödda och bett dem koka vattnet för sig och familjen. Detta har tjänat som en instruktionsläxa. Innerligt hoppas jag att denna lärare inte bär på tyfoid, vi ha så smått om isoleringsrum.

Jag har just kommit hem från Umtali, dit jag var med en av våra missionärer till sjukhuset. Han har legat sjuk här en vecka. Vi voro ej belåtna med hans sjukdomstillstånd, så vi beslöto att få honom till sjukhuset där han kan få läkarevård. Syster Rosa har just haft ett B. B.-fall. Hon skriver nog själv. Hon är nu frisk och duktig på allt sätt. Syster Syster Ellens gamla stuga är, som du förstår, samlingsplatsen för oss skandinavier. Ofta har jag tackat Gud för detta lilla afrikahem. Nu hoppas jag innerligt att detta brev finner dig. Skall det lyckas taga sig igenom? Vi få göra ett försök.

Du och vännerna hälsas kärt av oss alla här i Afrika. Vi härute, vilja vara trogna på vår post liksom ni därhemma äro trogna på er. Ni äro så ofta i våra tankar och böner. Må Guds välsignelse vila över våra fäders land, det bedja vi så ofta.

Särskilt varmt är du hälsad från ditt andliga barn,

Ruth.

Ljusglimtar för framtiden.

Under Metodistkyrkan Årskonferens i Alingsås strålade fram en del hoppets ljusglimtar för det kommande verksamhetsåret.

Konferensens värd, pastor Alfred Persson, hälsade deltagarna välkomna med ordet (Apg. 1: 8), *När den Helige Ande kommer över eder, skolen i få kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ände.*“ Han sade: “*En arbetsmaskin är bra, ja nödvändig, men till intet gagn om den ej ställes i förbindelse med kraft. En organisation är bra men utan kraft gagnlös, så menade han är det med vårt arbete.* “*Vi behöva att den Helige Ande kommer*

över oss med den utlovade kraften och må denna konferens kännetecknas därav." Några dagar innan Årskonferensen fick jag ett postmeddelande från broder Persson med ett hjärtligt välkommen och uppmaning att bedja för bröderna och konferensen, att den måtte bliva en verklig pingstkonferens. Detta gladde mig mycket och även därför att detta aldrig förut hänt mig.

Pastor Gunnar Larsson hade i sin konferenspredikan budskapet, profeten Elisas bön till Elia när han fick veta att denne skulle tagas ifrån honom: "*Må en dubbel arvslott av din andel falla mig till del.*" Det var en förkunnelse av längtan och inspiration.

Besöket å barnhemmet »Solstrand» var uppmuntrande och lämnade bevis på välsignelserikt tjänande verksamhet för Herren bland de små. Bland svenska småttingar fanns även fem finska livliga barn.

Inre och Yttre missionens högtid bar en ljus prägel och trots att mötet varade 2 1/2 timma och ett tiotal talare haft ordet blevo många mötesdeltagare ej trötta. Mötet avslutades i glädjens och uppmuntringens tecken. Nedtecknaren avslutade med hänvisning till pastor Perssons hälsningsord till årskonferensen Apg. 1:8. "*Ordet utgjorde Jesu sista utrustningsorder för inre och yttre missionsgärningen: de skulle få kraft. Det var Hans sista kamporder: de skulle bliva Hans vittnen. Inre missionen: de skulle börja i Jerusalem, Judeen och Samarien. Yttre missionen: de skulle fortsätta intill jordens ände. Inre och Yttre missionen äro två tvillingbröder som föddes på pingstdagen och om vilka det kan sägas, vad som sades om tvenne tvillingbröder i Gamla förbundet: "Den äldre skall tjäna den yngre. Dessa tvenne missionsgrenar betecknar också den inre och yttre fronten. Är den inre fronten stark förbereder den segern på den yttre fronten.*"

Teologiska skolan på Överås möte, lett av dess rektor, pastor Josef Ruther, blev ett verkligt s. k. gammalt läsaremöte, med korta vittnesbörd och gamla väckelsesånger. Hoppets ljusglimtar utstrålade från broders Ruthers vittnesbörd, *att skolan bör vara, fram för allt, en kraftcentral för de studerande, så att de kunna gå ut på fältet verkligt andligt utrustade.*

Demonstrationståget på söndagen till »Plantaget», som räknade mycket över 500 deltagare, blev ett frimodigt vittnesbörd om Jesu frälsande och bevarande kraft för yngre och äldre. Vittnesbörden av pastorerna Gösta Rosenqvist och Josef Berg gav uttryck för vårt arbetes stora uppgift: *övertyga, och rädda själar ur djävulens snaror.*

En resolution som blivit uppsatt av distriktföreståndaren gladde mig mycket och ingav ett ljust hopp för vårt framtida arbete. *Den uttrycke önskan om att förbönen, även när det gällde de sjukas helande borde vara i större verksamhet. Detta hade särskilt under den senare tiden upptagits på mötena, och att Guds helande kraft gripit in på detta område.* En broder antydde vid föredragandet härav, att det hade sken av undervisning och ville därför säga att han praktiserat detta lång tid. Jag tänkte i mitt stilla sinne, att vi lika såväl som lärjungarna, som ofta fick påminnelser om att i sin predikogärning bota sjuka, säkerligen behövde höra detta.

Konferensens avhandlingar avslutades inför mottot: »Huru Herren hulpit». Ordförande pastor Arvidson sade sig under hela konferensen närt den önskan att få ett tillfälle för bön och korta vittnesbörd inför detta motto och var glad att så kunnat ske. Rektor Ruther inledde vittnesbörden med att omtala huru han genom en svår sjukdomsprövning, då han nära nog såg det hopplöst att

komma igenom, fick se Jesus. Då förändrades allt och även hans andliga inställning till arbetet. Han önskade att vi alla verkligen skulle få se Jesus. Detta möte gav oss en kraftig ljusglimt för vår framtida arbete.

Även systrarnas och prästfruarnas möte gav nya inpulser för det nya arbetsåret. Mötets ledere, fru Engman, som hälsade oss välkomna, satte en god prägel på det hela. Fru Britt Östlund inledde de många talen. Även hon hänvisade till en prövosam sjukdom, som förde henne fram till självkännedom och vad Jesus förmår i den som oförbehållsamt överlämnar sig åt Honom. Det var ett mäktigt vittnesbörd. Fru Lydia Wahlström talade om syföreningarnas uppgift och hänvisade till, huru att flera själar genom dem blivit förda till Herren. En juniortös talade som en präst, om sin erfarenhet som juniorflicka, sommarläger och sin egen avgörelse för Herren. Därefter var det andra grenar av kvinnans arbete inom kyrkan som representerades, men på grund av tidens korthet måste jag och min hustru lämna mötet.

Avslutningsmötet för konferensen blev en allsångens stund, då de gamla väckelsesångerna kommo till heders och stämde hjärtan till lovsång åt Herren. Den eljest spännande stämning som brukar vara rådande vid tiden för predikantutnämningarna blev härmed i stort sett bortilluminerad.

Att det gått så väl för pastor och församling att ordna för konferensens mottagande blev ett särskit bevis för det som broder Persson yttrade i sitt avslutningstal: *"Orsaken därtill är att många förebedjare, både när och fjärran varit i verksam härför, därför skall Herren ha pris och ära.* Många vill säkerligen med mig säga ett hjärtats tack till Herren, pastor, församling och vänner för all osparad möda under konferensen. Gud give Eder en rik välsignad tid detta nya år, ja, hela vår kyrka och allt Guds folk, för sin egen kärleks skull. Ja, må det bli en levande verklighet, den välkomsthälsningen innebar: *"När den Helige Ande kommer över eder, så skolen i få kraft, och bliva mina vittnen i Jerusalem och hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ände."* C. F. I.

Efterdyningar.

Jag var med på en Årskonferens. Kom in på ett förhandlingsmöte genom en dörr framme i lokalen. Mycket folk voro församlade. Det var ont om sittplatser, men jag fick likväl en. Efter en liten stund såg jag en soffa stå bakom en barrier uppsatt av playwood framme i lokalen. Jag ansåg då att min plats kunde överlämnas åt någon annan, varför jag gick och satte mig på soffan där ingen förut satt. De församlade böjde nu sina knän såsom till bön, kanske det var tyst bön, som nu blivit så modernt, ty ingen bad högt. Men plötsligt fann jag vid min sida pastor Arvidson och strax därpå kom pastor Widegård och lade sig på knä vid andra sidan. Han ville säga något till pastor Arvidson, men då avståndet emellan barrieren och soffan var liten var det lite besvärligt för honom att komma förbi mig. När han sedan kom tillbaka till platsen vid min andra sida var dit kommen en annan predikande broder, men kunde jag ej se vem det var. Pastor Widegård sade några ord till denne. Fortfarande var det tyst under vår knäböjands ställning. Jag började då bedja med ungefärligen följande ord: »O Gud, vi äro här inför ditt ansikte. Vi ha varit det så ofta och ofta ha vi förnummit din närvaro. Tag nu hand om våra hjärtan. Vi behöva detta. Jag behöver det. Låt

din Andes kraft fylla våra liv till din tjänst. Vi ha erfarit det förr, låt oss också få erfara det nu, och må det bli så nnder denna konferens! Amen.» Under bönen hörde jag en kvinnlig röst tacka Gud på tungomål och då jag slutat bönen hörde jag många bröder säga: Ja, må det ske, må det ske!»

Vi reste oss upp. Pastor Widegård gick och kom snart tillbaka med en annan broder, som jag tyckte vara pastor Herhne. De skulle sätta sig i soffan, men då hade det blivit trång plats och jag förstod på broder Widegård att platsen på soffan voro endast för dem som skulle rådgöra med broder Arvidson, varför jag sade att jag ville gå. Men då sade broder Arvidson: »Sitt du, men kom lite närmare mig,» varpå han lade sin ena arm om mig och drog mig intill sig. Därvid vaknade jag med en underbar känsla av Guds närhet.

Det var en dröm, men så levande verklig att jag tyckte mig höra min egen röst och känna mitt hjärtas inre längtan efter en Andeutgjutelse över hela vårt folk under det nya konferensåret. Ja, må det ske, må det ske!

Jag låg en stund och begrundade drömmen och steg sedan upp och nedtecknade den för att kunna återgiva den så tydligt som möjligt. Det är underbart att av nåd få leva i denna klara förbindelse med Herren även då vi sova. Han give mig och alla Jesu vänner ständigt den nåden att leva upp bönens inre väsen för Jesu skull. *C. F. Israelsson.*

Sommar-offensiv.

Ofta synes sommarens skönhet och behag påverka de troende så att de få mindre intresse för personligt själavinnande arbete för Jesus än under vintern. Jag själv förstår ej detta då det för min egen del ej varit så. Det borde vara tvärtom. Sommaren borde vara en tid för »Evangelisk offensiv» för själars frälsning.

Unga kristna vänner och även äldre, slut er icke till denna grupp som endast vill njuta av sommarens fägring, utan tag mycken tid till personligt själavinnande arbete. Traktatspridning är ett praktiskt medel härför och en underbar hjälp till att uppehålla intresset för själarnas räddning. Jag har nu många deltagare med uti detta arbete och har därför kallat detsamma för »Evangeliska Sommaroffensiven» för räddandet av själar. Över 8000 traktater äro utsända och du bör även vara med. Skynda dig innan sommaren är slut. Gå med in i denna sommaroffensiv, den förbereder vinterns väckelsearbete och bringar rik välsignelse och stor frimodighet till dig själv. Traktaterna kosta 2 kr. för 100 st. 10 olika sorter. *C. F. I-n.*

REDOVISNING
för Missionenärerna Ruth Hanson och Rosa Rydell tiden 1 jan. - 30 juni 1942.

GÅVOR.

Selma E. 10:-, Ester R. 10:-, Hilda J. 10:-, Ellen P. 25:-, För Gud 100:-, Beda J. 40:-, Ester G. 7:-, Ernst Ö. 10:-, Onämd Mölndal 5:-, Bengta Ö. 5:-, Ida L. 50:-, Fransiska 20:-, Alma L. 3:-, Kerstin A. 10:-, R. Chröder 10:-, Frida F. 20:-, Konrad T. 25:-, Ester L. 2:-, Åby Söndagsskola 10:-, A. Kristensson 100:-, J. Carlsson 25:-, Herbert C. 20:-, Dora H. 12:-, Alma L. 12:-, N. A. Nilsson 5:-, Lina Laag 10:-, Helena B. 9:-, Siri, Ella, Magda och Hulda 20:-, Greta B. 10:-, Bojan 10:-, Mimmi W. 5:-, Guds röst 15:-, Lovisa F. 10:-, Hilma I. 25:-, Ling 5:-, Hallström 25:-, Amanda P. 10:-, E. Bruce 10:-, Bonander 30:-, Hulda B. 20:-, Ruth Pettersson 10:-, Greta B. 30:-, Hildur L. 10:-, Sjösten 27:30, Fransiska 20:-, Guds röst 15:-. Greta S. 10:-, Furst 10:-, Nyman 10:-.

KOLLEKTER: Mölndal 20:-, Göteborg: Wesley 11:64, Emanuel 30:11, Matteus 25:-.

SPECIELLA GÅVOR: S. R. V. 25:-.

AFRIKABÖCKER.

Margareta Petterson 10:-, Gunnar Sällbert 50:-. Maria Brolin 55:-, Annie Sandberg 50:-.

Till alla mina goda medhjälpare sändes härmed mitt hjärtliga tack. Våra systrars underhåll kan ännu förmedlas till dem. Förböner verkar.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel.Råå 6. »**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 Augusti 1942. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 9 Nr 8.

Bibeln och hemmet.

Men vad skall jag väl säga då han nu har talat till mig och själv utfört sitt verk? I ro får jag nu leva alla mina år till slut.

Jes. 38: 15.

Det var konung Hiskia som vid ett mycket kritiskt tillfälle uttalade dessa ord. Han var dödssjuk, men fick sitt liv förlängt med 15 år. Herren talade till honom och sade att Han själv skulle utföra verket med honom. Detta gav ro åt hans oroliga och ängsliga själ.

Ja, sjukdomsprövningar komma ofta in i familjlivet och därmed träder oron in över hemmets tröskel. Ingen kan hjälpa. Jo, rösten från den kära boken, bibeln har ett tröstens ord att säga. Om själen blir stilla så att den kan lyssna till denna röst kommer den Helige Ande och verkar i i förbindelse därmed, liksom Han gjorde första dagen då Gud talade och ljuset strömmade ut över jorden. Huru många till kropp och själ trötta människobarn ha ej genom löftessannigarna, under den Helige Andes förmedling, tillförts nytt mod och förnyade krafter. Bibeln är en oersättlig skatt för hemmet och familjen. Men skall den få sin verkliga betydelse och värde, gäller det för de enskilda familjmedlemmarna, och då särskilt för föräldrarna, och i yttersta hand familjefadern, att göra sig förtrogen med dess innehåll och tillgodogöra sig dess underbara gudomliga rikedomar.

Många tycka om att ha en vacker familjbibel på salsbordet. Men andra ha den ställd på bokhyllan, men en bibel skall man ha i hemmet. Detta är nog så bra, men på detta sätt får ej bibeln sin rätta hedersplats. Skall denna boks skatter berika hemmet måste den användas, inte allenast på söndagar utan även vardagar. Har bibelns ord berikat en persons liv, ja, då önskar den att stå i förbindelse med dess sanningar. I familjens morgonandakt kan en sådan förbindelse bibehållas. Morgonandakten i radion är säkerligen till andlig hjälp för många, men för Guds folk bör denna icke ersätta familjens egen samling kring bibelordet. Att det finnes många kristna familjfäder och mödrar, som ej tagit denna sak på allvar är vemodsfullt. Försumlighet härvidlag är liktydigt med försummande av sin egen sunda andliga utveckling. Men det är också ett försummande av barnens sinnesinriktning för andliga ting. Säkerligen finnes häri orsaken till att många av de kristnas barn gå borta från Gud och således ej är med i arbetet för Guds rike.

Om det just nu skulle frågas de kristne: Huru många ha i dag läst något av Guds ord med sin familj. Så skulle säkerligen svaret bli mycket nedslående. Det är ej underligt om det då är så ringa kraft i det kristna vardagslivet. Själv har jag funnit att under tider då ej familjandakten dagligen hållits, en större känsla av svag-

het förnummits, än då familjandakten dagligen omhuldats. Det gäller dock att icke allenast läsa bibelns ord, utan läsa det med eftertanke. I så fall är det lämpligast läsa ordet i följd men endast ett kort avsnitt därav och läsa detta sakta, ty då stannar tanken bättre vid dess innehåll. På så sätt blir bibelordet, icke allenast intressant, utan även andligt givande. Från sådana stunder har jag själv fått många av mina predikotexter och dyrbara lärdomar. Läs ej ordet i brådskande takt.

Somliga påstå att det är förenat med stora svårigheter att samla familjmedlemmarna till morgonandakt. Detta är nog sant i en del fall. Felet därtill ligger säkerligen där att barnen ej blivit invigda häri då de voro små. Finnes kärlek till ordet och viljan till sådana stunder, finner kärleken alltid ut tid för dem. Aldrig bör arbete och brådska utgöra hinder därför. Om ej morgonen är lämplig kan ju middagen eller kvällen möjligen vara det. Jag minns från vårt tidigare familjliv hur en dag allt syntes gå emot och krångla till sig i arbetet. Jag omtalade detta för min hustru, då hon sade sig ha gjort samma erfarenhet. Efter någon timma kom hon och gjorde mig uppmärksam på att vi hade glömt morgonbönen. »Där är det» sade jag, och vi gingo sedan tillsammans inför Herren och därmed blev allt förändrat. Under min ungdomstid, då jag såsom lärling arbetade på en verkstad, efter det jag läst ur bibeln och haft morgonbön, tog bibeln med på verkstaden och under en vilopaus läste om det som jag läst på morgonen. Detta gav andlig styrka till själen och ordet fick grepp om minnet. Bibeln är den bästa bok i världen. Visserligen är dess innehåll ofta varnande och bestraffande, men å andra sidan smekande i likhet med en kärleksfull moders hand som smeker sitt barn.

Kära vänner, både föräldrar och barn, använd Er bibel dagligen, och i skolen finna huru den flödar av liv och kraft och tillförer själen förnyelsen, som den talar om. Särskilt vill jag mana de unga hemmen att införliva med dagordningen familjandakten inför ordet och bönen. En handling som är liktydig med den som det nya hemmet i Kana gjorde då de inbjödo Jesus och Hans lärjungar. Ett särskilt villkor gives för utfåendet av de gudomliga skatterna i bibelordet: att ställa sig under den Helige Andes ledning. Då påminner och förklarar han allt det Jesus talat. Fortsätt så på denna väg åren igenom och i skolen finna huru ovärderlig den skatt är som finnes i bibeln och en hjälp som kan användas under alla livets förhållande.

C. F. I-n.

Löfteshärden.

Om du ej alltid vila kan vid löfteshärden,
Du likväl skyddad är emot den falska flärden
Ty löftesbågen säkrat livets stig
Att syndafloden aldrig hinner dig.

Och om det synes som sig flodens vatten höjer
I stora vågor och i djupa dalar böjer,
Då skyddas du som in i arken gått,
Som frälsningsklippan till din trygghet fått.

Sen snart vi framme är vid lugna sköna stranden,
Ty aftonrodnaden syns röd vid himlaranden
Och genom öppet fönster duvan flyr,
Hon över renad jord då flykten styr.

Och med olivbladet som den lyckats finna
Den skyndar sig ttll arken för att minna
Om Guds förbund med bågen uti skyn
Och om Hans omsorg stor och Hans försyn.

Då tiden lämplig är att lovets altar bygga
Och liksom svalan där vår boning trygga,
Ty den så gör ej evigt hemlös är,
Då vilar hoppet ej på blinda skär.

Och Anden leder då till friska ängar gröna
Där löftesblomstren växa och stå sköna,
Till lugna vatten för Guds egen skull
Där kärlekslågan ger oss ädelt gull.

C. F. I-n.

Hemförlovad bönesjäl.

Fru Lisen Eriksson, Lindesberg.

Det är nu några år sedan denna syster blev hemförlovad till Herren men hennes minne lever i välsignelse. Först jag träffade henne var år 1919, strax efter det jag upplevat pingstvälsignelsen. Gud hade på ett underbart tydligt sätt visat vägen till Lindesberg. Pastor Gottfrid Lindström hade så gott som på eget bevåg, sedan han hört Gud säga: »Sänd efter broder Israelsson från Råå,» tillskrivit mig att komma till Lindesberg. Under besöket fick jag min bostad i fru Erikssons hem. Även detta visade sig vara en Guds tanke. Denna syster genomgick denna tid en djup andlig kris under vilken hon behövde andlig ledning och hjälp. På grund av stor åldersskillnad och mannens hårdhet hade ett otillfredställande förhållande kommit in i hemmet och hon hade förlorat sin andliga kraft. Men det märkliga hände under detta besök, att såväl i detta hem som i församlingen och staden en våg av förnyelse och frälsning bröt fram. Vid en morgonandakt i hemmet, vartill jag uppmanade Eriksson att vara med, kom den stora överraskningen att mannen böjde sig för Gud och blev frälst Detta förändrade helt hans sinnelag. Syster Eriksson blev löst från banden som bundit henne och blev sedan en ivrig bedjare och förebedjare. Efter denna tid blev jag mycket fästad vid denna familj. När så Gud gav mig missionsuppdraget blev syster Eriksson en av mina trogna medhjälpare både i gåvogivandet och spridandet av Afrikaboken samt senare Fläktarna. Syster Ruths foto hade hon givit en särskild hedersplats så att hon kunde se henne när hon trädde i bön inför Herren. Hon var mycket glad för Fläktarna och spridde dem med stor glädje och när hon ej längre kunde göra det skaffade hon en annan trogen medhjälpare, Fru Anna Andersson, som sedan fullgjort detta arbete troget och till stor uppmuntran.

Eriksson och hans hustru äro nu hemma hos Herren, väntande på den stora dag då den frälsta skaran för evigt skall vara samman. Jag tackar Herren för att även denna syster kom i min väg, för det intresse hon ständigt visade och de förböner hon frambar för mig och syster Ruth den tid hon bodde här i främlingslandet.

De hade en enda son vilkens frälsning låg henne ömt om hjärtat. Hon fick ej i tiden se sonen frälst från sin förvillelse, men dagen kommer säker-

ligen då de få mötas hos Gud. Frid över dessa vänners minnen.

C. F. Israelsson.

Afrika.

OLD UMTALI.

Den 6/3 1942.

Fridshälsning!

Det är fredagsmorgon i Afrika. En underbart vacker morgon med sol och svalkande vind. Vi ha ljuvliga morgnar och kvällar, men dagarna äro rätt heta. Det är rött och torrt och vi längtar efter regn.

Jag sitter uppe i sjukhuset och har »ett öga» på arbetet, men ville på samma gång sända dig en hälsning. Eftersom det sista brevet ej kommit tillbaka försöker jag igen. Vi ha ingen aning om hur posten kan komma igenom till Sverige, men vi hoppas det går att taga dem fram.

Morgonarbetet i sjukhuset är i det närmaste avslutat och det är lugnt efter stormen. Alla patienter ligga ute i skuggan och mår gott, och för oss känns det ljuvligt att få rummen rena och luftade. Vi har ett par tvillingar som skrika alldeles värre. En av våra lärare med hela sin familj är här. De hade svår malariafeber med en tarmhistoria, som gjorde att de voro illa sjuka. Denna familj ha förlorat tre barn på mindre än ett år, så de äro prövade. Den äldsta sonen John, dog helt plötsligt efter en svår dysentery attack, och sedan ett barn på fem år. Och nu sist, en dotter, Ruth, som var lärarinna och arbetade med sin fader i hans skola. Det är svårt för våra svarta när det går så, ty fruktan, och frestelser till att tro på »onda andar» ligger ännu kvar. Det blir för dem ett dubbelt lidande. De äro nu alla på bättringsvägen och vi gläder oss att det mörka molnet lyftes. Troligen var dödsorsaken för Ruth tyfoidfeber. Vi har haft en så svår sommar med tyfoid både bland vita och svarta. Någon har förorenat floden som ger oss vatten med följd att hela distriktet har infekterats. Där okunnigheten är så stor är det svårt att förstå hur lätt sjukdom död förorsakas genom slarv, smuts och tanklöshet. Många äro de offer som gott på detta altare. Vårt folk här i Old Umtali har sett det och börjar mer och mer förstå hur det är möjligt att skydda sig för en del av de sjukdomar, som våg efter våg sveper omkring oss. Ja, det är bäst att inte längre fortsätta på detta ämne, för då blir brevet för långt och går icke igenom censuren.

Jag fick en ny påminnelse om huru gammal jag börjar bli, genom en ung man som en dag kom in i sjuhhuset som min patient. Han var den förste som föddes å B. B. efter det jag kom till Afrika. Syster Ellen gav honom namnet Carl Fredrik, efter dig, men i Chimanjika har det förvandlats till »Collier». Jag brukar kalla honom »Min förstfödde i Afrika.». Jag blev åter påmind om hur fort åren gå när jag såg denne unge man, i skolans sjätte klass, för att sedan gå igenom en högre kurs Jag vet icke, eller rättare, han vet icke, om han skall bli lärare eller präst. Vi ha två av hans syskon här som lärare. De äro präktiga kristna. Fadern är ju vår älste infödde präst, och en så god kristen att det är en välsignelse att bara se honom. Jag skulle önska att Collier blev präst, men han är kanske för ung att bestämma sig. Ibland blir jag förskräckt, när jag ser hur åren flyga iväg, och det är så mycket man önskade se fullbordat.

Vi blevo glada och uppmuntrade då vår kassör på fältet, Mr. Gates, berättade för oss att den norska regeringen i London sänt en gåva på 250 pound, som skall användas till Hassings underhåll, och skall betraktas som en gåva från det norska folket, som önskar att missionsarbetet

skall fortsätta. Det gav oss nytt mod, och vi kände att vi inte voro bortglömda. Ibland känns det tungt med isoleringen. Vi längtar så att få höra ifrån Sverige, men gåvan, liksom tanken bakom den, kom som en frisk fläkt från Nordanland. Det hjälpte också vår kassör, han har blivit efter med vårt underhåll, ty medlen har inte kommit igenom, och om breven som skrivits kommit tillbaka, vet vi inte eller hur och var det hakat upp sig. Vi lider ingen nöd för vi får från kassören, men för honom kan det ibland bli bekymmersamt.

SENARE PÅ KVÄLLEN.

Det är nu kväll och jag sitter hemma. Har just avslutat ett brev till mamma, och skall nu avsluta detta så det kan avgå i morgon. Vi har just haft brev från Per Knutsson. Det var en stor missräkning att han inte kunde komma till oss till jul, men det gladde oss höra att han nu känner sig bättre och är i arbete igen. Inga brev kom i dag. När postdagen kommer, går man och längtar och väntar, men ingenting kommer. Syster Alice har fått en del brev och hon har varit vänlig nog att förmedla nyheterna.

Det är så tyst och stilla omkring oss, bara syrsorna håller symfoni i Afrikas kvälls- och nattvärld. Syster Rosa sitter och handarbetar. Vi ha en gäst, en missionär från en av våra grann-stationer, men inte tillhörande vår kyrka. De bo långt ute i vildmarken. Hon är här på grund av trötthet och sjukdom. Genom hennes besök ha vi återigen blivit påminta om hur underbar Gud är och hur han leder sina tjänare på underbara vägar. Som du nog förstår, gå våra tankar så ofta hem och vi beder för eder alla i gamla kära Sveriges land.

Syster Rosa ber om sin hjärtliga hälsning, hon skriver senare. Du själv och alla vännerna äro varmt hälsade. Allas eder tillgivna

Ruth.

Ett tyst bönmöte.

En predikande broder berättade för någon tid sedan följande dystra erfarenhet i sin verksamhet. Tillsammans med en annan broder kom han till en plats för att leda ett par möten. Vid kvällsmötet kändes det varmt och gott och den ledande predikanten föreslog att man skulle avsluta med ett bönmöte· De två predikanterna bådo, och sedan var det frihet för vem som helst som trodde på Gud, att fortsätta. Det blev tyst en stund, så där tryckande, isande, kylande dödstyst, som det stundom brukar bliva vid liknande tillfällen. Det var tyst i några minuter. Så hördes en stämma nere ur salen: »Hör nu, bröder, skulle vi icke ha en sångafton här om fjorton dagar?» Den ledande predikanten såg upp och sade: »Ja, men vi skulle ha bönmöte nu.» Jag tycker, att när vi ha två predikanter som bedja kan det vara nog, ljöd svaret från brodern nere i salen. »Herre, lär oss bedja!» bådo lärjungarna fordom. Få vi ej börja där? O, må det ske, och må det ske snart, att Gud utgjuter nådens och bönens Ande i sin församling. Endast då kan det bliva nytt liv i dem, som nu äro nära att dö.

Frank Mangs.

Tron måste dö ut i Ryssland.

Gudlöshetsförbundet går fram på ett våldsamt sätt i Ryssland. Dess organ är Antireligioznik (uppl. 45,000), och Bezboschnik (uppl. 155,000) är organ för Moskvas gudlösa. I båda dessa tidningar liksom i den politiska

nyhetspressen föres en hetsig propaganda mot både kristendom och judendom.

»Tron måste dö ut i Ryssland», säger Stalin, Rysslands diktator. »Alla barn måste vara gudlösa», säger Kalinen, presidenten i Sovjetunionen. »Alla anställda i Sovjetunionens utrikespolitik äro gudlösa», säger Molotov, Rysslands utrikeskommisarie. Här följer några uttalannde av dessa ledande bolsjeviker, vilka vittna om deras antireligiösa inställning:

Stalin: Kampen mot tron är partiets och regeringens största uppgift. Mellan kommunism och religion är varje kompromiss utesluten. Tron måste dö ut i Ryssland. Kyrkor, synagogor, moskeer och buddhisttempel få endast existera som minnesmärken från gågna tider. Den nya generationen måste stå fri från varje religiöst inflytande.

Kallinen säger i ett brev, som upplästs i alla skolor i Leningrad: Jag och mina barn ha länge varit gudlösa. Gudlöshet betyder mod, hjältedygd och käckhet. Alla barn måste vara gudlösa om de vilja arbeta med i Stalins stora verk. Föräldrar, som tvinga sina barn till religiösa ceremonier, måste angivas.

Molotov: Ateismens frågor intressera mig i hög grad. Gudlöshetsrörelsen är inte ett privat företag, utan en hundraprocentig statlig organisation. Det är statens intresse att ungdomen, som avlöser den äldre generationen och övertager sovjetstatens framtid, vinnes för gudlösheten. Alla anställda i Sovjetunionens utrikespolitik äro goda gudlösa.

Det gudlösa förbundet brinner av gudshat och i dess organ karrikerar man Gudomen och säger att såsom de hava avsatt de jordiska härskarorna, så skola de också avsätta de himmelska. Detta erinrar om de profetiska orden i den andra av Davids psalmer. Varför larmar hedningarna och tänka folkens fåfänglighet? Jordens konungar resa sig upp och furstarna rådslå med varandra, mot Herren och Hans smorde. »Låt oss slita sönder deras bojor och kasta deras band ifrån oss. Han som bor i himmelen, ler, Herren bespottar dem. Vedergällningens dag kommer, Gudlösheten skall inte för alltid utmana den Högste.»

Men mitt i detta mörker som så mäktigt utbreder sig över folket i Ryssland, finnes det ändå ljusglimtar som vittna om hur Guds Ande verkar till syndares frälsning. (Se Guds verk i Ryssland.) *Israels Vän.*

P. S. Skörden av sådan sådd har kommit

Kära vänner, gamla och unga, i Sverige: Tacka Gud av hela hjärtat att vi med våra barn ej behöva vara under detta hemska, djävulska våldsregemente. Gud skone oss av nåd att i framtiden komma därunder. Vi tro dock, att tiden snart är inne att Jesus skall taga hela regeringsmakten och bringa frid, himmelsk frid över mänskligheten! *C. F. I-n.*

Det var som - - -.

»Hjärtevarmt tack för det vänliga uppmuntrade brevet. Jag kände därur strömmar emot mig en våg av friskhet och sympati som hjälpte mig en god bit på bättringsvägen. Tacka med mig och lova Herren, för all Hans underbara nåd som jag i så rikt mått fått erfara.

Så ljuvligt tryggt att i alla situationer få lämna sig i Hans hand och få känna hur han bär oss och våra bördor. Halleluja! Sjukdom, operation och allt är nu endast en dröm. Hela tiden på lasarettet var förresten som en dröm. DET VAR SOM OM DET INTE VARIT JAG DET GÄLLT. Jag kände ingen oro, bara ljuvlig lugn och vila. Nu är jag hemma igen, lite trött förstås i huvud och ben, men det går snart över.

Det är ju inte att undra på, då jag i många år, ovetande gått och burit på denna sjukdom. Den började väl på att ta mer fast form detta sista år. Doktorn undrade över hur jag kunnat burit den. Det syntes inte så mycket, men kändes i stället. Det blev ju en ovanlig lyckad operation, sade doktorn. Gud hörde och helade underbart. Det var så många som bad för mig och det kände jag för varje dag, hur det styrkte och hjälpte.»

S--.

Ingen idé be Gud därom.

Det var tal om pengar vid ett tillfälle. Man lade ut på vidden och bredden, hur man hade tjänat pengar och hur man skulle komma att tjäna pengar och vilken tillfredsställelse detta innebar. Då var det en som sade: »Ja, det är nog roligt att tjäna pengar, men jag vet ett som är ändå roligare och det är att betala skulder. Det var pricken över i: det tyckte också många i sällskapet, ty det var folk som inte hade skulder utan i stället fordringar.

Att ge ut är alltid roligare än att ta in. Så länge man har råd och kraft, att ge, att ge arbete, kärlek, omtanke, så länge är man i en lycklig ålder. Och den kan börja tidigt och sluta sent. Den har ingenting med pengar, med guld, med förtjänster att göra. Ty det underliga är att även om folk tigger pengar, om pengar är deras närmaste behov, så är det inte pengar, som slutligen hjälper dem. Det är ett handtag att komma på benen, att komma på rätt spår alla behöva. Att kunna ge ett sådant handtag, det är att ha varit lycklig, betydligt lyckligare än den åt vilken handtaget ges.

Det var en gång tal om en sådan hjälp och en sådan räddning och om det var någon idé att be till Gud därom. »Nej», sade en ung man, som ingenting trodde och därför ingenting visste, »det är det i varje fall inte.» För säga vad man vill, men det är dåligt med postgången mellan himmelen och den här planeten. Jag kan be Gud hur länge som helst, men han kan inte och han kommer aldrig att kunna skicka mig ens en tia. Det måste ni i alla fall ge mig rätt i. »Ja», sade en visare person, »det är riktigt, Gud kan inte skicka postanvisningar. Men Gud kan skicka utan anlitande av posten en idé, som ger dig 1,000 och 100,000 kronor, om du nu verkligen skulle ha behov av så mycket. Att få vara brevbärare på den linjen och springa med sådana bud, det skulle vara att vara verkligt lycklig, att uppleva sin allra lyckligaste ålder.

St. T.

Tilläggas bör: Gå med bud från Gud till fridlösa själar att Han ger verklig frid av oförskyld nåd, det är mer än lyckligt, det är saligt.

C. F. I-n.

En särskilt girogåva.

På en av mina gåvogivares girokuponger stod nedskrivet följande: »Till missionen istället för blommor på födelsedagen den 6/7 1942 till vår käre broder N. P. i H.

Detta var för mig ett nytt sätt i givandet för Afrika, som ej skett förr under min insamling för missionen. Med vetskap om att även denne broder som födelsedagsgåvan var för, är en av mina goda rika bidragsgivare, tror jag att just detta sätt att gratulera fröjdade honom mycket på hans 82-årsdag.

Tänk på detta sätt att giva, ni som nitälsken för Afrikamissionen.

Blommor vissnar bort, men ett sådant sätt att giva kan ge blommor för evigheten och komma vår välsignade Frälsare till hyllning. Att sända en gratulation till födelsedagspersonen med meddelande om att en slant

är insänt till broder Israelsson för Afrika. Detta kommer säkerligen att på ett särskilt sätt glädja dem, som uppoffrar sig för Guds rikets framgång i världen. *C. F. Israelsson.*

Iakttagelser.

Under utdelning av traktater på min järnvägsresa till Pingstkonferensen i Mölndal gjordes vissa iakttagelser, vilka visade den andliga inställning till Kristus, som mottagarna hade.

En ung man sade sig ej äga något intresse för sådan läsning och lade den ifrån sig på bordet. För att icke ständigt få ögonen på överskriften »Har du använt tillfället?» vek han samman den. Jag lade min hand på hans axel och frågade: »Varför han ej hade intresse?.» Han vände sig mot mig och sade »Nej», men då jag mötte honom med milda blickar smålog även han, och så lämnade jag honom åt Guds Andes påverkan. Vad som kommer att ske i denne unge mans hjärta är för oss fördolt men för Gud uppenbart. Jag såg att han gång efter annan förde traktaten till sidan och sedan lät han den ligga för att bli till välsignelse för andra.

Ett par unga flickor mottog traktaterna under glättighet med blickarna riktade mot varandra, som om de ville fråga: »Vad säger du om detta?» De togo emot dem, såg några minuter på dem och lade dem på bordet, som om ingenting hänt, men trakternas överskriftsfrågor följer dem fastän de sågo tanklösa ut och voro beroende av varandra. Sedan de lämnat sin plats på tåget, kom en cirka 30 års man och satte sig där. Han tog en av traktaterna och med allvar läste och begrundade dess innehåll, och en suck gick upp till Herren om bevattning av utsädet. Men ungdomarnas liktiltighet för det andliga är ett sorgligt tidens tecken.

Några beredskapsmän, som varit hempermiterade för jordbrukets skull fingo även traktater, som de vänligt togo emot och delvis läste och sedan stoppade dem i fickan för att bättre studera dem när de kommo till förläggningen, där de sade sig få tid nog för detta. En kamrat kom till dem och under samtalet svor han mycket. När han gick frågade jag om de tyckte det hördes vackert att svärja. Detta ansågo de icke, men det gör millitären mycket och inte minst en del officerare. Och så drages man med själv också utan att tänka på det, sade de. Jag omtalade då för dem huru en förman i ett järnverk blev fri från svordomseden genom att han blev frälst. När jag lämnade tåget tillönskade jag dem Guds välsignelse. Ingen av dem hade troende föräldrar.

Säkerligen blir det någon skörd efter denna sådd. Vill inte du broder och syster även gå ut för att så liknande säd. Sprid traktater och vet att du i tidens längd skall få skörda välsignelsens frukter därav. Skriv genast efter dem, 100 st. med 10 sorteringar kostar 2 kr. Serie A. är snart slut, en ny serie B. tryckes.

1. EN MORALISK UNG MAN.
   Är det bra nog som det är?
2. EN 18 ÅRS FLICKA.
   Bunden med starka band.
3. EN ARBETARES ALLVARSFRÅGA.
   Du kan bli verklig frälst.
4. BILEN MÅSTE STANNA PÅ VÄGEN.
   En varning från Gud.
5. BONDDOTTERN OCH BALDRÄKTEN.
   Valet av frälsning eller nöjet.
6. PÅ EN FLOTTE I ATLANTEN.
   Minns du ett bibelord från din ungdom?
7. EN RASANDE MAN.
   Förbönens stora makt.
8. ETT VRAK KASTAD MOT KLIPPORNA.
   Du kan förlora din själ.
9. EN DOTTERS MINNESKRANS.
   Har du en bedjande moder?
10. I EN SVÅR STORM
    Nära att gå förlorad.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6.
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 September 1942. Årg. 9 Nr 9.

Salig bordsgäst.

Luk. 14: 15, 17.

När Jesus satt till bords i en fariSes hus samtalande med gästerna, utropade en man: »Salig är den som får bliva bordsgäst i Guds rike.» Vad egentligen orsaken var till att han sade så är ej gott att säga, men då jag denna gång läste dessa ord kom tanken, att personen i fråga inlade däri en viss ironi, ett gyckelspel. Om så, var ej detta första gången Jesus mötte sådant. Han var ständigt omgiven av dem som ville fånga Honom, med ord men då gav Han svar som fullkomligt avväpnade dem. Men det kan även tänkas, att i detta ord var inlagt en verklig önskan att få vara med i evigheten och sittande till bords där med Jesus. Ty fariseerna trodde på de dödas uppståndelse. Men i så fall, var det nog ej så mycket av kärlek till Jesus och Hans lärjungar att få möta med dem, utan för att få del av de rätter som på det bordet kom att dukas.

Huru många är det icke som på ett illfundigt sätt leker med det Jesus har sagt. Många söka skämta och med ordlekar gyckla bort det som borde bliva anledningen till val inför själens eviga väl. Hur gör du? Eller kanske du är bland dem som många gånger uttalat önskan att få vara med vid Guds rikes bord i härligheten, men själva orsaken har härtill varit att få ha det gott och bra, och ej för att vara med Honom, som intill döden älskade dig för att du skulle få vara med om, denna ynnest.

Ja, sådan är den opånyttfödda människan, och även den som ej gått helt ut för Jesus. Det timliga och närvarande griper själen så mycket att detta sätter sin prägel på evighetsönskningarna.

Men som Jesus ej ville låta en person endast filosofera över det saliga i att få dela det goda i härlighetens rike - utan att det gällde få smaka dess godhet redan här - framställer han en liknelse som visar att detta senare är möjligt. »Kommen, ty allt är redo.» Han säger mannen att han är bjuden till detta bord nu och allt är redo. Han har blivit kallad genom det budskap Jesus förkunnade. Gästabudet är ordnat. Men Jesus visar honom huru han sökt ursäkta sig från detta genom sina jordiska skatter och bestyr och sökt därmed komma ifrån sanningens budskap. Han har förlagt denna sak till evigheten. Ja, det är många som anse att denna sak är tids nog ordna tills man står vid dörren eller inträdet i den eviga världen. Gör du det, eller håller du Jesu ord, som skämt eller en fantasitanke, tag då Jesu ord till dig som en varning: »De skola aldrig smaka min måltid. Förlorar du tiden, förlorar du tillfällena, förlorar din själ och därmed saligheten för tid och evighet.

Gå därför i dag då kallelsen ljuder upp i övre salen, eller stig över alla

dina egna och andras människotankar och sök dig fram till korset: det slaktade Lammet. Om du öppnar ditt hjärta för kallelsens budskap, skall han, som fordom med sina lärjungar i övre salen åt påskalammet, äta med dig och du med Honom, du får smaka syndaförlåtelses dyrbara måltid och reningens ljuvliga sällhet.

Men det kan också sägas till Guds folk: »Kommen, ty allt är nu redo.» Gud har allt i ordning. Gästabudsbordet är dukat och de märjstarka rätterna framsatta. Gå upp i övre salen och du skall uppleva förnyelsens saliga erfarenhet. Där har du påskalammsmåltiden med Jesu kött och blod på nytt. Nådens och förlåtelsens bröd och vin. Den fullkomliga kärlekens dryck flödar åter på nytt till dig från Golgata. Vad du brutit blir åter förlåtit, vad du felat blir åter helat om du blir villig som förr, att uppoffra dig för Jesu intressen. Gå sedan till den öppnande griften och möt den uppståndne verkligt levande Frälsaren, och du skall förnimma det eviga hoppets livsström flyta in i din ande med förnyelsens underbara glädje och liv. Gå till Oljeberget och du skall finna hur från örtagården, vid bergets fot, kommer en väldig våg genom den egna viljans offerhandling av en lyftande kraft, som visar mot det härliga hemmet därovan, och på löften om det underbara som skall ske när Han återkommer. Gå sedan tillbaka till den övre salen, deltag med i bönen, lovet och priset och du får smaka sötman av Andens välsignelseflöden. »Ja kommen, ty allt är nu redo.» Har du förrut upplevat något av detta, men säger som mången sagt: »Jag behöver förnyas.« Allt är redo, det gäller endast att komma. Du kan vid detta gästabudsbord få allt. Men kom ej med några ursäkter, ty detta är riskabelt. Många har gjort det. Jag har sett dem, där de gå som förtvinade lemmar, fastän de stodo så nära strömmen. Nu synes det vara omöjligt att ens komma så långt. Tillfället ursäktades bort och förlusten blev stor. Detta är sanningen, varningen som utgår från Jesu ord i dag. Gud give oss nåd att taga väl vara på de rika tillfällen Herren giver. Det kan hända att du som en kristen anser dig vara för mer än dessa som andligen kan kallas för gatans och grändernas barn: fattiga i anden, bedrövade, hungrande och törstande, försmädade och förföljda. Du kanske menar att man kan anpassa din religion därefter och likväl bli erkänd som en god kristen. Är detta en ursäkt för kallelsen till ett rikare liv, då du kan få tillgodosett alla dina behov av nåd och kraft till att härda ut, så är faran stor.

C. F. I-n.

Guds verk i Ryssland.

Ur trons segrar hämtas följande skildring om hur gudlösa bolsscheviker bli frälsta: »Vi började ett evangeliseringsarbete på platsen. Redan första dagen vilade stor välsignelse över mötena. En afton, då salen var till trängsel fylld av människor satt också realskolans rektor längst framme. Han såg sig omkring på de församlade tämligen föraktfullt. Man kunde se, att han inte tyckte om omgivningen. Det var en mycket blandat publik av alla slags folk, enkla bönder, arbetare, kommunister men även bildade personer. Sedan jag slutat mitt tal, reste sig en smutsig, svartmuskig man, som suttit längst bort och hört på med ögon vidöppna av förvåning, och ropade: »Se mitt ansikte, hur svart det är!» Men inom mig är det ännu svartare. Under den gamla regeringens tid har jag tillbragt 18 år i kedjor i Sibiren. Ända från min ungdom är jag en

förbrytare och mördare. När vi fingo Sovjetregering, blev jag lössläppt. Jag återvände, blev genast kommunist och fick nästan obegränsade rättigheter. Att mörda människor var min lust, och nu har jag också makt att göra det. Jag har på laglig och olaglig väg tagit livet av flera människor än som finnas i denna sal. Han kastade sig gråtande på golvet. Jag frågade honom, om han kände till Kristi evangelium. »Nej,» svarade han, jag har aldrig läst det. Av en händelse kom jag hit och hörde för första gången genom er något därom. Jag ångrar mitt förflutna. Kan en människa som jag få förlåtelse?» För oss människor synes det nästan vara omöjligt, att sådana mördare kunna mottaga syndernas förlåtelse och börja ett nytt liv. Denne man hade mördat många oskyldiga människor och begått hemska ogärningar, som knappast voro möjliga att förlåta.

Men vid sådana tillfällen får man bevittna Frälsarens stora kärlek samt uppleva sanningen av Guds ordet »Om edra synder än vore blodröda, skola de dock vara snövita.» Även hos denne man skedde undret av ett nytt livs födelse. Han fick mottaga Guds frid, som övergår allt människoförstånd. Det syntes oss, som om vi fingo bevittna helandet av en besatt. Så befriat och ljust, rent av lysande, var hans ansikte efteråt, där han satt bland de andra människorna på en bänk. Att sitta längst fram på en bänk, var en för stor ära för honom, varför han satte sig på golvet och sade: »Jag är icke värdig sitta bredvid de andra.» Men jag nödgade honom återtaga sin plats.

Rektorn hörde orolig på alltsammans. Han flyttade sig fram och åter på bänken. Slutligen reste han sig ursinnig, stampade med foten, sträckte ut handen och sade: »Vad är allt det här, som man måste höra från obildade människor?» och gick ut. Hans hustru stannade kvar. Det kändes som en lättnad, att han var borta, ty han verkade störande på mig genom att under mitt tal oavvänt stirra på mig liksom vägande varje ord.

forts.

Minnena följa med.

Fru Ingeborg Lindqvist, U. S. A.

Jag lärde först känna denna syster brevledes sedan hon kommit över till Amerika. Hon var då ej gift. Visserligen hade hon varit med på mötena i en stad jag besökte under hennes vistelse i Sverige, men kom då ej i så nära kontakt med henne att jag visste vem hon var. En fru från denna stad hade fått brev från denna vän vari hon omtalar att hon förlorat sin frid och fallit för nöjesfrestelsen. Denna syster bad mig skriva ett brev, som hon kunde få sända i sitt brev till systern i Amerika. Jag gjorde detta och fann att Anden ingav det jag skulle skriva. Jag bad henne till sist svara på brevet.

Och verkligen! Ganska snart fick jag svaret vari hon uppriktigt talar om allt. Hur att hon kom att bo hos ofrälsta, nöjeslystna anhöriga, som till sist vann henne för sina syften och att hon därmed förlorade friden i hjärtat, och att det ej syntes vara någon återvändo för henne. Vår brevväxling varade i flera år. Ibland oroade denna henne och hon önskade slippa breven, men samtidigt uttalade hon ängslan över den saknad det skulle kännas att inte få dem. Ärligt och uppriktigt svarade hon på alla breven. Och därav fann jag huru att Gud ständligt sökte henne och någon gång hade hon på ett av Frank Mangs möten åter böjt sig för Gud. Men sedan åter fallit för nöjesfrestelsen. Men längtan efter att komma tillbaka till Gud smög sig märkbart fram i breven.

Senare fick hon ett hem och en god make, och vigdes i metodistkyrka. Huru det blivit med det andliga livet är mig obekant, men det vet jag, att hon aldrig kan glömma denna tid av Guds sökande kärlek och säkerligen kommer dagen åter då hon äger frid med Gud. Hon har även visat sitt intresse för missionsarbetet och betalt flera afrikaböcker och sänt mig jämte penningbidrag.

Skulle dessa rader träffa dig, syster Ingeborg, så vill jag härmed säga dig ett tack för din stora uppriktighet och ditt intresse för missionsarbetet. Samtidigt vill jag mana dig att förnya förbundet med Jesus, din kärleksfulle Frälsare och vän.

C. F. Israelsson.

Afrika.

OLD UMTALI.

Den 22/5 1942.

Fridshälsning!

Flygbrevet av den 27 februari har anlänt. Jag kunde knappast tro att det verkligen var brev till mig. Månad efter månad går utan att vi har någon post, då blir överraskningen och glädjen stor när den kommer. Ett hjärtligt tack. Brevet kom hit den 12 dennes. I sanning snabbpost för våra dagar. Jag förstår nu bättre än förr vad syster Ellen menade när hon brukade skriva, att goda nyheter från hemlandet liknade friska källsprång. Ja så är det, vi ha längtat så obeskrivligt att få höra hur ni har det hemma. Våra tankar gå så ofta hem.

Genom glimtar från syster Alice ha vi hört att pastor J. Hurtig fått hembud och att K. Hurtig är sjuk. Ja, tiden sätter sin stämpel på oss alla. Vi ha inte fått något Svenska Sändebud på ungefär ett år, så vi längtar att få kyrknyheter. Hörde att broder Magnusson flyttat och undrar vi på var han är? Ja, det är bäst att inte börja med mina frågor, du kanske aldrig får brevet då. Jag antar att Helge fått Magnussons plats i Mölndal. Syster Alice har varit omtänksam och delgivit oss de glimtar hon själv fått.

Det är svårt att skriva då man inte vet om du fått de brev jag på olika vägar försökt sända. Jag fruktar för att en hel lunta som jag sände över Amerika gick till botten med City of New York, då den sänktes. Jag skrev då och sände de gamla breven som kommit tillbaka och skrev samtidigt färska nyheter. Åtminstone ett men kanske två av dessa skulle varit med på City of New York. Att breven förlorades var ju inte värre än det kan avhjälpas. Men vi hade tre av vårt folk ombord och att de räddades var ju som ett under. Själva palmsöndagen skedde olyckan, och som väl var att det var dag så att en av pojkarna såg en av våra missionärer, Miss King, som kämpade i vattnet. Han hade kommit upp på en flotte men lämnade

den för att söka rädda henne, vilket också lyckades. Sedan blevo de upptagna i en livbåt där de tillbringade två dagar innan de blevo räddade. En annan livbåt drev i 13 dagar innan hjälpen kom, men då hade redan många förolyckats. Robert, som räddade Miss King är son till vår kassör Mr. Gates. Robert är 17 år gammal och reste hem för studier. Innerligt tacka vi Gud för deras räddning.

I ett av breven nämde jag om hur besvärligt det var för oss alla med penningmedlen. Vår kassör hade inte haft något från Sverige på över ett år. Han betalade ut så att vi ej led någon nöd på något sätt. Till sist blev det besvärligt för honom så vi överenskommo om att han skulle få låna av de medel syster Ellen lämnade efter sig. Men så en dag kom meddelandet att norska regeringen i London sänt över tvahundra pound till hjälp för Hassings underhåll. Gåvan skulle anses som en gåva från det norska folket. Ja, vad det gladde oss och uppmuntrade oss. Vi tyckte att det blev så ljust på en gång. Inte bara för penningarnas skull, men vi kände att vi voro inte helt isolerade. En ström av välsignelse kom till oss i känslan att missionens Herre själv övervakar sitt verk. Cirka två veckor senare kom vår kassör och meddelade att han fått pengar från Sverige för vårt underhåll som en gåva för arbetet. Det är omöjligt beskriva hur jag kände det när jag fick checken 24 pound. Samtidigt fingo vi en gåva från vår gamle stationsföreståndare Mr. Murphree, som nu är i Amerika, och en gåva från några besökare som just varit här några dagar. Igen, som så många gånger förr, fingo vi bevittna hur Gud drager försorg om oss. Häromdagen omtalade Mr. Gates som hastigas att The Board sänt en rätt stor gåva till oss, Skandinaviers underhåll. Vi glädja oss uppriktigt däröver. Nu få de olika kassorna tillbaka lånen. Vi ha kunnat betala de skulder vi fått för sjukhuet och däröver glädja vi oss. När jag ser hur underbart Gud kommer med hjälpen i rätta stunden värmes mitt hjärta till ödmjuk tacksamhet och önskan att kunna ge mitt allra bästa.

Var god framför till de vänner som gjort gåvan möjlig allas vårt varma tack. Den är så mycket mer värdefull då jag tänker på att också ni där hemma ha svåra dagar och trångt på många sätt. Det är min önskan att Gud själv skall i sin nåd lägga sin välsignelse till gåvan, som givarna.

Syster Rosa och jag får glädjas över framgång i arbetet. I den dagliga gärningen går tiden så fort, riktigt rusar i väg. Det är inte längre frågan om att väcka förtroende då vi fortfarande vinna detta, men en mera aktuell fråga är huru få plats och tid för dem som komma till oss? Om vi kunde skulle vi börja igen att tänka på utvidning och bygge, men vi få vänta tills tiderna förändras. Vår älsta flicka har just slutat för att upprätta sitt eget hem. Det synes mest när de lämna oss huru vi litade på dem i så många små och stora uppgifter, därför lämna de ett stort tomrum efter sig, tills de nya krafterna börja kunna uppta kampen.

Vi ha varit friska hela året. Mina ögon krånglar ibland, men det är mest när de bli överansträngda. I vårt hem ha vi två av våra unga missionärer i maten. De äro söner till äldre missionärer. Vi äro glada att på detta sätt kunna tjäna och hjälpa och vi fyra bilda liksom vårt hem nu. De undervisa i skolan. En av dem är syster Ellens kärve. Hade inte hon varit här skulle både han som modern inte funnits till nu. Hennes arbete var icke förgäves, och nu är han här i ledet. I sanning, hennes gärningar följa henne efter, som skriften säger.

Det är bäst att jag drar mig mot slutet av brevet eljest går det inte igenom. Det är kyligt på kvällarna så jag sitter framför brasan. Det är ljuvligt med en brasa. Vi ha undrat hurudan sommar ni har. Jag önskar att den må bliva ljus och varm så kall vinter som ni haft. Det är icke mycket vi hör om Sverige och det är helt enkelt otroligt hur det går att stå utanför. Men våra böner äro att vårt land skall bli förskonat. Måtte den ljusa nordiska sommaren inte förmörkas med all den fasa som ett krig måste medföra.

Varen alla till sist hjärtligt hälsade. Vi vilja stå trogna på vår post här ute, som vi vet att ni gör därhemma. Hjärtligt är du själv hälsad av mig ditt andliga barn,

Ruth.

P. S.

Har några veckor här med Alice i Gikuki, Inhambane, sänder brevet härifrån,

Rosa.

Han undvek samtal.

In i affären kom en gammal bekant från yngre dagar, en handelsresande. Han hade på sin tid stått i nära förbindelse med Kristus och de kristna. Vi samtalade om vår lärotid och den s. k. skråtiden. Han omtalade några av sina roliga och lustiga upplevelser och hur han fick vara med i en hel del sorgliga erfarenheter. Jag nämde om att jag var frälst när jag kom i läran, varför jag också hade mod att neka tjänstgöra som hantlangare av snus och spritvaror. Han tog då ordet ifrån mig och omtalade en annan lustig historia och utan att vänta på mitt inlägg i saken lade han in sina illustrationer och gav sig iväg med orden: »Ja, se Israelsson har alltid varit djärv.» Min älste son märkte även att han ej vågade stanna längre i fruktan för att jag skulle gått in på ett mera allvarligt andligt samtal, vilket jag också hade gjort.

Huru sorgligt att en man på 64 år och på kort avstånd från evighetens gräns, ej vill stanna och besinna vad hans frid tillhör. Du som läser dessa rader står kanske på samma ståndpunkt som denne man. Minns du en förgången tid i Jesu sällskap? Har du förlorat kontakten med Honom? Flyr du undan varningen? Akta dig! Kallelsen till evighetens värld kan komma hastigt. Skynda genast tillbaka till din Frälsare. Gör det nu eljest kan det bliva försent, försent!

C. F. l-n.

Gikuki.

26 juni 1942.

Ja, nu är det år sedan vi hörde från varandra. Alla våra brev från förra och detta år ha kommit tillbaka. Och så ha väl också hänt med Edra därhemma. Jo, i maj hade vi vårt första meddelande. Ruth skrev ett brev till Farbror som jag v. b. och som jag hoppas kommer fram. Så kom också gåvan i form av penningar, som vi äro överlyckliga över. Tack för det allt.

Ja, nog skulle vi glädjas om vägar öppnades så vi kunde skriva och resa hem. Men det är ännu en drömbild, och man vågar ej tro på ett förverkligande. Det ser ju allehanda ut ute i världen i dag. Och man kan ju knappast låta bli att tänka, att detta måste väl ändå vara ett tidstecken på, att Jesus ej kan dröja så länge till. Ännu ha vi det lugnt härnere, men vår tid kommer väl också. Det närmar sig våra landamären allt mer och mer.

Ja, Farbror, jag har tagit mig 6 veckors ledighet i vinter. Vårt arbete växer och vi är nog lite trötta

både syster Ruth och jag. Och om vi nu ej kan resa hem, så komma vi att gå ut för en semester varje år. Länge har jag önskat att få se vårt arbete i P. E. A. och det har varit veckor av verklig vila och vederkvickelse. Jag reser hem den 13 juli och då har syster Ruth tänkt att gå ut till byarna i Marange land för några veckor. Sedan tänker jag hon tar sig en liten vila efter jul. Det var efter hennes sista, långa besök ute i byarna som vi nu skördar resultatet. Gud bekänner sig till vårt arbete, och i sanning, verket är Hans, vi bara uträtta Hans ärende. Jag bara önskade, att jag själv kunde göra det mera helt och odelat än hitintills. Ingen vet huru länge vi ha förmånen att få arbeta här.

Vad kan jag berätta för nyheter nu. Farbror vet förstås att Per Hassing och Ruth Heggöy nu äro gifta. De bo strax intill oss, och ha ett trevligt litet hem. Pastor Hassing är ju ute på distriktet ganska mycket och Ruth följer med honom ibland. Hon hjälper Syster Ruth med B. B. nu medan jag är borta. Ja, Farbror, vi få säkerligen över 200 B. B.-fall i år. Vår sköterska, Lois, lämnade oss för några månader sedan, och jag har anställt en ny flicka. Hon är från en by och har knappast någon skolunderbyggnad. Men hon är villig och vill lära, och då finns det ju alltid hopp, Ja, det är verkligen stort att folket kommer till oss.

För en tid sedan kom en man och ville se mig. Han berättade att i hans by hade fötts tvillingar, fadern och modern och han själv voro de enda kristna, och sade han, att nu ville de gamla hedningarna döda dem. Så han undrade om jag ville ta dem en tid. Naturligtvis ville vi ta dem och tårarna rullade utför hans kinder av glädje. Men när han kom hem och hade den 3 dagars långa färden bakom sig, så var det för sent. I ett obevakat ögonblick hade någon smugit sig in till dessa olyckliga små, och så var deras liv ändat. Vem vet, kanske det är lyckligast så. De slippa undan så mycket som annars, helt säkert skulle möta dem i denna onda värld. Om Gud får ta hand om hedningens liv, ja, då är det i sanning värt att leva. Men att vara i ständig fruktan och mörker, tillbedja de onda andarna, ja, det måste vara oerhört.

Varje söndageftermiddag efter kl. 3 har jag tagit av för besök bland de infödda. Jag tar ett par hyddor eller hem varje söndag. Dels får jag höra språket och så kontakten med de svarta. Jag tycker så mycket om de små stunderna på tu man hand med dem.

Det är väl besvärligt resa omkring nu i dessa tider? Dock Gud ser ju till hjärtat och skall ge lönen en gång. Jag skall ej skriva mera i detta brev, men sänder ännu ett innan jag lämnar här. Må Gud välsigna Er alla kära i hemlandet, med rikedomen av sin nåd.

Allas Er Rosa.

Vemodsfullt.

Jag känner en broder. Han är affärsman. Han varit med i många år. En av dem som står honom nära i livet berättade en gång ungefär så här: Jag minnes, hur det var med Gustav för femton år sedan, ja, även senare. En av hans käraste platser var möteslokalen och jag såg honom gå från bänk till bänk och samtala med bekymrade själar. Nu har han tid endast för affärer. Nu hinner han knappast vara med.» Jag märkte den tår, som denne min broders verklige vän torkade ur ögonvrån. Jag märkte det vemod, som vibrerade i stämman, när den sista dröjanne satsen kom: »Nu hinner han knappast alls vara med.»

Broder, det är ej meningen att döma dig. Jag vill endast i Herrens namn giva ett varningens ord: Låt oss räcka varandra handen till förståelse. Kom med i ledet, där du en gång stod. Gud väntar på dig. Själarna vänta dig. Du vet själv, att det saligaste liv en människa kan leva är att älska en förlorad värld fram till Herren.

Frank Mangs.

En traktatspridare.

För en 14 dagar sedan, då jag var på väg till en sjuk dam, träffade jag en annan dam på gatan och samtalade med. Just då kom en gammal man gående mot oss. Jag sade då till damen: »Jag undrar hur den mannen har det med Gud. »Ja,» sade hon, »det är nog inte för gott.» Just som han gick förbi, sade jag med nöd i min själ som jag fick för honom: »Det är förfärligt att människor ska dröja tills det kan bli försent att söka Jesus.» Han vände sig hastigt om, som om han blivit plötsligt ryckt opp och såg på mig. »Ja,» sade jag, »det är allvarligt.» Sedan såg jag inte honom förrän i dag då jag var ute ett ärende. Såg efter i väskan om jag hade någon traktat, och riktigt, jag hade en av de första: »Strider du mot din Gud.» Han tog den lite tveksamt emot och mumlade något om »sekter». En stund efter gick jag till posten, gav då akt på honom där han satt i parken och läste traktaten varefter han stoppade ned den i fickan. Gud som älskar så högt att Han vill frälsa alla, hör också sina barns böner och ser den nöd vi ha för själar. Ah, jag tror att Han gör långt, långt mer än vi kunna bedja eller tänka. Ära vara Hans namn!

A-e.

Jesus förmår.

En norsk sjökapten omtalade efter ett besök i en afrikansk hamn följande: »En svensk sjuksköterska på ett sjukhus på platsen hade blivit angripen av malaria i sina fötter och kunde endast med stor svårighet förflytta sig. Så kom hon till en missionsstation där en norsk missionär arbetade och bad honom smörja sig i Herrens namn, enligt anvisningen i Jakobs brev. Missionären uppfyllde hennes bön och lämnade henne därefter allena med en negergosse, som skulle se till henne. Så böjde hon sina knän i bön och dröjde kvar i den ställningen en halv timma, var efter hon reste sig upp, frisk och fullt återställd. När missionären kom tillbaka för att se till sjuksköterskan, blev han förvånad, men negergossen sade: »Jesus har varit här och drivit ut sjukdomen.»

Den gossen förstod bättre än många av oss vita, vad Jesus förmår!

Hjalmar.

RESTURER

i missionens och väckelsearbetets intresse.

OKTOBER: Hässleberga 15, 16, Skruv och Åkerby, alliansmöte 17-28, 30-31. Lessebo 28.

NOVEMBER: Skruv, Emmaboda 1, 2. Kalmar 3-4. Mönsterås 5-6. Oskarshamn 7-8 f. m. Hultsfred 8 e. m.-9. Ankarsrum 10-11. Västervik 12-13. Loftahammar 14-16. Valdemarsvik 17-18. Norrköping: Bethel 19-20, Salem 21-22 f. m. Lotorp-Finspong 22 em.-23, Örebro 24-25. Lindesberg 26-27. Kumla 28-29 f. m. Motala 29 e. m.-30.

DECEMBER: Boxholm 1-2. Tranås 3-4. Nässjö 5-6 f. m. Eksjö 6 e. m.-7.

Hav dessa möten i hågkomst inför Gud.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsa. Raus Postg' 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Oktober 1942. Årg. 9 Nr 10.

Varför tröttna?

Gal. 6: 8-10.

Då jag en dag stod och sågade ved kom plötsligt dessa ord till mig. Varför vet jag icke, utan möjligen därför att jag skulle få en fråga att sysselsätta mig med under mitt mödosamma arbete. Det går att vara i anden även under sitt jordiska arbete, detta har jag mycket ofta erfarit. Tanken började också genast att söka sig fram til! svaret.

I de flesta fall ställes dessa ord i förbindelse med utförandet av det som är gott. Därom talar också de härovan citerade bibelordet. Sällan tröttnar människorna på att göra det onda. Detta är ett märkligt faktum då intet kan som ondskan och synden förstöra och förslöa. Många kära troende vänner ha tröttnat att göra det som varit Guds vilja. Hör du till dem? Orsaken därtill kanske angives av dig vara: litet eller inget erkännande av det goda du gjort, seendet på andra som ej synes göra så mycket gott som du gjort fastän de kunde göra mycket mera än du, det ringa synliga resultat av det goda som du sökt göra. Jag behöver knappast säga, att frestaren gärna vill spela på sådana strängar för att få dig att tröttna. Dock häri ligger icke den förnämsta orsaken till trötthetskänslan.

När man blir fysisk trött är detta beroende på arbetets stora krav på den fysiska kraften. Då arbetet överstiger denna kraft inställer sig tröttheten, är man därtill svag och klen till sin hälsa inställer sig tröttheten ännu fortare. Så är det också när man blir andligen trött. Man arbetar med själisk-oandlig kraft- d. v. s. intresset är visserligen inriktat på Guds rikes framgång men därunder räknar man med människors uppmärksamhet och erkännande; man väntat få se större resultat av sitt arbete och när dessa ting ej visar dig utbrister man: Vad tjänar det till att arbeta, man kan lika såväl sluta och ha det ledigare och bättre än nu. Detta är den själiska oandliga kraften som säger så och då tröttnar man snart att göra det goda. Gud som kallat oss att göra Hans vilja räknar ej med vår fysiska kraft i utförandet av Hans vilja, utan Han har ställt till vårt förfogande nådens och kärlekens rika kraftkällor vilka flödar fram ur Jesu Kristi frälsaregärning. I denna ligger gudomlig kraft som driver bort tröttheten och skänker för varje gärning ny kraft.

Jesus kunde bli trött till sin kropp men till sin ande var Han stark, ty även Han behövde stå i stundlig förbindelse med Gud, sin Fader och den gudomliga kärlek som äger uthållighetens kännemärke. Varför skulle jag tröttna? Varför skulle du tröttna? när den gudomliga krafttillgången är så rik och överväldigande. Varför skulle du tröttna då Jesus ej tröttnar i sina ansträngningar för att vin-

na dig. Känner du dig trött, tänk på Jesus och läs Hebr. 12: 2-3, och prisa Honom att du får vara med att göra det goda, 13: 15-16, och uppleva den rika källans flödande kraft i ditt liv. Detta är en erfarenhet som bär uppe under allt mödosamt arbete. Hur dystert skulle det icke bliva för dig om du tröttnade och lämnade din plats i arbetet för Herren. Du förlorade mest själv därpå, och då kallar Herren andra att ingå uti ditt arbete, och du förlorar evighetsresultatet därav.

Fatta därför uya tag min broder och syster. Den Helige Ande vill föra dig åter in i detta rika liv med Jesus, som gör att du kan bliva ung på nytt som en örn. Jesu hulda famn och Hans älskande hjärta står till ditt förfogande. Behöver du gråta ut din nöd, bekänna ditt fall, så vet att Han förstår dig såsom ingen annan. Allt skall åter bli väl. *Varför tröttna?* Om du icke tröttnar skall du i sinom tid få bärga in en god skörd.

Men trots den dyrbara välsignelse som ligger i ett outtröttligt arbete för Herren kan även häri ligga en stor fara för omsorgen och bevarandet av den första kärlekens glöd i detta arbete. Jesus varnar församlingen i Efesus för denna snara, läs Upb. 2: 1-7. Man kan i ett outtröttligt arbete för Herren förlora eller övergiva sin första kärlek. Vi böra akta oss för att bliva trälar i arbetet för Guds rike, ty då bli vi hårda i våra omdömen om andra och arbetet ger oss ej någon verklig glädje och frukt och vår andliga uppgift kan komma att överflyttas på någon annan. Se därför till att ditt arbete för Herren utföres i den första kärlekens värme. Vad detta vill säga känner du nog till som första gången förnam Guds kärleksström i ditt hjärta. Har du förlorat den måste bättring göras genom en ärlig bekännelse inför Herren och en andra hel överlåtelse åt åt Honom.

C. F. I-n.

Viktig fråga.

En ung man tillfrågades en dag av en bland sina vänner: »Tom, om du skulle dö i natt, var skulle du tillbringa evigheten?» Den uuge mannen visste varken vad han skulle tänka eller svara, utan blev alldelas stum. Hans vän fortsatte: »Tänk väl på detta och följ mitt råd: bed Herren Kristus om rening från dina synder!» De skildes åt, och intet mer blev sagt. Men dessa få ord voro som spjut och naglar i den unge mannans hjärta. Han hade ingen ro och kunde ej gå till vila om kvällen, förrän han blivit viss, att Herren Jesus verkligen var hans Frälsare.

L. S. B.

Kallelse till offensiv för Guds rike.

Vi kalla härmed eder, alla Sveriges metodister, till samling söndagen den 13 september för att börja den riksoffensiv, som vår årskonferens under hänförelse och brinnande bön beslutat skall fortgå över hela vårt land konferensåret 1942-1943. Vår lösen: VI BYGGER GUDS RIKE.

Låt oss erkänna det utan omsvep: sommartiden splittrar våra själar. Vi behöva samla oss på nytt. Vi säga inte att vi fallit ur nåden. Men är vi ärliga måste vi vidgå splittringen i vårt inre. Vi skall samlas för att se efter hur det är med vår själ. Vi behöva börja på nytt. Vi behöva ny styrka. Vi behöva rening i Jesu blod. En ny frimodighet behöva vi. Vi kallar eder, Gnds förströdda barn, att komma samman för att uppleva en andlig upplevelse!

Nu skola vi inte längre gömma oss under ursäkter om tidsanda, människors likgiltighet o. s. v. Jesus säger, att den som rätt känner sitt ansvar söker efter det förlorade till dess han finner det. Är vi rätta predikanter, rätta medlemmar bli vi uppsökande predikanter, uppsökande medlemmar. Har människor gått förlorade i den allmänna likgiltigheten är det nödvändigt, att vi söker dem just där. Vi få rycka dem som bränder ur elden. Låt det stå dig allvarligt och klart, att världen förgås med hennes begärelse. Du skall inte endast vänta på att de skola komma till gudstjänsterna, du skall bli en uppsökare för att rädda dem undan vredesdomen. Måste vi inte blygas, vi tolvtusen metodister, över att vi inte vunnit flera från mörkrets välde, det är som gått. Gud behöver oss just nu, för att gå ut och söka efter det förlorade. Låt oss samlas för att taga del av de uppgifter, Gud vill lägga på oss, i sin sökaregärning!

Världen har blivit oerhört materialistisk. Hela världen är i uppror för materialismens skull. Den ene unnar inte den andre att leva. Man bombar städer, man bränner hemmen man ruinerar minnestempel, man förvandlar kulturen till sprängämnen, man lever för gruset. Välmågan försvinner, friden flyr, hatet triumferar avunden härjar. Snart har den gjort världen till en enda fattigdomens och armodets boning.

Är det inte hög tid, att vi börja samla skatter, där rost och mal inte förstöra och där tjuvar inte bryta sig in och stjäla? Nu behöver Gud oss, som inte gripits av materialismens vanvett, att börja bygga en ny värld. Därute i kriget offrar man livet. Vad är vi villiga att offra för det rike som aldrig förgås? Herren behöver våra offer, framförallt våra hjärtan. Den nya världen bygges med himmelens hjälp. Var är din bön, ditt offer, ditt sinne och ditt hjärta? Har du något med himlen att göra och har himlen något med dig att göra? Vad är utbytet mellan himlen och dig? Vad skall bli din lön, då du slutar din dag? Samla dig detta år skatter för himlen!

Vår riksoffensiv skall kalla oss till besinning inför de verkliga livsvärdena. Vi riktar denna apell till allt vårt folk i hela vårt land.

Herbert Lindaker. *G. Henriksson.*
Göte Bergsten. *Arthur Nilsson.*
Distriktsföreståndare.

Förgät ej bibeln.

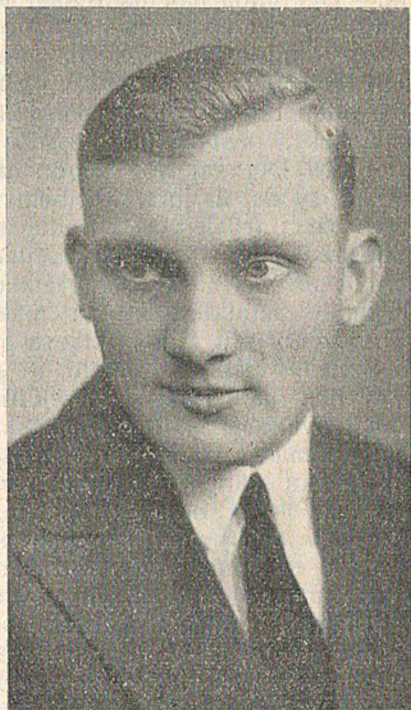

Sixten Zetterberg, Feeräng, Harnäs.

Denne min unge broder fick ett hastigt hembud. Han var ute i beredskapstjänst cirka 2 mil från hem-

met och skulle cykla hem, vilket han brukade göra 2 à 3 gånger i veckan. När han kom ut från förläggningen på eftermiddagen mötte han några av förläggningens hästar som kommo från badet. Av någon anledning blev en av dem skrämd då broder Zetterberg föll av cykeln och då troligen blivit träffad av hästens fot i bakhuvudet då denna slagit bakut. Han förlorade medvetandet och blev buren in på förläggningens sjukhus. Efter en timma hade hau vaknat till sans då doktorn menat att det inte var så farligt. Men senare blev han åter medvetslös och forslades på kvällen in till Gävle lasarett. Hustrun och systern hade följt med dit. Han hade ej sett upp under hela tiden men svarat då de nämt hans namn. Det enda han hade sagt var orden: »Förgät ej bibeln,» vilka ord gjort ett djupt intryck på dem, som systern skriver och fortsätter: »Om Sixten vid detta tillfälle var riktigt klar veta vi icke, men vi tog dessa ord från Gud. Det var nog någon mening häri, ty det är ju från bibeln vi få den bästa trösten. På fredagseftermiddagen kom Gud och hämtade honom hem. Vi stodo där gråtande men kände samtidigt att vi måste tacka Gud för allt Han gett oss genom Sixten. Han var beredd att gå hem, ty han hade levat så nära Gud, det hade vi alla känt och särskilt denna sommar. Han har denna tid predikat flera gånger då pastorn varit inkallad. Vid dessa tillfälle har Sixten själv varit så gripen och det var särskilt en söndag när han talade som det kom för mig att vi får nog inte behålla honom så länge. Det var som pastorn skrev i Sändebudet: »Hans ansikte var som förklarat och övergjutet av himmelsk lycka.» Han är nu borta och det är svårt att förstå vad Gud menar, ty han behövdes så väl i församlingen och söndagsskolan. Men det är kanske som en släkting - ej frälst - sade: »Sixten talar nog till oss mer än när han var kvar här.» Ja, hela släkten har kommit på andra tankar sedan. Det var kanske därför att vi skulle komma närmare Gud, för att vi skulle bli bättre kristna, för att vi skulle få klart för oss att Gud kan komma och hämta oss vilken stund som helst, att det gäller vara redo som han var. Gud hjälpe oss att vi alla en gång få mötas där hemma, där inga tårar skall vara mer. »Vad är då denna tidens lidanden mot den härlighet som då skall uppenbaras på oss?»

Så är vår broder hemma. Han gjorde även sin insats i min missionsgärning och fick ut en del av afrikaböckerna till förmån för Syster Rosa Rydells underhåll. Ja, vad som såddes av andligt säde och tid som gavs åt andligt arbete kommer igen med evighetsfrukt. Detta glömmer ofta Guds folk och därför draga de sig undan Herrens uppdrag. Så den ädla säden medan du har tid, natten kommer då du ej kan göra det. Är du i verksamhet för Jesus? Gör du det av kärlek till Honom som gjorde allt för dig?

Gud välsigne Eder som få stanna kvar en liten tid till. Han styrke och uppehålle Eder.

Frid vilar över vår väns minne.

C. F. I-n.

Afrika.

OLD UMTALI.

Den 14/4 1942.

Fridshälsning!

Jag skall ännu en gång göra ett försök att sända en hälsning. Vi ha hört att postförbindelsen åter är bruten, men vårt postkontor har ej fått något sådant meddelande. Så i hopp att detta finner sig vägen fram så försöker jag. Det liksom förtar skrivandets glädje när det är så ovisst

om breven komma fram. Medsänder det sista brevet, skrivit i Pretoria den 10/7 1941, som kom tillbaka.

Vi ha obeskrivligt vackra dagar nu. Det är ljuvligt att leva tycker jag. Solen är varm och himlen är strålande blå med hög ren luft. Nätterna och kvällarna äro kyliga, just så där lagom så att sömnen blir vederkvickande. Det är början på skördetiden och det är livligt på fälten. Den tidiga majsen och andra tidiga sädessorter skördas nu, de senare i juni och juli. Detta är också jordnötternas och sötpotatisens tid. Vi arbeta för fullt som vanligt, och vi äro glada att vi ostörda få fortsätta. Vi ha just nu, ännu en gång, firat påsk, då vi hade en vecka avskild för evangeliska möten. Det är stort att vi kunna samla vårt folk och undervisa dem om Guds väg, som är frälsningens väg. Det finnes så många hungriga hjärtau, som längtar efter renhet och helighet i liv och vandel. Jag säger till dem, som jag ofta säger till mig själv: vi behöva bliva delaktiga av Guds natur, av Hans helighet, för att allt det mänskliga hos oss skall omintetgöras. Men hur underbart är det icke, att den som längtar och söker, skall finna. Den som hungrar skall bliva tillfredsställd. Men det får inte stanna bara vid längtan, som det så ofta gör.

Syster Rosa mår gott, och det gör jag själv också. Jag hade lite malariafeber förra veckan, men det var lindrigt så jag är i full sväng igen. Detta var den första attacken efter semestern i fjol. Jag är tacksam att jag kunnat gått igenom hetta och regnperioden utan feber. Nu kommer vintern och då äro vi mera fria malarian. Med de kyliga nätterna följa många förkylningssjukdomar bland de svarta. Vi ha varit rätt mycket upptagna i sjukhuset. I all synnerhet ha vi haft många barn sjuka. Det blir en väldig gråt och det hostas alldeles värre. Vi önskade att vi kunde bygga till, så att vi fick en särskild plats för de sjuka barnen. Det är störande att ha dem bland de febersjuka, som behöva lugn och stillhet. Ja, vi som trodde att vi byggde stort nog, men finner redan att vi behöva flera rum både för B. B. och sjukhuset. Det är ju uppmuntrande att det inte blir färdigt utan att vi ständigt ha behov att fylla. Ibland kan det se så mörkt ut att få det att gå ihop, men i rättan tid kommer hjälpen och då fylles hjärtat med tacksamhet. Förra månaden hade vi en god inkomst från B. B., som då mötte de största behoven.

Ibland gå vi här och undra om vi någonsin skall få se Sverige, i synnerhet som det ser mörkare ut månad efter månad. Vi ha varit så hemsjuka när vi tänkt oss vinterns väckelsemöten. Vi ha liksom hört strängmusiken och de gamla välkända sångerna och då ha vi undrat om vi någonsinsin skulle få sjunga med. Våra tankar gå så ofta hem. Eljest äro vi lyckliga i vår gärniug, glada över det arbete Gud givit oss, och vi vilja vara trogna på vår post. Men o, vilken dag det skall bli när vi vända våra ansikten hemåt.

Lois, vår älsta medhjälpare, gifter sig i juni. Hon är här den sista månaden. Vi komma att sakna henne mycket, ty hon har varit en trogen och duktig medarbetare. Hennes Guds fruktan har välsignat mig mer än en gång. Vi bliva så fästade vid våra flickor så det käns riktigt ont i hjärttrakten att se dem lämna oss, men det är ju detta vi sträva för, att plantera goda kristna hem i detta land. Nya krafter måste taga upp arbetsbörden och kampen. Syster Ellens gamla flicka Beatrice, och Samuel börja bli gamla och slitna. De orka inte som förr, inte heller äro de så friska. Jag har tänkt ordna med ett litet jordstycke där de kunna slå sig ner. Syster Ellen läm-

nade dem några hundra kronor, som vi ha hållit för deras räkning, och har jag tänkt använda dessa för ett hem åt dem, det blir en hjälp för dem.

Ni går mot vårens tid i Nordanland. Vi ha inte alls hört hur ni har det, men vi hoppas att ni har det mest nödvändiga och att ni kan leva i fred och trygghet. Jag är så rädd att denna vår kommer att ge oss en chock, men vi ha ingenting aanat att vänta oss. Man kan endast undra hur länge det skall räcka. Det måste bli en massa sjukdomar i Europa efter allt som försiggått i dessa sista månader.

Hoppas att ni i Sverige får en varm sommar, som uppvägar den långa vintern. Vi har inte sett ett Svenska Sändebud på mycket länge, men det kan nog int taga sig fram.

Med önskan om Guds egen välsignelsen av fotsatt kraft i gärningen och med hälsning till vännerna från oss i Afrika, förblir jag allas eder syster

Ruth.

Har det träffat dig.

En bolschevikdam.

Tvenne damer tillhörande en bolschevistisk kvinnoklubb besökte mötena i staden S. Vid samtal med dem sade de sig ej tro på en Gud. Jag sade dem att deras tankar en gång kommer att visa sig vara stor dårskap. Detta ville de ej tro. Jag sade dem att jag brukade bedja för dem jag samtalade med och undrade om jag så fick göra för dem? »Gärna det, fast det gör nog ingen nytta» svarade de skrattande. När jag beder brukar jag nämna namnen på dessa personer och frågade om det gick att få deras namn? Detta voro de inte hågade till. »Äro Ni rädda? Ni har ju tydligen sagt att Ni ej tror på en Gud. Och vore det så, var bekännelsen falsk och de kände något annat i sitt inre» sade jag. Då fick jag namnen. Jag lovade bedja för dem vid aftonbönen.

En av dem kom igen. Jag sade då lite förvånad: »Ni kom ändå tillbaka. »Ja,» blev svaret, »jag var på väg till klubbmötet, men något oemotståndligt drog mig hit. Jag vet knappast hur det är, ty det är som om Edra ord går rätt igenom mig när Ni talar!» »Det är inte förgäves att bedja till Gud för Er» inflikade jag. »Nej jag förstår det,» blev svaret. Gud sökte sitt vilselupna barn. Vi togo henne i fortsättningen till böneämne. Efter ett söndagsförmiddagsmöte blev det en hård kamp på knä under två timmar med Satan för denna själ, men då blev hon löst från sina bojor. Hon skrev genast till hemmet. De blevo rasande, ty de voro alla gudsförnekare. En syster sändes till henne, som förebrådde hennes handlingar vilken var en stor skandal för dem alla. Hon svarade gråtande: »Jag kunde intet annat göra och kommer att hålla fast därvid.» Då föll systern henne om halsen djupt rörd sägande: »Skall du då vara en kristen, så bli en riktig sådan. »Sedan skildes de åt. Klubbkamraterna förföljde och pinade henne med smutsiga ord och bilder, som de fäste upp på dörren till hennes rum. Sådan ser gudsförnekarnas hjärtan ut. Hon var sedan med och vittnade och bad och Guds kraft fyllde hennes liv.

Är du en gudsförnekare, så lär känna dig själv när du läser detta. Du kan intet dölja för Gud. För eller senare skall du inse din dårskap. Du kan ju tänka några ögonblick på de gamla gudsförnekarens slut, kanske du då vaknar. Hör du ej till dem men ändå hyllar otron i ditt hjärta, och ej frågar efter Gud, ej värderar det Jesus gjort för dig åp

Golgata. Du är ej bättre. Tag varning härav. Gå till Guds hus. Lyssna till ordet och låt det träffa din själ.

Ur traktat nr 1.

C. F. I-n.

Guds verk i Ryssland.

forts.

Efter ungefär 15 minuter kom han åter med näsduk i handen. Han torkade oupphörligt ångestsvetten ur pannan, medan han kom långsamt framåt. »Käre, herr predikant, vad skall då jag göra? frågade han. »Ni, en lärd man, bör veta vägen in i himmelriket.» »Det är just den jag icke känner,» svarade han, »emedan jag är en gudsförnekare. Jag har aldrig befattat mig med evangelium.» Vägen är mycket enkel. Känner och bekänner Ni edra synder och ödmjukar eder för himmelens och jordens skapare, såsom mördaren har gjort, så gör Jesu Kristi blod eder ren från alla synder. Någon annan väg finnes icke. »Ja,» sade han, »ni talar väl, ni hänvisar på denne mördare, och tror, att jag, en lärd man, icke har något förflutet bakom mig. Ja, jag är en lärd man. I tjugofem år har jag undervisat i Petersburger-institut och intagit en aktat ställning. Med stor svårighet lyckades det mig att fly till denna plats att rädda mitt liv. Jag måste bekänna att jag i 55 år förnekat Gud. I 25 år skötte jag undervisningen. Mer än 1,000 studenter hade jag årligen framför mig, för vilka jag åter och åter bevisade, att det ej fanns någon skapare eller Gud, varken himmel eller helvete. Det är så förskräckligt, ty efter revolutionen träffade jag många av mina studenter, som togo del i dess brott och ogärningar. Detta är mitt arbete! Jag har dödat många flera än denne mördare framför er. Jag har förgiftat människosjälar, fött och uppfostrat mördare, och de utöva nu sitt hantverk. Denne man här mördade endast själv, jag gjorde det i och genom många. Med hans omvändelse upphör hans förra liv, men jag kan ingenting gottgöra. Även om Gud förlåter mig, så fortsätter mitt verk med ildåd och skräck. Sådan är jag och för sådana finns ingen räddning.

Uttröttat lät han huvudet sjunka ned, kinderna voro tårdränkta, han dolde ansiktet i sina händer. Jag läste de underbara, ofattliga inbjudnings och kärleksorden till de förlorade i världen. Därpå reste han sig än en gång upp och sade, i det han vände sig mot de församlade: »Det är vi som gjort det nuvarande Ryssland. Vi gudsförnekare äro skuld till det förfärliga eländet. Vi hava fråntagit människorna deras samvete, och de hava vänt upp och ned på Ryssland samt fara fram på det förskräckligaste. Bedjen för mig! Jag vill böja mig och ödmjukt tro, att Gud skall höra edra böner.» Hela församlingen grät. Det fanns väl icke en enda, som ej tänkte på sitt eget förflutna liv. Det blev en oförgätlig bönestund och många bådo om nåd för den gamle rektorn. Då började också den gamle mannen själv bedja: »O Gud, finns Du, så uppenbara Dig för mig. Om Du kan och har nåd, så låt mig i dag erfara det, och förlåt mig mina synder.»

Hans bekännelse gjorde ett djupt intryck på alla närvarande. Natten ville ej räcka till för de många: som kommo och önskade bli kvitt sitt förflutna liv. Guds Ande verkade och överbevisade många om deras synder. Upplyftande tacksägelser och vittnesbörd kommo från de nyomvända. Då vi reste oss upp och sjöngo lovsången: »Vad gör mig från synden? Blott Jesu, Guds Lamms blod, det är,» så omfamnade rektorn den

gamle förbrytaren, och de gräto länge med varandra av glädje, som om de voro bröder, vilka efter en lång skilsmässa återsågo varandra. Följande dag blev jag inbjuden till middag hos den gamle rektern. Det var en glädje att se de båda gamla. De höllo varandra i hand och fröjdade sig som barn vid julfesten över den frälsning som i Kristus kommit dem till del. Då de skulle gå tillsammans till kvällsmötet, sade rektorn: »Gå ni före med min fru, jag har något att uträtta.» Under det den första sången sjöngs, kom han in med hela klassen av de älsta eleverna och tog med dem plats längst fram. Sju ynglingar och flickor, som höllo honom i stor aktning och älskade honom fingo denna kväll frid med Gud. Det var märkvärdigt huru hängivet den gamle rektorn vittnade om Jesus och förde andra till honom, såsom ville han gottgöra, vad han under så många år förbrutit. Han hade ett stort arbetsfält bland sina lärjungar. Fjorton dagar ungefär fortsatte broder T. och jag på denna plats vårt arbete. Äktenskapsbrytare, tjuvar, mördare funno vägen till syndarens vän.

För Gud är ingenting omöjligt.

P. E. W. Is-V.

Fyra skolpojkar.

Under resan från Årskonferensen i Alingsås till Mölndal kom jag och min hustru i sällskap med fyra skolpojkar i tolvårsåldern. De voro från staden Hjo och deltog med i en skolutflykt till Göteborg. Det som särskilt intresserade dem var ett besök de skulle göra på Lorensberg där de skulle åka berg och dalbanan. Jag sade dem att denna plats var ej något för dem att besöka, och att de fingo vara försiktiga att de ej kommo till någon skada. Frågade dem om de gick i någon söndagsskola? En av dem gjorde det och två tillhörde en juniorförening inom Missionsförbundet. De blygdes ej för detta. Jag gav dem vardera en traktat, och då de voro mycket intresserade att se ut genom kupéfönstret på det vackra landskapet som de ej sett förr, bad jag dem stoppa traktaterna i fickan och läsa dem när de fick bättre tid, och när de kom hem ge dem åt sin familj att läsa. De tackade och lovade så göra.

Vad skörden skall bli av denna sådd känner allenast Gud, men att det blir skörd av sådd det veta vi. Om vi inte sår kan vi ej heller vänta någon skörd. På evighetens morgon kommer skörden att visa sig.

Fick senare veta att en man kommit till skada just under tiden då gossarna voro där.

C. F. I-n.

Sprid mina bibelstudium I Lammets fotspår 1:-. På Andelivets område 1:50 till förmån för syster Rosas underhåll i Afrika.

RESTURER

i missionens och väckelsearbetets intresse.

OKTOBER: Hässleberga 15, 16, Skruv och Åkerby, alliansmöte 17-28, 30-31. Lessebo 29.

NOVEMBER: Skruv, Emmaboda 1, 2. Kalmar 3-4. Mönsterås 5-6. Oskarshamn 7-8 f. m. Virserum 8 e. m.-9. Ankarsrum 10-11. Västervik 12-13. Loftahammar 14-16. Valdemarsvik 17-18. Norrköping: Bethel 19-20, Salem 21-22 f. m. Lotorp-Finspong 22 em.-23, Örebro 24-25. Lindesberg 26-27. Kumla 28-29 f. m. Motala 29 e. m.-30.

DECEMBER: Boxholm 1-2. Tranås 3-4. Nässjö 5-6 f. m. Huskvarna 6 e. m.-7.

Hav dessa möten i hågkomst inför Gud.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsa. Raus Postg: 90873 Tel. Hälsb. 90006 »**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, 10 öre lösnr Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 November 1942. Årg. 9 Nr 11.

Jag har, jag måste, jag skall, jag kan inte.

Luk. 14: 16-24.

I Jesu framställning om DET STORA GÄSTABUDET ha vi en slående och gripande bild på stora skaror av människor vilka blivit trälar under de materiella tingen och därmed ställt sig bland dem, som frånräknat sig delaktigheten i Guds rikets förmåner. Inbjudningen hade gått ut i god tid, så att de kunnat förbereda sig om de velat. Men de lade ej större vikt vid bjudningen än att de lät de materiella tingen hindra sig och blevo så trälar därunder. Du behöver ej leva ett lösaktigt och utsvävande ogudaktigt liv för att förlora intresset att bereda dig för mottagandet av Guds välsignelser. Att vara helt upptagen med de jordiska bestyren, låta hjärta, sinne och håg ställas under inflytelsen av arbetet på åker och äng, för oxar och hem m.m. gör att den andliga bjudningen blir av ringa betydelse. Inte menar Jesus att det jordiska arbetet skall försummas, men Han vill att detta skall ligga under det andliga livets kontroll.

Lägg märke till tvenne ord i de tre ursäkter som frambäres inför kallelsen: »Kommen, ty allt är redo.» I den första ursäkten orden, JAG HAR, JAG MÅSTE. Det en människa har kan göra henne till en i starka bojor slagen »mammons träl» och bliva ett förfärande själens hinder att lyda Andens kallelse. Kommen in under inflytelsen av det man har, uttalar man sitt MÅSTE inför Andens allvarliga kallelse. Man måste först och sist se till det som man har, så får det andra vara. Man har inte tid att tänka på sin själs väl. Är du ibland dem, som lik denne ursäktsmakare är en slav under det du har, och visar bort ifrån dig Andens kallelse med en ursäkt? Jag varnar dig. Kanske du är en som äger gods och guld som använder det du äger för egna själviska intressen. Handlar du så för att tillfredsställa dig själv skriver du ditt »måste» på det eviga livets förlustkonto. Gör såsom köpmannen som sökte efter den kostbara pärlan. Avsäg dig materiens inflytande över själen och lyd Andens kallelse och du skall finna det stora gästabudets välsignelse; smaka att Herren är god.

De två orden i den andra ursäkten äro: JAG HAR, JAG SKALL. Man kan säga, att när en person sagt sitt JAG MÅSTE, blir frukten därav ett, JAG SKALL. Först känner själen en betvingande makt komma över sig genom inflytelserna från det materiella så att hon måste göra därefter. Sedan bringas hon till beslut att handla med det hon har. När man så gör har viljan blivit lagd under materiens inflytande. Här har

vi framför oss den rike kornbondens dystra handlingssätt. Han skall riva ned de gamla ladorna och bygga upp nya och låta sin själ förnöjas därav, men då är olyckan framme. Han hade glömt Guds vakande blickar, och domen uttalas: »Du dåre, i denna natt skall din själ tagas ifrån dig.» Är du med ibland dessa, som fattat ett sådant beslut och handlar därefter. Ligger hela din förnöjelse i vad du har. Jag varnar dig. Far varsamt fram med Andens kallelse, ty då far du varsamt fram med din egen själ och ditt eviga väl. Vill du smaka Herrens måltid lyd då Andens röst: »Kom, ty allt är redo.»

I den tredje ursäkten finna vi orden: JAG HAR, JAG KAN INTE. Här har vi den förfärande slutakten av det fortsatta inflytandet av materien som bringat själen in i ett JAG MÅSTE, JAG SKALL. Jag kan inte, utgör en bekännelse om den stora maktlöshet som lagt sig över denne persons handlingskraft när det gäller beslutet att lyda Andens kallelse. Hon förmår inte ta sig ur den maktlöshetens förtrollande omfamning själen kommit i. Med denna maktlöshetens känsla gå tusentals själar, icke allenast på våra gator och till världens nöjeshus, utan de finnas i våra kyrkor och bönehus. Är du en bland dem. Jag har mött dessa bundna själar. Du vet då själv om du är en slav under inflytandet från något du har eller menar dig äga. Vad det är, vet du bäst själv: jordagods, ladugård, hem, lustar eller något annat. Vad skall du göra med Andens kallelse i dag. Gör som Sackeus, stig ned från din farliga andliga plats och du möter Jesus. Du talar då om för Honom ditt förhållande. Du går in på att förvalta det du har efter ditt samvetes bud och då skriver Han på ditt hjärtats dörr. »I dag har frälsning vederfarits detta hus. Du får då hålla måltid med Herren och Han med dig. »Kom ty allt är redo.»

C. F. I-n.

Brevvittnesbörd.

Från en av de många, som fått erfara Guds godhet och barmhärtighet. Och min berömmelse är av Kristi förtjänst genom korsets död och det dyrbara blodet, som tagit bort min stora svåra synda-skuld, som förde mig till avgrundens brant. Med min tanke har jag sett ner i avgrundens djup och fasa.

Min själ längtar efter att mera fullkomnas i det kristliga livet i min själ, att jag bliver mogen för himlen. Jag känner det inte vara nog att lägga år till år och på detta sätt bli mogen. Jag önskar bli begraven till död från synden till ett rikare liv med Kristus, som föder glädje och tacksamhet i djupet av själen.

Gud har genom Jesus Kristus och försoningsblodet tagit hand om mig intill detta nu, om jag därför alltid kunde som jag borde göra, bära den genom blodet förvärvade segerfanan högt. Men den sjunker ofta av svaghet ner. Jag säger inte detta till något försvar, o nej, jag blygs däröver att så sker.

C. N.

Chanuka, invigningsfesten.

Lisa Behr, prästdottern från Mitau, tjänstgjorde 1916 som sjuksköterska på lasarettet i Kisiovodsk. Hennes kamrater kallade henne skämtsamt »Schabesgojan,» därför att hon en tid haft anställning som biträde hos den rike juden Stenfanias Herz i Riga för tjänstgöring på sabbatsdagarna. Även nu tog sig Lisa Behr särskilt an israeliter. Då judiska sol-

dater kommo in sårade, läto både läkarna och sjuksköterskorna dem ofta ligga och vänta och behandlade dem sist av alla.

Med läkarnas tillåtelse hade Lisa avstått från sitt eget lilla rum, och där hade hon två patienter, som intresserade henne mer än alla de andra. Den ene var en ung judisk soldat vid namn Levi Rykovski. Läkaren ansåg att han inte hade lång tid kvar att leva. Den andre var en ung löjtnant, son av furst Lievenburg i Lettland. Han hade i kriget fått en nervchock och grät oavbrutet. Han var från ett tysktalande, lutherskt hem, liksom Lisa själv, och därför åtnjöt han hennes särskilda välvilja.

»Nå, Schabesgojan, hur går det med dina båda patienter, som du avstod ditt rum åt?» frågade sjuksköterskorna. Vilken av dem är det du vill rädda: «juden eller fursten?» Lisa såg bedrövad på dem och sade: »Helst skulle jag vilja rädda varje människa som anförtros åt mig att vårdas, men det är inte jag som kan rädda, det kan endast Han som är herre över livet och döden.» De andra sköterskorna skrattade och brydde sig inte vidare om henne. »Hon är ju bara en sabbatspiga,» sade de, »och hon tycker om judar, så hon är inte som andra människor.»

Julen närmade sig. Lisa Behr visste att den 15 december började judarnas tempelinvigningsfest. Då tändas i alla judiska hem ljusstakan med de åtta vanliga ljusen, och rörliga ljuset, som användes för att tända de andra. Nu ville hon bereda glädje åt den judiske soldaten, för vilken detta skulle bli den sista invigningsfesten. Hon köpte därför ute i staden hos en judisk handlande en blank stake med små ljus. Den ställde hon i rummet där juden och den unge fursten lågo och tände så ett av ljusen. Men säg mig lilla syster,» varför tänder ni ljus? frågade Levi Rykovski. »Vet ni om att i dag börjar invigningsfesten (Joh. 10: 22), då man tänder det första av åtta ljus?» »Jo, det är just det jag vet» sade Lisa under det hon ordnade med staken. Men vet ni vad Johannesljusen betyda? »Nej, det vet jag inte, lilla syster.» »Då skall jag berätta det för eder,» sade Lisa. Det betyder att blott ett ljus kan tända de andra, och det är Han som är världens ljus och kom hit till världen för vår skull. »Jag förstår er inte, lilla syster,» sade juden. »Vad menar Ni med det?» Även den unge fursten blev tyst och lyssnade på vad sköterskan sade, under det han uppmärksamt betraktade henne.

Lisa tog fram sin bibel. »Nu skall jag läsa för er om hur judarnas store män, deras profeter, siare och vise tänkte sig Messias. Om ni förstår mig, så ska ni också förstå varför detta ljus skall tända de andra ljusen.» Och så började hon läsa för dem och båda lyssnade uppmärksamt. Unge furst Paul Lievenburg sög till sig vad hon läste, det föll som balsam på ett sårat hjärta. Men då Lisa lämnade rummet, inställde sig åter dysterheten som förut nedtyngt honom, och han började på nytt gråta. Paul hade fått en nervchock vid ryssarnas anfall i Ostpreussen. I en liten tysk stad, där det bodde många judar, hade den ryske generalen tagit en del av dessa som gisslan. Man undersökte deras hem och fann bl. a. två ryska judar, som gömt undan en mängd kopparslantar. »Det där är åt tyskarna, de gör ammunition av kopparn, ropade generalen.» Vi hänger förrädarna. Generalen satt och åt frukost i en restaurant i den erövrade staden. Han drack det ena glaset brännvin efter det andra. Framför honom stod en officer som höll de båda judarna i nacken som om de hade varit valpar. Det var en fader och dennes son. De darrade av fruktan. Deras blickar irrade oroligt omkring bland

de larmande och och stojande officerarna. Då kallade generalen på Levi Lievenburg. »Ni ser så kvinnligt vek ut,» sade generalen. »Ni kan ha gott av att härdas litet.» Paul Lievenburg kunde sedan aldrig förstå, hur han kunde förmå sig att lägga snaran om judarnas halsar. Han stod nästan förlamad inför den grymma handling som han tvingades att utföra.

forts.

Han ville vara med.

Kyrkosångare Einar Vaermö U. S. A.

Jag lärde känna honom vid ett möte i Karlskrona för en del år sedan. Hans hjärta brann av längtan efter att få föra själar till Jesus, och vi förenades i samma ande, och den kvällen upplevde vi något tillsammans som kom att sätta sin prägel under en tid i samarbete för Afrikamissionen. Gång efter annan sände han mig bidrag till syster Ruths underhåll. Sedan han kom till U. S. A. flög hans tankar och bidrag över Atlanten till Råå med hjälp åt syst. Ruth.

Även »Afrikaboken» väckte hans intresse och sände jag honom 20 st. till Amerika. När han fått de sista 10 skrev han och omtalade att han skänkt dem åt en liten baptistförsamling som han brukade ibland besöka. Och de skulle sälja dem och använda medlen för en deras missionär. Han undrade om jag misstyckte på detta hans handlingssätt. Men huru skulle jag kunna det. Han betalade böckerna till mig och dessutom hade både baptistvänner, missionsvänner och pingstvänner här i Sverige hjälpt mig att sprida boken och sänt mig penningarna. Jag skrev till honom och sade att det var endast skörd av sådd.

Senare har ju denne broder och en del andra vänner gått in på andra arbetsfält för Guds rike och där lagt ned sina medel och intresse och därom är ej annat att säga att det är glädjande se att de fortsätta hjälpa till i detta stora gemensamma arbete för Guds rike. Ty det är Herrens verk, som vi få nåd att vara med i och inte ett självverk ett eget sådant. Men det finnes ännu en hel del vänner från andra grupper som fortsätta att hjälpa och stödja mig med medel och förbön och för detta tackar jag Gud och gläder mig däröver.

Skulle dessa rader träffa dig broder Einar, så kan du räkna med att du ibland kommer i mina tankar och förböner. Jag säger dig ett varmt tack för den goda hjälp du givit mig. Herren välsigne dig i dagar som komma, och må du få glädjen se många själar komma till Herren genom din sång och ditt vittnesbörd. Guds Helige Ande vile över dig.

C. F. I-n.

Afrika.

OLD UMTALI.

Ur brev av den 17 april 1841, kommit tillhanda den 6 juli 1942.

Det är torsdags afton i Afrika. Vi kommit just hem från bönmötet och som jag också fått meddelande att vi får Sverige-främmande i morgon, en missionär, syster Dagmar Erikson, från Svenska Kyrkans mission i Mnene, så skall jag passa på att sända en hälsning i kväll. Det blir jäktigt när vi har främmande, med hushållet och arbetet. Men det är alltid kärt att få mottaga svenskar, för allt blir då liksom ett stycke av Sverige som omger oss. Syster Dagmar har varit här förut, men då bara ett mycket kort besök. Hon har legat uppe i bergen och vilat sig och nu skall hon resa hem till sitt arbete. Det är med henne som med mig, att hon skulle rest hem till Sverige, men hon finner det vara riskabelt. Eljest ha vi hört att den gamla T. A.-linien satt in två båtar som skall gå på Sverige men har inte hört om det gått för dem.

Fyra av Sv. Kyrkans missionärer har legat i Kapstaden sedan februari och väntat på lägenhet, men vi ha inte hört om de lämnat eller ej. Men tänk, att ligga två månader och vänta på en båt som kanske aldrig går, och sedan resa i de nordiske farvattnen denna tid - -. När jag var i Salisbury gick jag upp till ministären för inrikesdepartementet och fick mina papper ordnade för resan till Unionen. Det skall vara så många papper numera för tillåtelse att både lämna koloni en och komma in igen. Med allt detta förräderi som finnes bland folken få de ju vara ytterst försiktiga. Jag vill ha klara papper, eljest kan jag inte komma tillbaka igen. Vårt Guvernemont, som krigförande, har ju måst skärpa lagen ytterligare.

Jag tycker inte alls det är roligt att resa, men jag tycker att jag måste, för jag känner mig sliten och trött. Jag har beslutat gå ned till ett vilohem i Pretoria och att lämna här redan den 6 maj, så kommer jag hem i tid till konferensen i augusti. (Det blev ej som Ruth tänkt med hemresan till Sverige). Nästa brev jag skriver kommer därifrån. Jag går nu genast, ty vi har ett skollov nu i maj och då blir det lättare för syster Rosa den månaden skollovet varar. När man blir slutkörd går det inte längre att arbeta med lust och frimodighet. Det är med icke litet vemod jag reser, tänkande på att om allt varit som vi hoppats jag nu haft vänt mitt ansikte hemåt. Jag blir så hemsjuk ibland, men vi få ju inrikta oss på förhållanpen som vi ej kunna förändra och så göra det bästa av hindren.

Jag kom hem sent i går kväll från en rundresa med pastor och fru Murphree. De fick order om att deras båt skulle avgå en viss dag, och som han var upptagen ända in till det sista visste de icke hur de skulle kunua klara allt här och bli färdiga att resa till vårt Norra fält, cirka 28 svenska mil härifrån. Han måste sammanträffa med en av de andra missionärerna och sedan taga tåget längre ner på linien. Vi beslöt då att jag skulle köra dem dit upp. Vi lämnade här söndag kväll, påskafton efter gudstjänsten kl. 2,30. Teologiska skolan hade då sin avslutning. Tolv män, lika många som de första lärjungarna, gingo ut till olika platser i detta stora land. Det var en gripande gudstjänst. Efteråt kommo hela skaran av de svarta till vårt hus för att sjunga för dem som skulle resa. De sjöngo bl. a. »Giv mig en tanke till Afrika, landet under den brännande sol.»

Vi kommo till Mrewa sent på kvällen där de väntat på oss. På måndagen voro vi kvar där. Pastor och

fru James äro stationerade här. Han är i biskops ställe när det gäller kyrkans angelägenheter och inte biskopen är tillstädes. På tisdagen åkte vi in till Salisbury, cirka 12 svenska mil. Där tog Murphrees tåget vidare. Jag stannade här över natten, och fick mina papper ordnade och gjorde en del uppköp på onsdagen och sedan körde mot hemmet cirka 35 sv. mil. Jag måste köra om Umtali ty en av missionärerna därifrån var med från Salisbury. Hon varit på ett möte angående arbetet bland de svarta flickorna i staden. Vi ta eljest en genväg till Old Umtali som förkortar vägen 6 mil. Man blir rätt trött i skuldrorna att köra. Vägen var ändå fin nu mot vad den brukar vara, men den är likväl »ruggig» på flera ställen. Vi kommo hem utan några olägenheter. Den gamla bilen fungerar fint och har ännu inte berett mig besvär eller låtit mig sitta på vägen. Nu för tiden göra vi eljest ej sådana rundturer. Detta hörde ju mera till det ovanliga, vilket ej kunnat ske utan bil. Vi äro glada att vi kan få bensin för det nödvändigaste. Att sälja bilen gör vi inte, ty det kom sedan att kosta för mycket att få en ny, så vi få nog hålla på med den gamla så länge den ej blir för dyr att underhålla. Vi behöva den så väl för arbetet, så den hör till det »gamla inventariet» liksom jag själv.

Det blev så tomt efter Huries familj och Murprees och när man ser de tomma husen blir jag för varje gång gråtfärdig. Blott de nu lyckligt komma igenom, så att intet ont händer dem under dessa farofyllda dagar. Under påskveckan mottogo vi många välsignelser, alldeles särskilt bland ungdomen blev det en märkbar förändring. Det är underbart hur det bryter ut i den mest harmoniska allsång när de bli fria och syndabördan faller av. Då lösas deras tungor och de sjunga obeskrivligt vackert. Igen och igen blir jag påmint om hur det skall bli på den stora dagen, när sången skall brusa fram från frigjorda tungor och hjärtan.

Här i Old Umtali är det examensdagar. Det vimlar av skolbarn och det förmärkes mycken undran och förväntan att snart få gå hem. Det är ändå det roligaste av allt, att få se hemmet och de kära där, hur låg än hyddan är eller hur fattigt det är. Vi ha haft det besvärligt med febrar i sjukhuset, men är det nu lite bättre. När den kalla årstiden kommer få vi det bättre vad malarian beträffar. Men under vintern ha de svarta ej nog kläder, så de förkyla sig och bli sjuka.

Syster Rosa har just tagit sin första insprutning av tyfoidvacin, vi ha haft tyfoidsjukdomar omkring oss. Två vita ha dött därav och som vi lätt kunna smittas taga vi dessa insprutningar vart annat år. Vi bli rätt sjuka därav, men vi ha turats om att ta dem så att vi kan vila ett par dagar medan det känns som svårast. Nu är jag så sömnig, så jag kan varken stava eller se raderna, så det är nog bäst jag kryper i säng. Hoppas detta brev finner dig i vårens tid. Må Ni få en god sommar hemma i Sverige och lugn. Jag längtar jämt att få höra.

Vile till sist Guds egen välsignelse över eder alla. Du och de dina och alla våra vänner äro alla hjärtligen hälsade av ditt andliga barn, *Ruth.*

Beprövad vittnesbörd.

På grund av det djupa andliga innehåll i nedan angivna brevrader från unga fru Zetterberg med anledning av hennes makes hemförlovning känner jag mig driven att låta detta gå vidare till välsignelse för andra.

En tillflykt är Han, urtidens Gud,

och härnere råda Hans eviga armar. 5 Mos. 33: 27. Ja, här nere råder Han i oändlig kärlek och makt. Människotanken kan ej fatta Guds kärleks rådslut, men ett är alltid visst »Vad Han tar och vad Han giver samme Fader Han förbliver.» Det känns lugnt att få taga sin tillflykt till Honom, som förmår att lugna ett oroligt hjärta. Han känner vår sorg och smärta, men Han vill också hjälpa oss att bära den, och då kan även detta lända till välsignelse på vår livsväg. Blott en kort liten tid så äro också vi framme vid vårt jordelivs afton.

Ord förmår ej uttrycka vad jag känner, inför den stora sorg som drabbat mig. Stundvis har jag svårt att se Guds kärlek och ledning i detta, men Gud gör inga misstag, varför skulle jag då gå till rätta med honom som håller vårt liv i sin hand. När alla frågor och varför strömma över mig får jag gå i bön till Honom, som en dag skall uppenbara allt. Här får Jesu ord till Petrus ge mig svar: »Vad jag gör vet du icke nu, men framdeles skall du få veta det. Jag är glad över att ha funnit den rätta vägen i mina stora prövning. Sorgen kan göra oss människor bittra och hårda, men den kan också föra oss närmare Gud.

Min kära Sixten var färdig med detta livet och mogen för en bättre och ljusare värld. Hans livsverk är slut, och i dag firar han sabbat hos vår Frälsare åt vilken han vigt sitt liv från yngsta barnaår. Gud hjälpe mig att en dag få möta honom därovan, där ingen sorg, inga tårar och ingen skilsmässa mer skall vara. Det har sagts och skrivits så mycket vackert om honom, dock inga överord. Han var sådan. En rätt Israelit i vilken icke fanns något svek. Ett ljus i en mörk värld. Saknaden känns därför dubbelt så stor, men Gud uppehåller och styrker mig för varje ny dag.

Gikuki, Inhambane.

10 juli 1942.

Ja nu har jag kommit hit ner igen från Kambine, och på måndag reser jag hem till Old Umtali. Jag har haft en underbar tid med vännerna härnere. Jag sitter nu på Syster Alice veranda, och njuter av den vackra utsikten över viken. I går tog Dr Stauffacher oss över till stan, Inhambane, och sedan ut till fyren. Vi hade en verklig trevlig dag. Dessa sex veckor ha hastigt flugit iväg, så fort ha de gått. Men nog skall det bliva skönt, att få komma hem till Old Umtali igen, till vännerna och arbetet,

Jag har just spelat några av Ekbergs skivor »Sköna Vila» och »Jag gömmer mig vid klippan och har ro.» Det är ju så underbart att få höra svenska. Tänk vad jag tycker att vårt språk klingar rent och vackert, och så är det ju så underbara ord i de sångerna. De bringade verkligen välsignelse till mitt hjärta. Ja, nog är det tryggt att få vila vid Jesu hjärta, och som Maria utvälja den goda delen.

Jag hade ett telegram från Syster Ruth, att jag skulle stanna längre på semester. Hon hade ju tänkt att resa ut på distriktet några veckor, när jag kom tillbaka. Nu säger hon, att det är ej möjligt för henne att resa ut. Troligen är det bensinbrist som gör att hon är förhindrad. Jag är ledsen för det betyder ju så mycket för vårt arbete. Vi få väl börja den gamla seden igen, och resa på mulåsnerygg. Ja, hur ofta tala vi ej om Er därhemma. När det var Farbrors födelsedag hade vi så gärna velat sända ett telegram om det hade gått. I alla fall, så tänkte vi på Farbror. Och vi önska många mer år i tjänst för Mästaren och om återseende i Sverige en gång. Ja, vi börja verkligen att längta hem nu

båda två. Bara kriget tar slut, så komma vi.

Härom söndagen när vi varit på nattvardsgudstjänst på eftermiddagen stannade vi på hemvägen och hade kvällsmat ute i det fria. Det var alla missionärerna härifrån G. Sedan hade vi vårt gemensamma bönemöte i form av vittnesbörd. Det var en underbar stund när vi kände Herrens närvaro, och trosfriska vittnesbörd avlades om Jesu kraft i våra liv. Ja, man vet ju inte vad framtiden bär i sitt sköte, och det gäller att ha en säker grund.

Tänk att jag nu har varit här i fem år. Det har gott fort. Gud har varit god mot mig. Att få vara frisk och kunna arbeta, är ju en stor nåd. Ja, så försöker jag sända detta brev härifrån. Kanske det kommer fram. Hälsa vännerna så kärt från oss härute. Kärt är Farbror hälsad från tillgivne *Rosa.*

På Sveriges fält.

Åter blev den nåden beskärt mig att tå resa ut i min älsklingsgärning, att vittna om min Frälsares kärlek till förlorade syndare, och uppliva Guds folk till goda gärningar. Ett arbete som även ger åt mig själv förnyad styrka till kropp och själ.

Min första plats var Hässleberga, i närheten av Bjärnum i övre Skåne. Min trogne medhjälpare, Nils Persson, sände sina präktiga hästar med vagn att hämta mig vid stationen i Mala. På kvällen skjutsades jag till mötet i Hillarps missionshus. Mötet var gott och kollekten för Afrika blev 11 kr. Dessutom fick jag ett bidrag av vännerna Helge Nordqvist på 20 kr. och Anna Bengtsson på kr. 10 samt av N. Persson genom kvittning 70 kr. tillsammans 111 kr. för missionen i Afrika. Det var den 15 oktober.

Lördagen den 17 oktober fortsattes resan till Skruv där 14 dagars möten skulle hållas tillsammans med baptistvännerna. Särskilt i Åkerby samlades mycken ungdom. Herrens Ande var verksamt nära och mötena voro väl besökta, även i Skruv och Vide där 3 möten hölls och i Emmaboda två.

Om än den synliga skörden ej syntes vara stor, veta vi att den tiden kommer då själar som i dessa möten träffades skola falla som segerbyte till Jesu fötter.

Min förra värdinna, syster Ida Magnusson, gjorde även denna gång allt för min trevnad och välbefinnande jämte vänner i olika hem. Likaså syster Ruth Karlsson i Tjugusjö.

Mötet i Lessebo den 29 var även ett välsignat möte då många voro församlande. Arbetet lovar gott för framtiden under Andens ledning.

Den 3 o. 4 nov. hölls möten i Kalmar, då vi även förnam Herrens närhet. Det regniga vädret och arbetet med ungdomsföreningarnas utställning i staden m.m. gjorde att mötesbesökarnas antal var litet. Eljest är ställningen i församlingen god. Hos fru Blomstergren hade jag åter min trevna bostad. Hos fru Mayer, som bjöd på middag, träffade jag fru Dina Lund som bott i Råå. På kaffebesök hos fru Karlsson, som fastän över 80 år leder sångkören. *C. F. I-n.*

RESTURER
i missionens och väckelsearbetets intresse.

NOVEMBER: Loftahammar 14-18. Valdemarsvik 19-20. Norrköping: Salem 21-22 f. m. Lotorp-Finspong 22 em.-23, Örebro 24-25. Lindesberg 26-27. Kumla 28-29 f. m. Motala 29 e. m.-30.
DECEMBER: Boxholm 1. Tranås 2 Eksjö 3-4. Huskvarna5-7. Nässjö 8-9. Hässleberga 10. Råå 11.

Hav dessa möten i hågkomst inför Gud.
C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR
15 December 1942 Årgång 9 Nr 12

Jultankar

Det gamla metodistkapellet i Loftahammar.

Familjen Johanssons hem på Lilla Askö.

Jag minns det gamla metodistkapellet i Loftahammar där det låg på en höjd och udde omgiven på flera sidor av vatten - nu nedrivet. Det såg så inbjudande ut på avstånd, ja, rent av lockande där det låg som en stad på berget omgiven av den vackra skärgården. Men vid blåst, snö och regn, då vattnet i allmänhet steg, var det nära omöjligt att komma till det. Jag minns så väl avskedsfesten den 9 nov. 1923, då pastor Adolfsson absolut ville ha kaffe, ty det skulle bli större ekonomisk inkomst därav, han hoppades på fullt hus, och fru Adolfsson bakat en korg full med vetebullar för denna fest. Dagen kom med snöblandat regn och stark storm och vattnet växte tills ingen kunde komma fram till Kapellet den rätta vägen. Br. Adolfsson som gått den halv mil långa vägen från sitt hem stod där våt och frusen vid ingångsvägens början. Han hejdade oss då vi kommo åkande i bil, jag och fru Adolfsson med sina små, och vetebullarna. Vi måste stiga av och söka oss fram över en intillgränsande trädgård och genom busksnår. Och det gick. Vännerna från Lilla Askö, som hade 1 1/2 mil att köra efter häst, hade under färden träffats av ovädret och voro våta, kalla och frusna när de komma fram. Men allt var i ordning. Fotogenlamporna lyste klart och kaffebordet var dukat, utan bullarna, som nu lades upp. Det var varmt och skönt därinne. Men den stora skaran av ungdommar som broder Adolfsson väntat uteblev. Ett 25 tal samlades och Gud välsignade vår sammanvaro och alla voro glada och br. Adolfsson tappade inte modet.

Det andliga resultatet under mötena blev ej som han väntat men någon frukt hade likväl växt fram. Men säden var sådd för kommande skörd.

Jag kom åter tillbaka i december då Gud gav en god väckelse och en del ungdomar blevo frälsta både i Kapellet och i vännerna Johanssons hem på Lilla Askö. De blevo i likhet med syster Ellen Björklund och de missionärer som hon var i sällskap med ut till Amerika, en julklapp åt Guds rike och församlingen. Gud har i nåd bevarat de flesta och några av dem representeras på sid. 95. Låt oss gemensamt tacka Gud för denna julklapp och bedja att Guds rike må få många sådana i år. Dessa vänner äro verksamma arbetare för Gud och äro ett gott stöd för arbetet, både i metodist- och baptistförsamlingarna. Prisat vare Herrens namn. De ha nu fått en ny fin kyrka, den kommer vid annat tillfälle att presenteras.

C. F. I-n.

Glädje och förskräckelse.

Jesu hitkomst bringade icke allenast glädje till människorna utan även förskräckelse, beroende på den inställning de hade till den mission Han skulle fylla i framtiden. Den varom gamla förbundets skrifter talade. Dessa tvenne motsatta drag av Jesu inflytande, följer Honom under hela Hans verksamhetstid och även sedan med evangeliförkunnelsen, och kommer att bliva så tills mänskligheten är helt befriad från syndens makt.

När herdarna hörde änglabudskapet blevo de förskräckta inför den strålglans av Herrens härlighet som omgav dem. Så blir det alltid när någon får se sin svaghet och hjälplöshet. Herdarna blevo befriade från denna förskräckelse, ty det var ett glädjens budskap till dem, de hade ju väntat och längtat efter Messias ankomst. Sedan herdarna varit vid krubban och sett Jesubarnet vände de tillbaka till sin syssla under glädje, lov och pris till Gud. Så var det också med de Vise männen. När de sågo stjärnan stanna över huset där Jesus var uppfylldes de av mycket stor glädje.

Annorledes var det med Herodes. När han fick veta att Jesus - Judarnas konung - var född, blev han förskräckt. Varför? Hans inställning till Messiasbarnets framtid var konkurentens om makten och äran. Hans förskräckelse för Jesus minskades icke genom den förklaring han fick av de profetiska utsagorna om Kristus. Han hade säkerligen stått i förbindelse med gamla förbundets skrifter och trodde på dem. Detta förökade ännu mera hans förskräckelse, ock väckte hos honom den djävulska instinkten att undanröja Jesus. Detta blir alltid resultatet av förskräckelsen för Jesus och vetskapen om Hans mission. Vid avlyssnandet av budskapet om Jesus reser sig det köttsliga sinnet däremot. Ty budskapet är icke allenast ett glädjens budskap om frälsning från synden, utan det är också en dom över synden. I detta senare fall finnes ju ingen annan utväg att söka komma ifrån denna dom än att få död på denna stämma och nedtystat denna röst. Tusenden finnes som söka utföra denna handling mot Jesus. Hör du till dem? Jag vill då säga dig att du aldrig kommer att lyckas därmed. Du kan driva bort Jesus och Hans kallande röst, men följderna av ditt misslyckade handlingssätt kommer du aldrig ifrån. Och då kommer en ännu större förskräckelse att gripa dig när du ser att du ej kan komma undan. Så var det med Herodes. Han lyckades ej i sina djävulska anslag, ty Gud vakade över Sonen, och Herodes träffades själv av Guds dom.

Men budskapet om Jesus, som

Frälsare är till stor glädje för alla dem som i tro ta emot Honom. När så sker erkännes därmed behovet av frigörelse från synden och dess makt, och orsakerna till förskräckelse och dom undanröjas. Pris ske Gud! Denna glädje, denna härliga frigörelse, som visar sina verkningar både i livet, döden och evigheten kan bli allas lott kan bli din. Detta kan göra julen till en den största glädjens största jubelhögtid. En verklig sann glädjens högtid i sällskap med Jesus. Då behövs ej överflöd i mat och dryck, ej sprit, ej nöjen, ej skämt och gyckel. Min bön är att många må få del av glädjen i och och med Jesus.

C. F. I-n.

Från vänster Nora Jakobsson Björkö, Davaid Johansson Loftahammar, Märta Johansson Lilla Askö, Viola Arvidsson Stora Askö, Astrid Johansson Björkö, Gösta och Thore Johansson Lilla Askö.

Invigningsfesten.

forts.

De båda judarna sågo på varandra innan avrättningen ägde rum. Fadern välsignade sin son och sonen tackade sin far för allt gott han gjort honom, och så ropade de till de judar som stodo gråtande ett stycke därifrån: »Adonai eliahu. »Adonia echad.» (Herren är Gud. Herren är en.) Därpå lade den unge löjtnanten snaran om halsen på de dömde. Men då han gick bort från avrättningsplatsen, mötte han den avrättades hustru: Hon varken ropade eller förbannade honom, såsom han kunde ha väntat. Hon stod blott helt stilla med ögon utan tårar men med slocknad blick och blott såg på honom. Då brast det något inom honom. Han dolde ansiktet i händerna och grät högt. Hans kamrater förde honom till kasernen, men han fortsatte att gråta natt och dag. Läkaren konstanterade en nervchock, och nu låg han här i det lilla vita rummet och grät som ett barn. Och inte blev det bättre att han delade rummet med en jude. Natt och dag stod hans handling för honom som en förbrytelse som aldrig kunde försonas. Han tyckte nästan att hans tystlåtne rumskamrat låg och anklagade honom genom sin tystnad.

Varje dag tände Lisa ett nytt ljus. »Vad ni är snäll, lilla syster,» sade Levi, »och vad det är vackert som ni berättar om ljusen.» Lisa satte sig igen mellan de båda sängarna. »Nu

skall jag läsa något för er båda» sade hon. Den 23 slutar Levis chanuka, och då tända vi det rörliga ljuset. Den 24 börjar vår jul enligt den nya tidräkningen. Då se vi detta ljus som lyser över alla de andra små ljusen, och så skall jag berätta för er om hur världens ljus kom till världen. Hon öppnade sin bibel och läste julevangeliet för dem. De lyssnade uppmärksamt. Sistriza »lilla syster» han blev ju född i fattigdom och ringhet, större än fattigdomen i »Varsjav's ghetto,» sade Levi. »Ja, Levi, en krubba är väl den ringaste vagga som ett barn kan få,» sade Lisa. »Och ett kors är väl den trängsta kista man kan få,» tillade juden.

Paul Lievenburg hade lyssnat. Nu reste han sig upp. Han stirrade på Lisa, som ville han läsa sin dom i hennes anletsdrag. »Men gagnar oss hans liv och död, syster Lisa, då vi tvingas att handla i strid mot hans ord, tvingas att göra det som är synd.» Lisa såg på honom i medlidande. »Säg mig,» sade hon, »vad det är som ni sörjer över, så skall jag därefter svara.» Paul berättade för henne allt. Han öppnade sitt hjärta för den unga sköterskan som satt bredvid hans säng med bibeln i knät, och det kändes för honom som en lättnad att äntligen få tala om allt med någon som förstod honom. »Ja, Sistritza, svara oss,» sade Levi.» »Varför föddes världens stora ljus, då det dock icke kan lysa dem som leva i mörkret?» »Och varför dog han, den ende gode, på ett kors?» frågade Paul. De sågo båda på Lisa och sträckte ivrigt händerna mot henne liksom för att gripa tag i hennes svar. Den uuga sköterskan önskade att en annan, klokare och värdigare, hade setat på hennes plats, för att svara på de två viktigaste av alla frågor i världen: varför föddes Messias och varför dog han?

Hon lyfte på huvudet och såg på Levi. »Han föddes för er skull, Levi, han är det enda sanna ljuset i världen, det enda som förmår tända de andra. Tag emot honom innan det blir försent, så att han får tända sitt ljus i ert hjärta!» Han nickade tyst och såg in i det fladdrande ljuset på chanuka-staken. »Han dog för er,» sade hon till Paul, »för att ni skulle bliva helad genom hans sår. Han har försonat er synd, även den missgärning som ni nyss talat om.» «Tack, Sistritza. Han välsignar er för det ordet,» viskade Paul. Den 23 december brunno alla ljusen på chanuka-staken. Levi Ryskovski fick också se julljusen på julgranen, som Lisa på julaftonen satte in hos sina patienter. Skall jag tända chanuka-staken än en gång?» frågade Lisa. »Nej», nu äro mina ögon öppnade. Nu brinner schammesljusen i mitt hjärta. Och då jag ser på julgranen däi borta med de många små ljusen, så tänker jag på, att så skola en gång alla Israels ljus stråla som stjärnorna, om blott de låta sig tändas av det världens ljus som kom till jorden. På juldagsmorgonen avsomnade han stilla.

Vid nyårstiden blev Paul Lievnburg hemsänd till sina föräldrar i Lettland såsom varande oduglig till krigstjänst. Det blev tunga tider som väntade honom. Revolutionen ödelade vad som skonats av kriget, och han fick se sina föräldrar dö. Nya människor och en ny regering fingo makten i Lettland. Av hans stora fädernegods lämnades åt honom 30 tunnland odlad jord och med den endast en enkel bondgård, dock tillräcklig för en anspråkslös familj. Därför vågade han också skriva till Lisa Behr och bedja henne bli hans hustru.

Från Ghettots värld.

Jenny och Karl Adolfson, Kalmar. (Se sid. 1.)

Rhodesia, Sydafrika.

Ur Biskop Springers brev d. 9/2 1942.

- - - Vår mission i Rhodesia började av den andlige statsmannen, biskop Joseph C. Hartzell. Skolan vid foten av Hartzell Mountainberg i Old Umtali som bär hans namn. Han erhöll av Cecil Rhodes och Lord Grev det gamla statsområdet med omgivande marker. De första missionärerna började verksamheten där för 42 år sedan mitt i den djupaste hedendomen. I dag ha vi 26 afrikanska pastorer och 423 lokalpredikanter som handhava den andliga vården av ett kristet samhälle om 17,000 invånare: 65 afrikanska lärare assistera 9 internatskolor, och 175 lärare sköta arbetet i 135 by kolor. Elevernas antal är över 11,000. Nio unga män uteximinerades i fjol från den teologiska skolan och sattes omedelbart i arbete.

Tudor Roberts är den första missionären i andra led som förenat sig med Rhodesia-missionen. Han föddes i Old Umtali och är nu stationerad där. Doktor A. G. Andersson fyller nu en lång vakanstjänst vid Nyaderisjukhuset efter att i trettiofem år ha tjänat som läkare i Kores. Hans ankomst gör det möjligt att i år upprätta den länge efterlängtade sköterskeskolan för afrikaner, män och kvinnor, till vilken myndigheterna givit sitt hjärtliga bifall. Det nybildade Afrikanska Missionssällskapet inom denna konferens finnansierar i år ett pionjär-arbete bland infödda soldater vid gränsen norr om Mtoko. En av de nyexaminerade männen, som nyss nämdes, har erbjudit sig att resa dit. Hans hustru, en lärarinna, har också vigt sitt liv till denna svåra tjänst.

På vår fortsatta resa kommo vi till Inhambane vid Indiska Oceanen, 3,000 miles (eng. mil) från Atlanten. Biskop Taylor talade på sin tid om en kedja av missionsstationer rakt igenom Afrika, och han startade arbetet i kedjans bägge ändar. Han utnämde för 52 år sedan pastor E. H. Richards till arbetet här. Många ha sedan kommit, och nu finnes här en metodistmenighet på över 12,000 medlemmar, och 9 ordinerade predikanter. Ett stort antal lokalpredikanter vårda församlingar i 213 byar i Portugisiska Ostafrika och i 92 gruvsamhällen runt Johannesburg i Sydafrikanska Unionen. På det sistnämnda området har en anmärkningsvärd andlig rörelse ägt rum det senaste året.

Ja, det finns verkligen många platser i Afrika som utstråla ett växande ljus i det alltjämt stora hedniska mörkret. Med djupaste allvar bedja om edra aöner om flera missionärer på alla dessa fält.

Eder tillgivne *John M. Springer.*

Melodi för nedanstående sånger.

C. F. I-n. — C. F. Israelsson

Ofta förr gick Jesus ut på upprört hav När Han såg de sina nära gå i kvav Han trots stormens gjut sig sökte fram till dem. Sade: Frukta icke. jag är med er än. Kör. Frukta icke; Jesus är dig när. Ryter stormen Han dock starkast är. "Stilla tyst" Han bjuder våg o. vind. Driver bort all fruktan, Smeker blegnad kind.

Den underbara sången.

Underbar är sången ifrån änglars kör.
Stilla ljuvlig natten, ingen friden stör.
Himlens sken omstrålar änglaskaran stor.
Budskap kom från honom som i himlen bor.

"Ära vare Gud i himlens höjd"
Brusar sången utå helig fröjd.
"Frälsaren till jorden kommen är"
Friden bjudes alla som vill ha den här.

Herdar uti natten skådar denna syn.
Glada lyssna de på sången ifrån skyn.
Och med gripna hjärtan skynda de att gå
Bort till Betlehem att barnet skåda få.

Att de icke tvivla uppå sonens börd
När de se den ringhet som Han är iförd,
Det för oss syns märkligt men för dem står kalrt
Att vad Gud har talat är av helig art.

Gud så alltid handlar när det gäller stort.
Allt är smått i början, så med allt han gjort.
Blott ett ord Han säger, ljuset springer fram.
När Han det befaller träder fram Guds Lamm.

Nu i världen strålar Livets stora ljus
Och dess budskap sänder fridens milda sus.
Vill du lyssna, tro det, ta mot frälsningen,
Då i Sonen skall du finna frälsningen.

Sen en dag Han åter kommer till vår jord,
Så har Han ju skrivit i sitt eget ord.
Må vi då omstrålas av Hans klara ljus
Och med Honom följa in i Faderns hus.

Då vi skola sjunga: "Ära vara Gud,"
Som har köpt och klätt oss uti Kristi skrud,
Tänk att stå för tronen, Sonen skåda få:
Med en ringa början blev det stort ändå.

C. F. I-n.

Åren svinna.

Än ett år har gått ifrån oss alla här.
Hastigt det försvunnit, allt det vittnet bär.
Många kära vänner ha gått före hem
Till den ljusa staden, Guds Jerusalem.

Hastigt åren svinna från oss här
Under vandringen med Jesus kär
För oss sedan vilan återstår
Hemma hos vår Jesu uti evig vår.

Stort det är att veta, Jesus med oss går
Steg för steg på vägen i det nya år
Ej vi böra frukta onskans våld och list
Ty dess makt är krossad utav Jesus Krist

Men vi böra alla vara på vår vakt.
Och uppå oss själva noga giva akt,
Att vi städse vandra uti Jesu spår.
Och till tjänst oss giva för Hans vilsna får.

Må det nya året för oss bättre bli,
Att vi kristna bliva mera verkligt fri,
Så att «Stora Ljuset» bättre strålar fram
Och Guds kärlek från oss visar till Guds Lamm.

Om vi sedan kallas under årets gång
Bort från jordens strider, växlingar och tvång
Låt oss då, o Herre, vara i ditt råd
Och då bliva tagna hem till dig av nåd.

C. F. I-n.

Inhambane.

Den 21/5 1942.

Hjärtligt tack för ditt långa intressanta brev, som var roligt att få ta del av. Angående kuvertet med alla frimärkena på, skulle du bli ganska förvånad att se det efter den långa resan. Folk försöker visst ta av frimärkena, och när det inte går, återstår endast trasiga sådana. Det är sällan man får hela frimärken vare sig på brev eller tidningar härute. Ditt andra brev, adresserat till Systrarna Ruth och Rosa, kom hit och jag sände iväg det till Rhodesia.

Jag har liksom väntat syster Rosa i dag. Det har länge skrivits långa brev angående Rosas visit, och nu är det äntligen bestämt att hon skall komma. Hon skrev i sitt sista brev att vi kunna vänta henne, antingen den 22 eller den 29 maj eller däromkring, eftersom hon inte visste om hon kom att begagna sig av båt eller flygmaskin. I dag happade det till att komma en båt ifrån Beira, varför vi trodde att hon var med, trots att vi ej fått något telegram. Båtar gå endast en och annan gång mellan Beira och L. M. men flygturerna äro lite mera regelbundna. Vi ha styrt om att en engelsktalande person möter henne i staden Inhambane i händelse hon skulle komma förrän vi blivit underrättade. Det har hänt mer än en gång att telegram blivit försenade, särskilt i dessa tider. Det skall bli förfärligt roligt att få henne hit som gäst och jag tror nog hon skall komma att trivas samt få det gott och trivsamt. Jag vet mig inte ha träffat Rosa, fast hon påstår att vi pratat med varandra då jag besökte Göteborg. Men det är ju så att alla känner a - -. Det hindrar oss emellertid inte från att vara du och goda vänner.

Ruth och Hassing tycks ha det gott tillsammans, att döma av hennes brev. De ha fått flytta in i ett rymligare hus som blivit vitkalkat och målat, och på beskrivningarna förstår jag att de fått det trevligt och bra. Jag känner ju inte pastor Hassing något vidare, men han tycks vara mycket omtyckt däruppe, vilket är glädjande.

Här reder vi oss ju med arbetet fast nog behövdes Ruth Hassing i Kambini. Mrs Fuller, som har två små barn, står ju för arbetet där, och det säger ju sig självt, att det ej kan bli deetsamma som när en ogift sjuksköterska, som endast har sitt arbete att sköta står för det. Hoppas vi skola kunna få syster Karin Jönsson hit ut någon gång. Vi ha det förövrigt gott tillsammans, min make och jag. Vi förstå varandra och ha »kärlek och frid inbördes» som det heter, och vi samarbeta väl emedan vi ha samma intressen. Om detta krig tar slut någon gång, så det blir fred på jorden och man kan resa som förr hoppas vi få komma till Sverige och hälsa på. Men så länge det är som det är, stannar man helst här. Det är ju nu över 5 år sedan jag kom ut och egentligen skulle jag snart tänka på en längre semester, men jag vill helst vänta tills Charles är färdig att fara så vi kunna resa samtidigt.

Vi arbeta och stå i som vanligt med våra sjuka, förlossningspatienter, småbarn och spetälska. Egentligen skulle vi i dag ha farit till Kambini, till en årlig utställning de ha, men på grund av det stormiga vädret med regn under fyra dagar, uppskjöto de den tills den 3, 4 juni, varför Rosa kommer att få se den också.

Nu kommer Charles så vi skola ha the. Hjärtliga hälsningar till dig, din familj och övriga vänner, samt frid och rik välsignelse.

Vännen Alice E. Stauffacher.

Frimodiga dödsdömda i Norge.

— Vår tro har blivit satt på hårda prov och luttrats, men vi känna, att här nere råda de eviga armarna, som bär oss genom alla prövningar, skriver en kristen norrman i brev till Sverige, som ställts till Svenska Morgonbladets förfogande. Han berättar däri om att man upplever en väckelsetid där just nu.

— Vi tro, att det även tidigare fanns icke så liten gudsfruktan här i Norge men vi hade behov av en djupare rening och helgelse inför Guds åsyn, fortsätter det gripande dokumentet. Om vi i dag icke kunna peka på någon stor andlig väckelse, så är det dock många, som Gud får sin väg med. Många dödsdömda bekänna sin tro på Jesus Kristus med frimodighet innan de avrättas, och andra säga: »Jag skulle icke vilja vara förlustig min vistelse i fängelset för något pris, ty där fann jag min Frälsare, Jesus Kristus.»

Våra livsmedelsförhållanden äro besvärliga, men om vi än ha blivit magra, så ha vi dock icke behövt svälta ännu. Det blir litet mat för varje dag, och vi ha lärt oss bedja: Giv oss var dag vårt dagliga bröd.

Brevskrivaren, som tillhör norska baptistsamfundet, berättar att missionssekreterare, Arnhold Öhrn, reser mycket inom landet och utför en god och uppbyggande gärning. Innevarande år ha fyra nya församlingar bildats. Juniorarbetet går framåt och många unga ha vunnits för Gud.

Sv. M.

Julgåvan.

Jag sitter och tänker på Jesus, julgåvan, som Gud i sin stora kärlek skänkt oss. Jag bad Gud att detta stora underbara, som skedde med Frälsarens kommande till jorden i köttet, skulle bli ännu större och mer levande för mig. Så fick jag ditt brev, och citatet om »Ordet som tog sin boning ibland oss, och *vi sågo hans härlighet.* »Just det tyckte jag blev så förunderligt stort att också jag får se Hans härlighet på många vis. Hemkommen från eftermiddagens, möte tänkte jag på denna dag, som vi fått nåd att tillbringa i Guds hus, med hälsa och fred i vårt land och frid och ro i hjärta och hem. I sanning, ha vi mycket att tacka Gud för. O, om vi kunde sluta upp i större enighet omkring tronen och bedja, så tror jag att Herren skulle låta sin tid och stund snart komma. Vi prisa Gud för vad vi få se, och ger Honom äran, ty det är Han som själv gör det. Men vi bedja att Han må vara med sin lilla bedjande skara och höra våra bönerop och nödrop för själar.

Under det jag lyssnade till pastorns tal om frimodighet och den glädje som fås genom att bekänna sin Frälsare, hörde jag en kör utifrån kyrkans trädgård av fågelsång. De sjungo hela tiden utan uppehåll. De voro glada och hyllade och prisade sin skapare med sina toner. Jag tänkte, ack om det kunde vara lite mera glädje ibland oss.

A. G.

Från Afrika.

Herren sviker ej sina löften. Han är densamme i dag som förr, tack och lov! Ända sedan sjukhuset kom till har jag hela tiden på ett särskilt sätt fått se, hur Herren vårdar sig även om denna del av verksamheten. Vi bedja och hoppas att genom sjukvården själar må vinnas här och hjärtan och hem öppnas för evangelium. Det är ett mycket hårt fält att arbeta på. Varje dag måste man kämpa mot

den hemskaste hedendom och vidskepelse, trollkarlar och deras grymma behandlingar, som man ju genom sjukvården kommer så nära in på livet.

Här var nyligen en ung flicka, som fick lunginflammation. Jag var dit ungefär en timmes väg härifrån. Jag bad dem taga henne hit, så att jag kunde sköta henne, vilket de lovade, men i stället kallade de en trolldoktor, som skulle driva ut de »onda andarna,» som de sade, att hon var besatt av. Stackars barn, vilken hemsk behandling hon blev utsatt för! Som jag var ensam här och hade fullt upp av patienter, kunde jag ej gå dit och se till henne på flera dagar. Då jag sedan kom dit, fann jag henne mer död än levande och hade föga hopp att hon skulle gå igenom. Jag tog henne hit och skötte henne natt och dag, till stor förargelse för både trolldoktorn och hennes folk. Hon blev bättre så småningom, och vi prisade Gud tillsammans. Så kom hon hem igen och då skulle de taga igen vad de förlorat. Åter kom hon under deras behandling och blev nu nästan ifrån sina sinnen. En kväll kom hon springande nästan naken och såg alldeles vild ut, slog armarna om min hals och ropade: »Ditt barn, ditt barn är förlorat och springer som ett vilse får på backarna.» Vi togo henne in och gåvo henne kläder och bådo för henne. Om en stund lugnade hon sig och bad, även hon, och friden kom tillbaka till denna marterade själ. Nästa dag kom modern och skulle taga henne till en trolldoktors gård, så att hon icke skulle kunna springa sin väg. Vi hade en väldig debatt, och jag sade, att hon icke skulle komma till någon trolldoktor; hon skulle stanna här. Hon trätte, hon var arg, men ingenting hjälpte. I vredesmod fick hon gå, och så fingo vi därigenom flera fiender. Men Herren hjälper igenom. Flickan är nu bättre, och vi ha sänt henne bort till en annan plats utom räckhåll. Trolldoktorerna och deras anhang göra allt vad de kunna för att förstöra arbetet här, men Herren giver seger, ehuru striderna rasa heta. Är Gud för oss, kunna ej ens dessa satans tjänare hindra verket. Lovat vare Guds underbara namn!

Den senare tiden ha vi haft glädjen att få se flera unga själar komma till Herren för att bliva hans efterföljare. Måtte han få bevara dem i sin gemenskap och göra dem till välsignelse och räddning för andra.

Ester Johansson. U. V.

En moralisk ung man.

Är det bra nog som det är?

Jag mötte med en ung man under ett möte i staden K. På min fråga om han var en avgjord kristen, svarade han nekande. Vid uppmaningen att bliva det, sade han sig ej kunna bliva bättre än han var. Han var en moralisk god ung man och de som kände honom sade, att hans yttre liv kunde mycket väl jämföras med vilken kristens som helst. Han fortsatte att komma till mötena. En afton föreföll han ej vara så glad som förut, och en tår glimmade i hans öga. På frågan hur det var, svarade han, att det ej var så bra. »Har ni kanske tänkt på att bli frälst? Det ville han och steg frimodigt upp i den fullsatta kyrkan och gick fram gråtande och böjde sig för Gud. Hur lydde hans bön? Jo, »Gud förbarma dig över mig syndare!» Således hade även han, som inte kunde bli bättre, blivit sämre och såg sig nu i sanningens ljus, som en syndare!

Det finnes många människor, som äro goda och barmhärtiga, ansvarsfulla och milda. Detta äro de så långt de kunna stå fria från dåligt

inflytande, motarbetande materiens makt över sinnet. I många fall kunna likväl sådana personer vara mycket självviska och egenkära och i utövandet av sina goda handlingar jaga de alla efter ära, erkännande och uppmärksamhet. Somliga anse att de därigenom kunna våldföra sig på Guds eget ord, och tillräknar sig andliga förmåner, men åsidosätter sanningen om synd och nåd. Man menar, blott man gör var människa rätt behöves ej något mera för sin frälsning. De besinna ej, att just i detta tänkesätt ligger ett stort brott mot den gudomliga kärleken, vilken uppenbarades i Sonens utgivande för deras frälsning. Därför säger Jesus: *"Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till bättring." Luk. 5: 31.* Står du på denna ståndpunkt, läs då denna händelse omigen med eftertanke.

När en människa mötes av strålarna från den gudomliga kärleken, som kommer från Kristi kors, då består ej den mänskliga godheten. *Den blir som en oren befläckad klädnad.*

Säg, hur är det med dig? Har du skådat dig själv i detta ljus? Om icke är det nyttigt att få veta sanningen om dig själv, eljest står du en dag bedragen. Efter några kvällar frågade jag denne unge man om det var någon skillnad mellan förr och nu? »Skillnad» sade han, »aldrig kunde jag tänka mig att det kunde bliva en stor skillnad emellan att vara frälst och ofrälst.» »Ja, så är det. Teori är en sak och verklig frälsningserfarenhet en annan. Kom därför du som söker att leva på teorier och otrosmänniskors uppfattningar, kom själv och pröva, och när du sedan mottagit frälsning skall du inte undra över våra säkra vittnesbörd. Jesus säger: *Om någon vill göra Hans vilja, som har sänt mig så skall han förstå om denna lära är av Gud eller om jag talar av mig själv. Joh. 7: 17.*

Maningen är: pröva dig fram, skynda dig till den plats där evangelium förkunnas. Lyssna med öppet hjärta till sanningen, och mottag den i tro och du skall finna att denna vädjan till dig var från Gud och ej från någon människa. Du kanske har någon bibel i ditt hem. Tag fram den och läs Johannes evangeliums tredje kapitel. Gör det med ett ärligt begär att få veta sanningen om dig själv, om Gud och Jesus Kristus och du skall här få se, vad du kanske aldrig förr har sett: dig själv som en stor syndare, Jesus som en stor Frälsare och Gud som din Fader. Gör det så får du leva.

Traktat Ser. B. N:r 1.

C. F. 1-n.

God mat vinner.

Jag skall sätta flickorna i gång, sedan få de nog göra en del själva. Det går ju så mycket fortare och blir bättre gjort om jag själv kan vara med. De äro barn och mycket tafatta och ha liten förmåga att kunna tänka. Men vad skulle vi taga oss till utan dem? Det tänker jag ofta på när de göra så mycket som är dumt för oss. Det är i alla fall de som får stå i, men också vi på vårt sätt. Det är en del som börja bli riktigt duktiga, och som ser hur det skall vara. Med lite uppmnntran och god mat får man dem att göra det otroliga. När jag driver på lite extra ger jag dem också god mat ty det håller deras humör uppe. De tycka mycket om kött, eljest är ju detta helgdagsrätt.

Mera kärlek är hemlighet.

Jag är så glad att Gud låtit mig få vara med i arbetet. Nog önskar jag att kunna bliva mera lik Mästaren, att ge ut, ständigt ge ut intill slutet på korset. Det tyckes vara

svårt för det egna jaget att dö. Där måste det bli ett medvetet, en absolut överlåtelse. För mig själv är det att göra det om och om igen. Tänk, om jag hindrade någon på sin väg till Jesus. Detta kommer så ofta för mig, men med den tanken följer också bönen om en osjälvvisk utgivande kärlek, ty där sitter hemligheten, huru stor och djup kärleken till Jesus är. Mitt i jäktet har jag funnit att det hjälper att överlämna sig i Mästarens hand.

Ruth.

Det är dyrbart.

Det är dyrbart att få så ut ett litet frö av Herrens ädla säd än här och där i tro på att Herren förmår att genom sin underbara kraft göra det fruktbärande. Träffade en okänd man på resan till G., som satte sig bredvid mig och bara pratade om kriget till en annan. Jag satt och läste i »Fläktarna,» som jag inte hunnit att göra förut. När samtalet avstannat frågade jag om jag fick läsa något lite för dem. »Jo då.» Så var jag då inne på det området, att jag fick tala om nödvändigheten att alltid ställa om att få sin själ i säkerhet, särskilt i dessa allvarstider. Svaret blev ju som de flesta ge. »Bara man gör var man rätt och så gott man kan, så blir det bra ändå.» Jag sade honom att Jesus säger inte det. När han gick tackade han för sällskapet, detsamma gjorde jag, men bad honom inte glömma vad jag talat med honom om. Ja, det är inte lönt med mig» sa han. Men vi vet inte vad som blev uträttat av Gud, ty det är han som verkar och vi får vara hans små redskap. Pris ske Gud! Det är svårt och krävande, men saligt.

A. S-b.

På Sveriges fält.

Reste med buss till MÖNSTERÅS. Tvenne goda möten hölls där. Samtalade med vännerna Engströms och broder Harry Andersson om gamla saliga tider. Broder Andersson sade att hans far blev frälst då under besöket 1904 och sade sig då vara barnbarn till mig. Så kommer Herren med överraskningar och erinringar om sin nåd som följt under flydda år. Det är Herrens verk, därför är också äran Hans.

Lördagen den 7 november gick resan åter med buss till OSKARSHAMN. Dyrbara möten hölls där och i Svalliden. På söndagseftermiddagen kl. 6 var Ungdomeföreningens Årsfest. Pastor Bengtsson gav mig även då ett tillfälle att säga något om missionen och bibelstudium. Broder Bengtssons stora förståelse för mitt arbete bidrog verksamt till det goda resultatet i kollekt och bokspridningen. Ungdomarna och musikföreningen deltog med i mötena. Vännerna Nordéns, syster Johansson och pastor Bengtsson visade mig stor gästvänlighet. Reste på måndagen till VIRSERUM vid Hultsfred. Under uppehållet där, en timma, sökte jag upp pastor Dahlqvist som hade norske pastorn Madsen till hjälp hos sig. Även nu mötte mig en överraskning i det att broder Dahlqvist omtalade att jag predikade på det möte i Tabor, Trollhättan där han och två andra unga män lämnade sig åt Gud. Ja, Herren uppmuntrar sina små och minnes deras arbete. I Virserum var mötet fåtalitgt besökt men gott. Broder Ingvarsson tog hand om mig och ordnade för mig. Min värdinna, fru Gustavsson ordnade med besök hos tvenne familjer. Husmodern i den ena familjen hade varit sjuk länge men hade sitt hopp i Herren. Jag sjöng till min zittra hos dem, hade goda andliga samtal, bön och sålde bibelstudium.

Pastor Falk mötte på tisdagen i ANKARSRUM. Tvenne välsignelserika, välbesökta möten hölls där. Detta är en livskraftig församling med en del unga familjer. Kollekt och bibelstudium gav gott resultat. I VÄSTERVIK mötte pastor Widegård, och fick jag min trevna bostad hos syster Annie Bromé känd sedan yngre dagar och en god medhjälpare. De båda mötena voro vederkvickande.

Lördagen den 14 november. Reste till LOFTAHAMMAR med buss från Gamleby. Efter en halv timmas försening kom jag fram. Pastor Andergren mötte och de gjorde allt för min trevnad. Hade glädjen att få bo i deras trevliga predikantbostad i den nya ljusa och trevliga kyrkan. Bönmöte på kvällen. På söndagen möte kl. halv 11. Söndagsskola kl. 12. Begravning kl. 2 och möte i VRÅKA hos vännerna Gustafsson kl. 7. Dit vi körde i bil, 2 mil. En broder bekostade den. På måndagen symöte, vilket bekostades av en syster som inbjudit ett 50 tal. Insamlingen blev över 47 kronor. Talade något om missionsarbetet enligt begäran. Följde sedan med vännerna Johansson på hästskjuts till LILLA ASKÖ, dit var det 1 1/2 mil. På tisdagen till STORA ASKÖ och hade möte i baptistkapellet.

Efter mötet blev inbjuden av en dotter till en baptistfamilj. Hon blev frälst för 19 år sedan samtidigt med Johanssons barn på Lilla Askö. Se bilden sid. 95. 4. Baptistpastorn med fru var även med. Vi undfägnades till våra kroppar som på den gamla goda tiden. Vi hade en god stund med varandra. Åkte sedan dagen därpå med hästskjuts till Loftahammar där sista mötet hölls. Mötena voro välsignelserika om än fåtaligt besökta.

Den 19 nov. reste jag till VALDEMARSVIK med buss över Björnsholm, Mötena voro välsignade av Gud och ordet mottogs med glädje. Musikf. deltog. Träffade där en gammal ungdomsvän Olsson från Råå, som inbjöd mig till sitt hem. Mitt värdfolk och andra beredde mig stor uppmuntran och förståelse.

C. F. Israelsson.

Julhälsning.

Till mina många vänner: »Vadhelst I haven gjort mot en av dessa, mina minsta bröder det haven I gjort mig.» Jesus. Matt. 25: 40.

Då jag även nu mot den instundande julen sitter och tänker på mina trogna vänner och medarbetare i Guds stora vingård, bringas mitt hjärta till stor tacksamhet för det I stått mig så troget bi i arbetet för missionens sak. Varje gång jag har förmånen möta med Eder personligen förnimmer jag denna verkliga Andens enhet, som bibeln framhäver och som kännetecknar gudakärleks gripna själar. Så har jag även under denna min, nära 2 mån. höstresa mött samma trogna vänskap, både hos pastorer, medlemmar och vänner, även sådana som tillhöra andra troende grupper. Icke minst har jag glatt mig åt de platser och vänner som tagit upp sin vinteroffensiv för Guds rike, traktatspridningen, av vilka slag jag fått ut flera tusen. Även min lilla tidning »Andliga Fläktar» har tagits emot med varmt intresse.

Ett varmt och broderligt tack för allt, och påräknar jag att även under tider som komma få bli innesluten i Edra förböner och omtanke. Jag beder för Eder.

En fridfull Julhögtid och ett av Herren välsignat Nytt år. Tag till motto för 1943,

SJÄLAR FÖR JESUS!

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ